

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Patricia Gussin

VE BİRİ DAHA VARDI

SICAK SAATLER

Çeviri: Esra EMEK

Siyah Beyaz

Patricia Gussin

"Etkileyici! Sıcak Saatler, her ebeveynin kâbusunun tam kalbine oturuyor, sonra tansiyonu 1-2 derece yükseltiyor, okuyucuyu yanlış yönlendirmeler ile korku trenine bindiriyor ve sonunda yutkunarak kalıyorsunuz."

LISA GARDNER, NewYork Times'ın En İyi Satanlar listesinden
Love You More (Daha Çok Seviyorum) Romanının yazarı

"Gussin daha en başından okuyucuyu bir çatışmanın ortasına atıyor. Aciliyet ve yoğunluk o kadar fazla ki, sonlarına doğru geldiğinizde kendinizi nefes nefese kalmış hissedeceksiniz." ALEX KAVA, NewYork Times'ın En İyi Satanlar listesinden

Hotwire (Yüksek Gerilim): Bir Maggie O'Dell Romanı'nın yazarı

"Ve biri daha vardı sizi aynı kaçırılmış gibi uzaklara götürecek. Gussin, şiddetli duygular ile kaybolan iki çocuğun çevresinde dönen kaçış zamanını profesyonel bir şekilde dengeliyor. Kitabın kapağını açmadan önce gerilime bir merhaba deyin, ama bu gerilimli korku romanını okurken güzel saatler geçireceğiniz de bilin."

Türkçe'de İlk Kez

Katie ve Scott Montroe,
dokuz yıl önce tam da
hayal ettikleri tıpatıp
aynı olan üçüzlerine ,
Sammie, Alex ve
Jackie'ye kavuşmuşlar-
dı. Ancak kızlardan ikisi
kaçırılınca, bu birbirine
sıkıca bağlı olan aile
dağılır. Katie ve Scott
Monroe, her anne – ba-
banın kâbusu olan bir
gerçeğin ortasına düş-
müştür.

VE BİRİ DAHA VARDI

PATRICIA GUSSIN

ÇEVİRİ: ESRA EMEK

Siyah Beyaz

Ve Biri Daha Vardı
Yazan Patricia Gussin
Çeviren Esra Emek

© 2015, Bu kitabın tüm yayın hakları Siyah Beyaz Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni Murat Kaplan
Redaktör Nurcan Onaran
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Hüseyin Arslanbaş

1. Baskı Eylül 2015, İstanbul
ISBN 978-605-9199-10-0
Yayınevi Sertifika No 14813

Baskı ve Cilt
Gülmat Matbaacılık
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi Kat: 3 E Blok No: 4
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 577 79 77
Matbaa Sertifika No: 18005

Siyah Beyaz Kitap
Kayışdağı Mah. Baykal Sok.
No: 50/3 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 660 10 53

www.siyahbeyazyayinlari.com
"Okuma alışkanlığınıza renk katmak için..."

www.kulturperest.com.tr
İnternetteki kültür adresiniz...

KÜLTÜRPEREST

VE BİRİ DAHA VARDI

PATRICIA GUSSIN

ÇEVİRİ: ESRA EMEK

Siyah Beyaz

Esra Emek

1962 yılında İstanbul'da doğdu. Orta ve Lise eğitimini İstanbul Amerikan Robert Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Amerikan Edebiyatı ve Medeniyeti bölümünden mezun oldu. Halen Üsküdar Amerikan Lisesi'nde İngilizce Öğretmenliği yapmaya devam etmektedir.

Bu kitap bir romandır. İçinde geçen karakterler, isimler ve olaylar yazarın hayalgücünün ürünüdür. Gerçek olay, ölü ya da diri kişi ya da mekanlara olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Harika torunlarım...

Melissa

Mike

Megan

Kris

Courney

Connor

Will

Sal

Zack

Austen

Sonny

Luke

Nate

Joe

Nick

Rachel

Oliver

Eserlerimi ilk okuyan
ve bana yirmi dört saat ilham kaynağı olan
Eşim Bob'a çok teşekkürler.

Bölüm 1

*Detroit, Monica Monroe'ya
Fox Theatre konserinde Övgülerini Sunuyor.
– Detroit News, 14 Haziran Pazar, 2009*

“Scott, dinle beni, Sammie ve Alex kayıp!”
“Kim kayıp?” diye bağırды Scott Monroe, Derek Jeter kupa-ya doğru ilerlerken. Sesini Yankee hayranlarının gürültülü tezahüratlarının üstüne çıkartmıştı. Yankeeler Metleri eziyor, Santani’yı hırpalıyorlardı. “Lucy, ben sporcu tribünündeyim. Seni geri aramam gerekecek.”

“Hayır, kapatma!”

Scott cep telefonunu kulağına yapıştırarak oyunu terk etti ve oyuncuların soyunma odalarına doğru ilerledi. “Bekle,” diye bağırды ve ardından kapının çarpmasına aldırmadı. Kalbinin hızlı attığını ve boynundaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Her zaman mantıklı ve sakin olan kayınvalidesi onu bir maç sırasında neden arasındı ki? Yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı. “Tamam, burası daha sessiz!” dedi.

"Scott, kızlar-"

"Ne oldu onlara?"

Telefonu kulağına daha da yapıştırdı.

"Danielle bugün onları sinemaya götürdü. Auburn Hills'deki alışveriş merkezine. Sammie ve Alex sinemadan çıkmamışlar. Danielle beni aradı. Ben şimdi alışveriş merkezindeyim ve onlardan hiç iz yok."

Scott beton duvara yaslanarak çömeldi ve derin bir nefes verdi. "Çıkmadılar mı? Tamam, Lucy, sakın ol. Alex ve Sammie dedin. Jackie nerede? Birlikte değiller miydi?"

"Hayır, ayrılmışlar. Farklı filmlere gitmişler. Jackie, Danielle ile Star Wars'a girmiş. Sammie ve Alex, Night at The Museum'a girmişler yan salonda. İki film de hemen hemen aynı zamanda bitmiş ama Sammie ve Alex çıkmamış."

"İki çocuk nasıl çıkmaz bir sinemadan?"

"Bir dakika Lucy, hala seni duymakta zorlanıyorum."

Scott koridorun daha da derinlerine ilerledi. Lucy ona iki kızının kayıp olduğunu söylüyordu. Tabii ki yakında çıkarlardı ortaya. Dokuz yaşındaydılar, bu yaştaki kızlar alışveriş merkezlerinde dolaşmayı severlerdi.

"Ben buraya gelmeden Danielle etraftaki herkese sormuş," diye devam etti Lucy nefes nefese, "Ama kimse Sammie ve Alex'in çıktığını görmemiş. Scott, nerede olduklarını bilmiyoruz. Alışveriş merkezinin güvenliğini aradım."

Scott vücudunun güçsüzleştiğini hissetti ve duvarın önüne çöktü. Nereye gitmiş olabilirlerdi? New York'ta hava haziran ortası için serindi ama Scott kanının donduğunu hissetti.

"Polisi çağırıyor güvenlik," dedi Lucy. "Scott, hemen şimdi Detroit'e gelebilir misin?"

"Katie?" diye sordu Scott güçlükle cesaret ederek. Karısı sokakların doktoruydu, ama konu kızları olunca altıncı his parano-

Ve Biri Daha Vardı

yası vardı. Onların güvenliği konusunda takıntılıydı. Danielle on dokuz yaşında sorumluluk sahibi biriydi ama Katie'nin kızları kuzenleriyle sinemaya göndermesi garipti.

"Katie nerede?"

Lucy'nin sesi bocaladı.

"Sharon ile o yardım işi için, başpapazın misafirleri için Detroit'e gitti."

Scott hatırladı. Katie'nin kız kardeşi lüks bir öğle yemeği davetinin toplantı başkanıydı.

"Telefonları hala kapalı ama kısa süre sonra benim evde olurlar. Katie kızlar konusunda ne kadar hassastır, bilirsin."

Scott bilmiyordu. Katie Detroit'te büyümüşü, çocukluğu şehirde geçmişti. Lucy, dört kızını olaylı şehrin dışına taşıdığı halde en küçükleri olan Katie o çocukluk yıllarındaki terörün etkisini üzerinden atamamıştı.

"Polis?" derken Scott boş koridorda sesinin yankılandığını duydu. Mantıklı çözüm yolları düşünürken bir terör duvarına çarptı. "Çocuk kayıp bürosunu aradın mı?" diyebildi. "Diğer çıkışlar kontrol edildi mi? Acil çıkışları yok mu?"

"Evet," dedi Lucy. "Ama hiçbir şey yok"

Scott bir bakış açısı ararken, benzer üçüz kızlarının farklı kişiliklerine yoğunlaşmaya çalışıp gözlerini sımsıkı yumdu. "Eğer onlar alışveriş merkezindeler ve kayboldularsa, Sammie bunu itiraf etmez. Sonuna kadar yardım istemez." Scott durakladı, "Lucy, sen Jackie iyi mi demiştin?"

"Evet, o ve Danielle gözümün önündeler. Jackie korktu, o kadar ve tabii Danielle perişan."

"Ben yola çıkıyorum," Scott gözlerini açtı ve ayağa kalktı. "Bir uçak ayarlayacağım. Yola çıkıyorum."

"Alışveriş merkezinde dolaştıklarını umalım." dedi Lucy, ama Scott çoktan kapatmıştı.

Lucy Jones; kırışık kahverengi elbiseli, iri yarı bir adam alışveriş merkezinin daracık güvenlik ofisine hızlıca girince dikkat kesildi. Bir eliyle hala titreyen torunu Jackie'yi tutarken diğer eliyle de masanın üzerindeki telefonunu sımsıkı tutuyordu. Diğer torunu Danielle; omuzları düşmüş, başı öne doğru eğik, arkada duruyordu.

"Clarence Plummer," diye tanıttı kendini adam. "Güvenlik müdürü. Kayıp bir çift çocuk bildirdiniz, değil mi?" Plummer büyük cüssesini masanın arkasındaki sandalyeye attı, Lucy'e müşteri sandalyesine oturmasını işaret etti. Lucy adamın dediğini yaptı, Jackie'yi kucağına aldı ve Danielle'i ayakta bıraktı. "Baştan anlatın hanımefendi,"

"Beyefendi, iki torunum kayıp. Onlar sadece dokuz yaşındalar." Sözler Lucy'nin ağzından Jackie'yi kucağında öne doğru eğerken bir anda döküldü. "Tıpkı buradaki bu küçük kıza benziyorlar, sadece bir tanesinin atkuyruğu var. Onlar üçüz. Sinemadaydılar ama çıkmadılar. Onlar--"

"Sakin olun hanımefendi," Plummer maun rengi parlak kelini ovuşturarak öne doğru eğildi. "Ne demek istiyorsunuz? Gösteriden mi çıkmadılar? Bu onlar hala orada demek olmalı. Neden içeriye girip onları almadınız?"

Tanıdık bir duygu Lucy'nin karın boşluğuna yerleşmeye başladı. Ona vaktini harcamaya değmeyecek cahil bir siyah kadın olmadığını nasıl anlatabilirdi? Sosyal yardım uzmanı olarak müşterilerini temsil ettiğinde Lucy kendini yetkili hissediyordu ama burada yaşlanan kilolu bir siyah olarak bir çaresizlik dalgası yaşıyordu. Clarence Plummer'ın da siyah oluşu onu biraz rahatlatmıştı.

"Beyefendi, korkarım onlar kaçırıldı." Lucy sözleri telaffuz etmekte zorlandı, sesi de titriyordu.

Derin bir nefes daha alarak aşırı tepki gösterdiğine inanmak istedi. Sadece durumu aşırı duygusallaştırmış olabileceğini dü-

Ve Biri Daha Vardı

şündü ve böyle olması için dua etti. Tabii ki kızlar her an ortaya çıkabilirlerdi ve o da bu duygusal tepkisi için özür dilerdi. Şaşırtıcıydı ama Plummer dirsekleri masanın üzerinde öne doğru eğilerek gözlerini ona dikmişti. “Hanımefendi, baştan anlatın.”

“Diğer torunum, onların kuzenleri Danielle,” Lucy başıyla büyük kızı işaret ederek, “Üç kızı alışveriş merkezindeki sinemaya götürdü. Danielle ve Jackie Star Wars filmine, Sammie ve Alex yan salondaki Night in the Museum filmine girmiş. Film bitince, Sammie ve Alex sinemadan çıkmadılar.”

“Fıskiye'nin yanındaki bankta buluşacaktık.” Danielle gergin ve alçak bir ses tonuyla ilk kez konuştu. Kahverengi gözlerine rimel bulaşmıştı ve konuştuğunda bir eli diğer elindeki bilekliğin nazarlığını çevirip duruyordu.

Lucy'nin yüreği hassas torununa kaydı. Danielle, Vanderbilt'ten büyükannesinin kalça protezinden sonra ona yardımcı olmak üzere yaz tatili için gelmişti. Danielle'in karamel rengi teninde gözyaşları parıldadı ve Lucy ona vermek için yanında bir paket mendil olmasını arzu etti.

“İsimlerinizi alabilir miyim lütfen?” Plummer bir not defteri çıkardı ve masasının üzerindeki kalem yığınının bir tane seçti.

“Jacqueline Monroe.” Lucy Jackie'yi iki eliyle sarmaladı. “Kız kardeşleri Samantha ve Alexandra. Ben Lucy Jones ve bu da torunum Danielle Evans.” Lucy kendisinin Auburn Hills'de yaşadığını, Danielle'in okul zamanı Nashville'de yaşadığını ve Monroe üçüzlerinin Tampa'da yaşadığını anlattı. Çocukların dün gece teyzelelerinin Detroit'teki konserine gitmek için anneleriyle şehirde olduğunu söyledi. Babaları Scott Monroe'nun New York'tan buraya gelmek için yolda olduğunu söyledi.

Tüm bunları yazarken Plummer birden durdu. “Şu Yankee takımının top tutucusu Scott Monroe değil herhalde? Kız kardeşi Monica Monroe eşimin en sevdiği şarkıcıdır?”

“Evet,” Jackie kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bayım, kız kardeşlerimi bulabilir misiniz?”

Şu anda şüphesiz Lucy, Plummer’ın tüm dikkatini çekmişti. Scott Monroe, on sekiz yıl önce damağındaki yaralanmadan dolayı top tutuculuk kariyerinin sonlanmasına rağmen, hala beyzbol çevrelerinde saygın bir kişiydi. “Yankeeler, Metleri bugün on beş sıfır yendiler. Scott o oyunda mıydı?”

Lucy başıyla onayladı.

“O senin baban mı?” diyerek Plummer, Jackie’yi tekrar dikkatle inceledi. “Tamam, baştan alalım.”

“Danielle,” dedi Lucy, “Bay Plummer’a tam olarak ne olduğunu anlatır mısın?”

Gözyaşları içinde sesi titreyerek Danielle aynı bilgileri tekrarladı. Plummer’a dördünün sinemaya girmeden önce nasıl ayrıldıklarını anlattı. Filmler yan yana salonlarda gösterildiğinden Danielle bunun bir risk olduğunu düşünmemişti. Sinemanın çıkışında banklarla çevrili, herkesin bildiği bir fıskiyeinin bulunduğu alanda buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Star Wars’un çıkışında, Jackie ile birlikte biraz beklemişlerdi sonra da Danielle, Jackie’yi almış, Night in The Museum filminin salonuna, Sammie ve Alex’i aramaya girmişlerdi. Salon karanlık ve boştu.

Danielle bilet toplayan kişiyi ışıkları açmaya ikna etmişti. Alan tamamen boştu. Sonra herkese sorarak dolanmışlardı ama kimse kızların salondan çıktığını görmemişti. Biletçi acil çıkışın ihlal edilmediği bilgisini kendiliğinden vermişti. Sonra Danielle büyükannesini aramıştı. Kapatır kapatmaz, Danielle fıskiyeinin yakınındaki ve sinema girişindeki herkese iki kızı görüp görmediklerini sormuştu. Kimse görmemişti.

Ve Biri Daha Vardı

“Ben, Danielle aradıktan on beş dakika sonra buradaydım,” dedi Lucy, “Kalçam bu haldeyken araba kullanmamam gerektiği halde.”

“Jackie ve ben her yere baktık.” dedi Danielle.

“Tuvaletler?” diye sordu Plummer.

“Baktık. Her kabine baktık. Orada yoklardı, lobide yoklardı, gişelerde yoklardı. Alışveriş merkezinde bir yerlerde olmalılar diye düşündüm.”

“Nerede olabilirler?” diye söze girdi Lucy.

Plummer alnını buruşturdu ve Danielle’e devam etmesi için işaret etti.

“Ve Jackie’ye sordum. ‘Nereye kaybolmuş olabilirlerdi?’ diyerek. Jackie, ‘Alex dolaşmaz, belki Sammie. Sammie hep başını derde sokar!’ dedi.”

Jackie, Lucy’nin kollarında kıpırdandı ve Lucy onu daha yakınına çekti.

“Burası büyük bir alışveriş merkezi. Belki de şeker almaya gitmişlerdir!”

Ama niye gitsinler? Sinemada şeker çoktu. Jackie, Alex’in hayvanları çok sevdiğini söyledi ama alışveriş merkezinde pet shop da yoktu. Jackie bir spor mağazasına bakmayı önerdi.

Plummer kaşlarını kaldırdı.

“Onlar birer spor fanatığıdır.” dedi Lucy.

“Ben bu alışveriş merkezini avucumun içi gibi bilirim,” dedi Danielle. “Ayakkabı mağazasını düşündüm ama Jackie daha yeni Nike marka ayakkabı aldıklarını söyledi. O zaman büyükannemi aradım. Bir yerlerde olmalıydılar ama onları bulmakta gecikiyordum, anneleri delirirdi. Katie teyzemin çocukları söz konusu olduğunda aşırı korumacı olduğunu herkes bilir.”

Jackie yine Lucy'nin kollarında huysuzlaştı, "Neredeler Büyükanne?"

"Bayan Jones, detaylara ihtiyacım var." Plummer notlarını gözden geçirdi. "Alexandra ve Samantha mıydı?"

"Alex ve Sammie," dedi Lucy gözyaşlarını yutkunarak.

Plummer kalktı ve masasının etrafında dolandı. Lucy'nin yanına çömeldi ve doğrudan Jackie'ye hitap etti. Sesi ciddiydi ancak samimiydi. "Sana birkaç sorum olacak Jackie, tamam mı?"

Çocuk başını tamam anlamında salladı.

"Bana kız kardeşlerinin üzerinde hangi giysiler vardı söyleyebilir misin?"

Jackie parmaklarını mavi bol pantolonunun üzerindeki kelebek motifinin üzerinde gezdirdi, sonra da gözlerindeki yaşları sil-di. "Tamam. Sammie'nin üzerinde o iğrenç, çok renkli pantolon ve ona hiç uymamış diye söylediğim bir gömlek vardı. Umurunda olmadığını söyledi."

"Ne renk gömlek?" diye sordu Plummer.

"Sarı," dedi Jackie. "Pantolon da rengârenkti. Kırmızılar, yeşiller..."

"Ya diğer kız kardeşin? O ne giymişti?"

"Eflatun bir elbise. Aslında mor demek daha doğru olur. O elbise sever. Ve benimki gibi bir kasket şapka." Jackie saçlarını alnından geriye doğru toplayan yalancı taşlı tokayı gösterdi. "Sammie de saçlarını kırmızı bir kurdeleyle atkuyruğu yapmıştı."

"Bunların hepsini bilet kesen adama anlattım," diye söze girdi Danielle. "Ona 'Jackie'ye bak' dedim. Ona tıpatıp benzeyen iki küçük kız gördün mü dedim? Bir tanesi sarı gömlekli ve rengârenk pantolonlu. Diğeri eflatun elbiseli. 'Ve rengârenk pantolonlunun saçının atkuyruğu olduğunu da açıkladım.'"

"Alex'in elbisesi açık eflatundu," diye düzeltti Jackie.

Ve Biri Daha Vardı

“Hanımefendi, burada çok çocuk görüyoruz biz,” dedi Plummer sadece ve ayağa kalktı.

“Tamam, zaman önemli. Tam olarak ne zaman buraya geldiğinizi ve ne zaman ayrıldığınızı da bilmek zorundayım.”

Danielle alışveriş merkezine on iki otuzda geldiklerini söyledi. Birkaç dakika takıldıktan sonra sinemaya patlamış mısır ve kola almak için girmişlerdi. O ve Jackie, Alex ve Sammie’den tam olarak iki filmin de başlama saatinde ayrıldılar: On iki kırk beş. Plummer onun yüzüne baktığında yeniden gözleri doldu. “Ve onları en son o zaman gördüm.”

Plummer, Danielle’in sırtını sıvazladı. “Onları bulacağız,” dedi.

Sonra telefona saldırdı, kükreyen bir sesle emirler yağdırdı: “Tüm giriş çıkışları izleyin. Her dört çıkıştaki güvenlik görevlileri, Monroe kızlarının eşkâline uyan çocuklu herkesi durdurun. Sağlıklı dokuz yaşında çocuklar, siyah saçlı, biri atkuyruklu, diğerinin saçları omuz hizasında, kahverengi gözlü, koyu bronz tenli. Kimse alışveriş merkezinden incelenmeden çıkmasın.”

Plummer’ın sonraki telefon görüşmesi Oakland County şerifiyle ve Michigan Eyalet polisiyleydi. Polisten FBI’ı araması için beklememesini rica etti. Plummer’ın sesinin yoğun tonu, tekrar tekrar bu ilk saatlerin çok önemli olduğunu söyledikçe Lucy’yi korkuttu.

Lucy, kalp atışlarını hissetti, soğuk terler döktü ve Jackie’yi kendine doğru çekip sıkıca göğsüne bastırdı.

Bölüm 2

General Motors ve Chrysler iflasta: Sıra Ford da mı?
– *Detroit News, 14 Haziran Pazar*

Katie Monroe yine Piaget saatine baktı. Kocasının kırk beş yaş doğum günü için ona verdiği cömert bir hediye idi. Danielle ve üçüzlerin geç kalmaları onu rahatsız etmişti. Annesi, Danielle ve kızları sinemadan sonra yemeğe çıkarmış olmalıydı. Kızlara patlamış mısır, şeker ve kola parası vermişti. Erken yemek yemelerini istemişti ki vakitli uyusunlardı. Tampa'dan Detroit'e uçakları ertesi sabah yedi buçukta ydı, annesinin evinden saat beş buçukta ayrılacaklardı.

"Sakin ol Katie," dedi Sharon. "Her dakikayı kontrol etmeye çalışma. Biraz gecikmişler sadece. Çıkar ayakkabılarını da bir bardak çay içelim."

"Bende kontrol saplantısı var," diye güldü Katie. "Bana bunu beş yaşımdan beri söylüyorsun, benim en erken hatırladığım bu. Bu arada çayı ben yaparım."

Katie ve kız kardeşi Sharon, Lucy'nin rahat mutfağında oturup yeşil çaylarını içtiler. Biraz çocuklardan, biraz yeğenlerinden konuştular ve aile dedikodusu yaptılar. Çok geçmeden Lucy'nin sürpriz doğum gününün planlarını yapmaya başladılar. Aralıkta temiz yetmiş yedi yaşında olacaktı.

"Benim Tampa'daki evim," dedi Katie.

"İşte yine sorumlu küçük kardeş," dedi Sharon kafasını sallayarak.

"Kim itiraz edebilir?" diye savundu kendini Katie, sonra gülmüsedti. "Size mükemmel bir havanın sözünü veriyorum. Üniversiteye giden kızlar tatilde olacak. Annemin kalçası da o zamana seyahat edebilecek kadar düzelmiş olur."

"Tek bir şey var," dedi Sharon. "Annemin doğum günü, Anthony'nin ölüm gününe denk geliyor. Annem o gün mezarlığa gider, o yüzden Detroit'den ayrılmaz. Her yıl Anthony, Johnny ve babamın ölüm günlerinde mezarlığa gider. Hatırladın mı? Küçükken bizi de götürürdü."

Katie başını salladı. Bunu hesaba katmamıştı. İki ağabeyi de Detroit arbedelerinde öldürüldüğünde beş yaşındaydı. Onlarla ilgili pek bir şey hatırlamıyordu, sadece anne ve ablalarının ne kadar üzüldüğünü hatırlıyordu; alevler, duman, silahlar ve sirenlerin ne kadar berbat olduğunu hatırlıyordu. Birkaç yıl sonra, Lucy ailesini Detroit'in dışında bir eve taşımayı başarmıştı. Katie orada büyümüşü ve kızları evlendikten sonra da Auburn Hills'de küçük bir kasaba evine taşınmıştı.

Şimdi Katie kırk sekiz yaşındaydı, kocası ve üçüz kızlarıyla Tampa'da olabilecek en güvenli kasaba olan Davis Island'da yaşıyordu. Katie hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşündü. Scott'dan önce sadece bir tane ciddi erkek arkadaşı olmuştu: Keith Franklin. Hala Katie'nin bir beyazla evlendiğini öğrendiğin-

de, onun hapisneden gönderdiği intikamcı notu hatırladıkça titrerdi. Ve bir ay önce ondan ansızın gelen e posta. Bunu düşünmek onu sindirdi. Hemen silmiş, sistemden temizlemiş ve göndericiyi engellemişti. Düşünmekten çok rahatsız olmuştu. 'Katie, ben değiştim. Seninle olmaya ihtiyacım var. Karımdan ayrılacağım. Kızlarına bakarım. Tüm düşüncem sensin...' diye yazmıştı.

"Sharon, onları hatırlıyor musun?" diye sordu Katie, tekrar konuyu ailesine döndürerek, Keith Franklin'in hayatındaki gölgesinden kaçmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Babamı pek hatırlamıyorum," dedi Sharon. "Öldüğünde yedi yaşında olsam da. Sen sadece iki yaşındaydın. Ama Anthony ve Johnny'yi hatırlıyorum. Eskiden bizi ağlatana kadar gıdıklarlardı. Çok arkadaşları vardı. Johnny, hep bangır bangır müzik çalardı."

Katie, ağabeylerini düşünmek için kendine nadiren izin verirdi. Şimdi artık anneydi, annesinin dayanmış olduğu sınırsız acıya akıl sır erdiremiyordu. Bir evlat kaybetmek insanın çekebileceği en büyük acı olmalıydı. Bu düşünce, içinde mantıksız bir panik duygusu uyandırdı. Bir profesyonel olarak baktığında bu sağlıklı bir durum değildi. Psikiyatri eğitimi bir dizi psikanaliz gerektirmişti ama bu anne olmadan, bir annenin çocuklarına olan sevgisinin yoğunluğunu tatmadan önceydi.

"Sharon, ben korkmaya başladım," dedi Katie, saatine bakarak. "Gelmiş olmalıydılar. Annem nerede? Kalça protezinden bu kadar kısa süre sonra sokakta olmamalı."

"Belki de çocukları yemeğe götürmüştür. Araba kullanması yasak ama bilirsin annem torunlarını nasıl şımartır. Onların her kaprisi#"

"O zaman hala niye dönmediler?" diye sözünü kesti Katie.

Kız kardeşler, Lucy'nin oturma odasına geçtiler. Sharon, ayaklarını Osmanlı koltuğundan aşağı salladı. Katie, koltuğun ucuna

Ve Biri Daha Vardı

tünedi, ön kapı açılınca fırlamaya hazırды. Ailenin en küçüğü olarak Katie aileye diğer üç kız kardeşinden daha düşkündü ve onlar onun hafif duygusalılık sahnelerine alışkındılar.

“Dilerim çocukları kısa sürede getirir. Scott yarın sabah New York’tan Tampa’ya uçuyor. Ve biz de kızlarla erkenden Detroit’e uçuyoruz. Doğal olarak, Scott onlara küçük bir lig antrenmanı ayarladı. O bir beyzbol fanatığı. Ligde tek kız onlar. O da diğer tüm erkeklerden daha iyi olduklarından emin olmak istiyor, yani çok daha iyi. Ve ben de bu hafta kötü bir davaya tanıklık için geri dönmek zorundayım.”

“Ne o?” diye sordu Sharon.

“Ebeveyn cinsel çocuk tacizi. Baba cehennem kadar suçlu. Onu gebertmek için elimden geleni yapacağım ama çocukların tanıklığı her zaman hassas bir konudur. Varlıklı bir adam. O narsist sosyopatlardan biri. Herkesi büyölüyor. Her neyse, bu çocukları bayağı bozmuş.”

“Benim küçük kardeşim, çocuk taciz uzmanı... Kim derdi ki böyle olacak? Çok iyi şeyler yaptın Katie. Ayrıca itiraf et, sen tiyatroyu seversin. Hep bir şeylerden sorumlu olmayı sevmişsindir.”

“Bana biraz izin ver. Üç ablayla büyümeye ben ayakta kalmak diyorum.”

“Her neyse, en güzel dünyalar senin, tıp ve hukuk. Belki de uğraştığın pislikleri düşürsek en kötü dünyalar, ama iş hukukundan iyidir. Ben bütün gün kamyon şoförleri ile itişip kakışıyorum.”

“Çalışma temposuna geri dönmek güzel,” dedi Katie pence-
renin önüne yerleşerek. “Kızlar doğunca çok ara verdim. Onlar okula başlayınca mazeretim kalmadı.”

“Cidden senin koruduğun çocuklar... Biliyorum çoğu toplumun iyiliği için.”

Katie, korktuğu zaman hep yaptığı gibi gözlerini kırpmayı durdurmaya çalışarak ayağa kalkıp yürüyüşünü sürdürdü. Sharon 'insanlığın en kötü dünyası' demekle haklıydı. Bir sürü pislikle uğraşıyordu. Çocuklara saldırılar: Fiziksel, cinsel, duygusal... Bu dehşetler onu kendi çocuklarına karşı nasıl aşırı korumacı yapmasındı ki? Bu ve kızlarının eninde sonunda yüzleşecekleri bitmez tükenmez ırksal önyargı korkusu. Irksal önyargı farklı farklı tatlarla gelir ve Katie bunu çok iyi bilirdi.

"Annemizden çok şey öğrendik," dedi Katie. "Bize doğru değerleri öğretmek için çok uğraştı. Müşterileri için de çok çalıştı. Ve bizim için. Düşünsene hepimizi Saint Mary of the Woods Akademisi'ne göndermek neler almış olmalı ondan."

Telefon çaldı ve Katie açmak için koştu.

"Scott?"

Katie kendini rahatlatacak kadar içini çekti. İkisinin bir diğeri- nin sesini duyduklarında rahatladıkları, karşılıklı dayanışma içinde olan bir ilişkileri vardı.

"Scott, kızlar hala annem ve Danielle ile dışarıda," diye bir çırpıda söyledi telefonun kablosunu kıvrarak. "Sabah çok erken uçuşumuz var."

"Katie,"

Scott ona polisin alışveriş merkezinde Sammie ve Alex'i aradığını söyleyince Katie nefes alamadı. Lucy, Danielle ve Jackie oradaydı. Her şey yoluna girecekti. O New York'tan yola çıkmış Detroit'e geliyordu. Bir Charter uçağı bulmuştu. Polis yakında orada olurdu.

Katie bir solukta nefes verdi, bunu halı kaplı yere düşerken attığı boğulmuş bir çığlık izledi. Sharon yanı başındaydı, ama o zamana kadar Katie dizlerinin üzerine kalkmıştı, telefonu tırma- layıp, "Hayır, hayır, hayır!" diye inledi.

Ve Biri Daha Vardı

Sharon önce telefonu kaptı. “Scott? Ne oldu? Ona ne dedin?” Scott olanları anlattı. Sharon ayakta dinledi, sonra “Daniel!” diye fısıldadı.

Katie ayağa kalkmıştı, telefonu kapmaya çalıştı.

“Tanrıya şükürler olsun,” diye içini çekti Sharon. Sonra, “Evet Scott, ben Katie ile kalırım. Ne yapmamız lazım? Alışveriş merkezi ne mi gidelim yoksa burada mı bekleyelim? Dua et bunda bir yanlışlık olsun. Yani ne demek istiyorsun kayıp derken? Alışveriş merkezinde kaybolmuş olamazlar mı? O video oyun dükkânlarında? Dondurmacıda? Daha güvenli ve masum bir şey olamaz mı bu?”

“Uçağım kalkıyor,” dedi Scott. “Seni ve Katie’yi bir polis arabası gelip alışveriş merkezine götürecektir.”

Sharon geri çekilip başını iki yana sallayarak telefonu kardeşine verdi.

“Scott ne yapmalıyım?” Katie’nin tüm vücudu gibi sesi de titriyordu.

Kapı ziline çalışını kapının vuruluşu izledi ve Sharon kapıyı açtı.

Katie dönüp kapıda şapkası elinde genç yüzlü bir polis memurunu gördü. “Polis geldi Scott. Acele et.” Çantasını kapıp kapıdan dışarıya fırladı ve bekleyen polis aracına bindi.

Bölüm 3

Yankee Mets'i Süpürdü 15-0
– *Evening Sport, 14 Haziran Pazar*

Scott, Hills Mall'da konferans salonundan içeriye fırladığında saat dokuz buçuktu, hemen Katie'nin yanına gitti ve onu kollarına aldı. Sinemaların ve üç restoranın dışında tüm dükkânlar kapanmıştı. O zamana kadar köşe bucak her yer hem insan hem de köpekler tarafından aranmıştı. Kızlar altı saattir belki de sekiz buçuk saattir kayıptı. Yüzlerce dükkân sahibi ve çırakla konuşulmuştu. Monroe kızlarının resimleri dağıtılıyordu. Otopark alanları ve civardaki ticari bölgeler inceleniyordu. Medya haberi almıştı ve alışveriş merkezi; kameralar, ışıklar ve tetikte bekleyen gazetecilerin istilasına uğramıştı. Altı haberlerinde bir şey söylenmemişti, ama kızların yeri yarım saate kadar bulunmazsa, Early News At Ten habere önderlik edecekti.

Alışveriş merkezinin güvenlik müdürü Clarence Plummer panik düğmesine erken basmış gibi görünüyordu. Bölge polisi, Oak-

Ve Biri Daha Vardı

land County şerifleri ve Michigan eyalet polisi birbirinin üzerine ilerliyorlardı. FBI'ya hizmet ediyorlardı.

Scott Monroe'nun üzerinde hala beyaz üzerine mavi çizgileri olan Yankee süveteri vardı, karısına ulaşmak için kalabalığı yararak ilerlemek zorunda kaldı. Havaalanında onu eyalet polisi karşılamıştı ve kestirme yoldan Hills Mall'a gelmişlerdi. Kızlarının her ikisinin de yeri belli değildi.

"Scott, onları hala bulmadılar!"

Scott onu sevgiyle sımsıkı sararken, Katie'nin vücudunun sarıldığını hissetti.

"Gelmem uzun sürdüğü için özür dilerim," Scott'un doğal gür sesi daha da gürleşmişti. "Burada seninle olmaya ihtiyacım vardı." Scott üzgün olduğunda ve Katie'yi yanında istediği zamanlarda yaptığı gibi elini Katie'nin saçlarında dolaştırdı.

"Nerede olabilirler?" dedi Katie gözyaşlarının arasından. "Kendime sorup duruyorum tekrar tekrar. Nerede olabilirler? Bir yabancıyla asla gitmezler. Bizden tüm öğrendiklerinden sonra? O zaman nasıl? Biri onları zorla mı götürdü? Alıp götürdü mü? Güvenliklerin başı olan adam onları sinemanın yanındaki fıskiye'nin yakınında gördüğünü söyleyen bir bayan bulmuş ama o da kendi çocuklarına bakarken bizimkilerin nereye gittiklerini görmemiş. Onların alışveriş merkezinden çıktıklarını görmemiş. Ondan başka bir tanık bulamadı polis, o halde belki de onlara bir şey olmamıştır."

"Bebeğim, Jackie nerede?" Scott ilk kez odaya bir göz attı. "O iyi mi?"

"Evet, yani hayır. Annem onu tuvalete götürdü. Scott, annem kendini suçluyor. Sammie ile bir tartışmaya tutuşmuşlar hangi filme girmek konusunda. O yüzden Danielle ayrılmasına izin vermiş. Danielle ve Jackie başka bir filme, Sammie ile Alex başka bir filme gitmiş"

“Ya Danielle?” diye sordu Scott fısıltıyla.

“O da perişan, kendini suçluyor. O öğle yemeğine gittiğim için ben dâhil herkes kendini suçluyor. Bunun olmasına izin verdiğimiz için.”

Scott, gözlerine bakabilmek için Katie’nin çenesini tutarak yukarıya kaldırdı. “Katie, söz ver bana, suçlama yok. Kimseyi suçlayamayız, kendimiz dâhil. Allah kahretsin, ben seninle birlikte Detroit’e gelmeliydim.” Bir mendille Katie’nin yanağındaki taze gözyaşını sildi.

Otoriter sesli bir adam kapıda belirdi.

“Dr. Monroe, Bay Monroe; kısa sürede buraya geldiğinize çok sevindim.”

Scott, Katie’yi hala sımsıkı tutarak döndü.

“Özel dedektif Streeter, Tony Streeter, FBI.”

Scott’un yaşlarında, boyunda ve yapısında bir adam elini uzattı. Streeter’in üzerinde lacivert bir yakım elbise, beyaz kollu gömlek ve kahverengi çizgili bir kravat vardı, ayakkabıları pırıl pırıl boyalıydı. Dimdik yürüyüşü, sıfır numara olmayan saçları ve mavi çelik bakışlı gözleri Scott’u rahatlatan bir yeterlilik havasını yansıtıyordu.

Scott, Streeter’in elini sıkmak için uzandı.

“Bu şartlarda tanıştığımız için üzgünüm bayım,” derken ses tonu aceleci ama kibardı. “Ben çocuklarınızı bulmakla yükümlü dedektifim. Dürüst olayım, kaçırıldıklarından şüpheleniyoruz.”

Scott, Katie’nin yanında çöktüğünü hissetti. Daha fazlasını duymak için Streeter’in devam etmesini beklerken Katie’nin elini daha da sıkı tuttu, ama Jackie’yi görünce içi acıdı. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görünce biraz olsun rahatladı.

“Zaman en önemli şey. Her olası açığı sizinle tekrar gözden geçirmek zorundayız. Dr. Monroe’nun beyanı var.” Katie’ye uy-

Ve Biri Daha Vardı

ması için bir baş işareti yaptı. “Ama her şeyi ikinizle birlikte gözden geçirmek istiyorum.”

“Anlıyorum Dedektif Streeter,” dedi Scott, “Ama eşimle benim, kızımızla birlikte bir dakikaya ihtiyacımız var.”

“Anlaşıldı,” dedi Streeter. “Biraz çabuk olun lütfen.”

Alışveriş merkezinin müdürü; Lucy, Danielle ve Jackie için kapalı bir konferans odasını ayırmıştı. Oraya şeffaf plastikle sarılı sandviçler, çeşit çeşit cipsler ve içecek gönderdi. Scott ve Katie içeriye girince hepsi teker teker ayağa kalkıp onlara sessizce sarıldılar. Danielle dışında hepsi... O arkada kaldı. Scott ona doğru yönelince, bastırmaya çalıştığı hıçkırıkları açığa çıktı.

“Scott enişte, çok üzgünüm. Keşke onları bırakmasaydım.”

“Alakasız yok Danielle.” Scott onu kollarının arasına aldı. “Suçlama yok, söz ver?”

Danielle başıyla tamam dedi ama ağlaması dinmedi. Scott o sırada birinin pantolonunun cebinden çektiğini hissetti.

“Baba, Alex ve Sam’i bulmalısın. Annem çok korktu, ben de.”

Scott eğilip Jackie’yi bebekmiş gibi kucağına aldı. Maviyle süslenmiş kelebek elbisesinin içinde çok kırılgan görünüyordu. Kardeşleri olmadan çok yalnızdı. Kızları bu zamana kadar hep birlikteydiler. Birbirleri olmadan tek bir gece bile geçirmemişlerdi. Katie ve kendisi onlara her birinin ayrı bir arkadaşıyla bir gece geçirmelerine izin vereceklerine söz verdilerse de şimdiye kadar bunu gerçekleştirmemişlerdi. Jackie çok üzgündü, o daha fazla özgürlük için üzümlerin içinde en çok huysuzluk ediyordu.

“Her şey güzel olacak Jackie,” diye söz verdi Scott, haklı çıkmak için dua ederek. “Seni gördüğüme çok sevindim canım. Seni de merak etmiştim.”

“Ben, Danielle ile sinemadan çıktığımda onlar hiç görünmedi. Bir bay, bir de bayan polis bana sorular sordular ve ben onla-

ra doğruyu söyledim. Sammie'nin ne kadar yaramaz olduğu gibi şeyler söylemek zorunda kaldıysam da."

"Jackie, sen çok yardım ettin," dedi Katie, Jackie'yi kollarında tutan Scott'a ağırlığını verip yaslanarak.

"Hayatım, FBI benimle ve annemle konuşacak," dedi Scott, "Bu yüzden sen büyükannen ile eve gidebilirsin. Tamam mı?"

"Scott," dedi Katie, yüzünü ona çevirerek, "Sanırım daha fazlasını öğrenene kadar Jackie bizimle kalsa daha iyi olacak."

"Tamam," dedi Jackie, "Ama sen ve annem onları bulacaksınız. Çok korkmuşlardır. Özellikle Alex."

"Dua etmeyi unutma sakın," dedi Scott, Jackie'yi başının tepesinden öperek ve Lucy elini tutmak için öne çıkarken.

Katie, Jackie'nin diğer elini tuttu, yavaşça çocuğu kendini çekti. "Bizimle kalmak istiyor ve bu en doğrusu sanırım."

Lucy başını üzüntüyle sallarken torununun elini bıraktı. Scott kayınvalidesini iyi tanırdı. Onaylamamıştı ama karışmayacaktı.

Detroit'e gelirken Scott uçak kabininde yalnız başına beynini kurcalamıştı. Neden kızların ikisi kendi başlarına gitmişlerdi? Onlar mantıklı, dokuz yaş çocuklarıydı. Katie ile hep Sam'in çılgın inadıyla dalga geçerledi ama aynı yaştaki diğer kızlarla karşılaştınca Sam güvenilir ve iyi huyluydu. Ve Alex... Alex uysal ve sevgi doluydu. Onun çok uysal olmasından Katie ve kendisi bazen endişe duyarlardı.

Scott, üç kızının olmadığı bir hayatı düşünemiyordu. Katie ile kızlar doğmadan üç sene önce evlenmişlerdi ve her ikisi de kırk sekiz yaşındaydı. O profesyonel bir beyzbol oyuncusuydu. O can sıkıcı çarpışma ve boynundaki iki omurga çatlağı kariyerini bitirene kadar Yankee takımının top yakalayıcısıydı. Yirmi dokuz yaşında ve harap haldeydi. Tüm hayatını beyzbola adamıştı. Ama sonunda bu fanatizmi ve oyuncular arasındaki üzü sayesinde

Ve Biri Daha Vardı

Yankee takımının Tampa'da eski adı Legends Field olan George M. Steinbrenner sahasındaki antrenman çalışmalarının müdürü olmuştu. Yıllar içinde ünü kaybolmamıştı, çünkü spor medya adamı olmuştu. Beyzbol yorumu gerektiğinde Scott Monroe gidecek en iyi uzman kişiydi. Bugün Bronx'da olmasının sebebi Yankee ve Met takımlarının arasındaki biletleri karaborsa olan ESPN hazırlık maçını yumuşatmaktı.

Ama Scott için beyzboldan da daha önemli olan şey Katie idi. Katie ile tıp fakültesinde cerrahi rotasyonunu yaparken, onun fırtık teşhisini koyduğunda tanışmışlardı. Katie uzun süren bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Bir Detroit Lions futbol maçı olan ilk buluşmalarından sonra Katie'nin ona uygun bir eş olacağını anlamıştı. Her ikisinin de farklı ırk ile evlenmekle ilgili sorunları yoktu, bir yıl sonra evlendiler. Şimdi Katie, Tampa'da adli çocuk psikiyatristiydi. Tampa'da David Island'da oturuyorlardı ve sonsuz neşe kaynakları olan dokuz yaşında inanılmaz üzüz kızların anne ve babasıydılar. Daha da inanılmaz olanı, üzüzler benzerdi. Doğurganlık tedavileri olmadan aynı yumurta ikizleri; iki yüz milyon hamilelikte bir şans.

Gittikleri her yerde kızlar dikkat çekerlerdi. "Üzüzler mi? Aynı yumurta mı? Ailede var mı? Doğurganlık tedavisi gördünüz mü?" gibi soruların arkası kesilmezdi, Katie ve Scott gülüp "Evet, evet, hayır, hayır." diyene kadar.

Ne Katie ne de Scott bu sorulara aldırmazlardı ama kızların başka açıdan da dikkat çektiklerinin farkındaydılar. Scott, kökü Avrupalı olan, uzun boylu, kaslı, açık ve çilli tenli, ela gözlü, parlak dişleriyle gülen, saçları kısa kesilmiş bir adamdı. Katie Afro-Amerikalı, omuzlarında kesilmiş siyah saçları, koyu kahverengi tenli, kahverengi gözlü ve parlak gülüşlü bir kadındı. Kendilerinin güzel ama alışılmadık bir çift olduklarının farkındaydılar, ten renkleri

Scott ve Katie'ninkinin karışımı kızlarıyla birlikte dışarı çıktıklarında kaçınılmaz bakışlara karşı şaşkın bir tavır geliştirmişlerdi. Katie dikkat çekmek konusunda kayıtsız olduğu kadar kızları gözünden ayırmamakta da inatçıydı. Onu kötülüğün ince görünmez bir masumiyetin altında gizlenebileceğine ikna eden yeterince şiddet görmüştü.

Dedektif Streeter, Monroe ailesini alışveriş merkezinin müdürünün süitinde bekliyordu. Başını eğmiş, şakaklarına masaj yapıyordu, saçma düşünceleri defetmek istiyordu.

İki tane dokuz yaşında kız çocuğu kayıptı. Kendi çocukları olsa tepkisi ne olurdu? Marienne'i nasıl teselli ederdi? Ya da kayıp çocukların anne babaları da bu işin bir şekilde içinde miydi? Çok defasında işler görüldüğü gibi olmamıştı. Çok kereler kayıp çocuk olaylarında anne ve babalar da işin içine karışmıştı. Birkaç yıl önce Portekiz'de tatil yaparken kaybolan dört yaşındaki İngiliz kız çocuğu Madeleine McCann olayının detaylarını hatırlamaya çalıştı. Onun anne ve babası şüpheliler arasındaydı, kendisi ise bundan emindi. Portekizce buna arguido durum deniyordu, onu bile hatırladı.

Kapı vurulunca sıçradı, kısa kesilmiş saçını ve kahverengi çizgili kravatını düzeltti, takım elbisesinin düğmelerini iliklemedi. İki seçenekle karşı karşıyaydı. Ya fitness programını arttıracak ya da kırk bedene çıkacaktı. Monroeları kibarca kabul etti, Scott'un hala atletik, ince ve güçlü bir vücut yapısına sahip olduğunu fark etti. Eski den Streeter ve Marienne birlikteyken kendisinin de olduğu gibi. Sürekli yararsız fast food yiyecekleri yemeye başlamadan önce.

Monroelar toplantı masasının etrafına yerleşirken Streeter bir an durakladı, Jackie'yi ne yapacaklarına baktı. Dr. Monroe, onu kucağına oturtmak için davrandı. Scott sandalyesini onların yakınına çekti. Jackie, doğal ve şefkatli bir hareketle uzanıp baba-

sının koluna elini koydu. Bu ebeveynler kaçırma olayının ardında olabilirler miydi? Çok mantıksız bir nedenle üç çocuklarından ikisini elemeyi düşünürler miydi? Uzun bir süre sadece gözlemledi ve tüm duyularını Monroelara çevirdi. Hissettiği sadece onların derin acıları ve Jackie'nin mutlak güveniydi. İzlenim: Bu anne baba onu kandırmıyordu. Tuhaf ve gözyaşıyla ıslanmış yüzlerine kazınmış bu şaşkınlık ve elem nasıl gerçek olamazdı?

Çocuğu bu tedirgin edici sorulara maruz bırakmaktan rahatsızlık duysa da başlamak zorundaydı. Sorgusuna ihtiyatla başladı, sonra alevlendi: Bunu yapmayı kim isterdi? Bu çocuklar kaç para ederdi? Cevap: Oldukça rahat geçiniyorlardı ama onları fidye hedefi yapacak gibi varlıklı değillerdi. Düşmanları var mıydı? Hayır. Ya profesyonel dürtüler var mıydı? Beyzbol rakipleriyle ilgili? Hayır, herkes Scott Monroe'yu sever ve saygı duyardı.

Ya Katie? Onun çocuk psikiyatri uygulamaları ile ilgili bir şey olabilir miydi? Çocuk tacizi, fiziksel ve cinsel davalarındaki tanıklıklar, suçluları hapse göndermek, çocukları tacizci ailelerden almak? Cinsel suçluları afişe etmek. Kaç tane intikam dolu düşman biriktirmişti? Çok. Fakat bir çocuk tacizcisi ya da cinsel sapkının çocuklarını kaçırmak için Detroit'e kadar onun izini sürdüğünü düşünmek çok abartı olmaz mıydı?

Streeter düşündü. İnsanlarda şimdiye kadar gördüğü kötülük, mantığı aşmış ve insanların hayal bile edemediği en kötü dehşetin ötesine geçmişti. Katie Monroe hariç, o da bu tür kötülükleri görmüştü. Onun da zihninde canlanan umutsuz senaryoları tahmin edebiliyordu.

Streeter'ın Katie ile ilgili ilk izlenimi hayranlık olmuştu. Küçük çocukları korumak için dünyadaki şerefsizlere karşı koyacak kadar yürekli bir kadın. Bir aile yetiştirmek ve aynı zamanda bu kadar duygusal çaba gerektiren bir iş yapmak zordu. Sadece çocuklara bakarak tükenen eski karısı Marianne'den farklıydı.

Katie'yi sorularla boğmanın zalimce olduğunu düşündü ama kızlarını bulmak istiyorsa acımasız olmalıydı. İki saatin sonunda Katie'nin gözleri daldı ve Streeter gittikçe azalan konsantrasyon noktasında olduklarını anladı. "Ara verelim," diye bir öneride bulundu.

Streeter, Plummer'ın içerideki ofisine doğru giderken Katie'nin hapse attığı en kötü çocuk tacizcisinin kim olduğunu bulması gerektiğini biliyordu. Tampa bölge ofisine mahkeme kayıtlarını çıkarttırması başı çeken kişileri ortaya çıkarttırdı. Sorgusu ilgiyi çeken bir kişiyi parlatmıştı. Dr. Monroe gelecek hafta bir çocuk taciz davasında şahitlik yapacaktı. Adamın adı Maxwell Cutty idi.

Streeter, Plummer'ın telefonunu kaldırıp Tampa bölge ofisini aradı. Oradaki sorumlu kişi ile görüşüp, Cutty özellikle dikkate alınarak Dr. Monroe'nun halka yansıtmış tüm davalarının kayıtlarının çıkarılmasını istedi. Mühürlenmiş ne varsa ulaşılması için tanık celplerini istedi. Bu gece Detroit'te olduğu gibi Tampa'da da uzun olacaktı.

Monroe çocuklarının kaçırılma olayında ırksal bir dürtü var mıydı? Streeter merak etti. Monroelar karışık ırk çiftiydi. Akla gelmez olanı yapacak manyak bir bağnaz olabilir miydi oralarda bir yerde? Detroit fanatik bir yerdi ve Streeter geçmişini biliyordu: 1943'te ve 1967'de ayaklanmalar. Şehir bu yaraları hiç saramadı. Ve şimdi de otomobil endüstrisinin çöküşüyle neyin patlak vereceğini kimse tahmin edemezdi. Nefret cinayetleri artmıştı. Hafızasını büronun beyazların üstünlüğünü savunan örgütlerle ilgili yaptığı son kısa toplantının detaylarını hatırlamak için zorladı ve yüzünü ekşitti. Ülkenin en büyük neo-Nazi gruplarından biri olan National Socialist Movement (NSM)'in merkezi Detroit'teydi.

Bölüm 4

*Detroit Banliyösünde İki Tampalı Çocuk Kayıp,
– Tampa Morning News, 15 Haziran Pazar*

Maxwell Cutty ipek çarşaflar tenine serin serin değerken yatağında hareket edip dönüyordu. Yalnız uyumaktan nefret ediyordu ve sıcak bir vücut için -bayan ya da erkek fark etmezdi- neler feda etmezdi. Komodinin üzerindeki gece lambasını açtı ve çekmecesinden Ambien şişesini çıkardı. Kutuyu sallayarak iki tablet çıkardı ve başucunda tuttuğu şişenin içindeki suyla yuttu. Hiç kuşkusuz uyku problemi vardı. Hayatı kontrolden çıkmıştı. Önce karısı Olivia -kendisini açıklamaya çalışırken onun eşcinsel ya da biseksüel olduğunu öğrenince- onu defetmişti. Evde oğullarıyla birlikte yaşayabilirlerdi. Birlikte kurdukları işte ortak olmaya devam edebilirlerdi. Ama hayır, Olivia kapris yapıyordu. Onu kendi evinden atmıştı -en azından geçici bir süreliğine-. Şirketteki kendi payını isteyince neredeyse onu iflasa sürüklemişti. Ve çocuklarla ilgili o saçmalık -o kinci fahişe için bile delilikti.- Evet evet, Olivia başına gelenleri hak etmişti.

Olivia'nın intikamı geçmişte kalmıştı. Maxwell'in en can acı-tan ihaneti hala kendini hissettiriyordu. Sevgilisi Adam Kaninsky, mimarlık fakültesinden dereceyle mezun olduktan sonra öğrenci kredilerini ödemesi gerekiyordu fakat beş parasızdı. Onu stajyer olarak firmasına aldı, evine aldı, kalbine aldı. Sadece ihanete uğ-raması için, psikiyatrist Monroe'ya kendisi ve oğullarıyla ilgili o korkunç yalanları söylemesi için Adam vardı. Böyle güzel bir ya-ratık nasıl bu kadar değer bilmez olabilirdi?

Maxwell üzerindeki battaniyeyi attı sonra birden ürperin-ce çıplak vücuduna battaniyeyi geri çekti. Faziletli, sadakatsiz Adam'a artık ulaşmak imkânsızdı. O fahişe doktor kahrolası ya-lanları ve kinayeli anlatımlarıyla bir yere varamazdı. Kahretsin, kinayenin ötesinde şeylerdi. O fahişe onu toplumun sapıklar listesine eklemeye çalışıyordu. Hatta daha da kötüsü onu demir parmaklıkların ardında istiyordu. Bu hiçbir şekilde olmayacaktı. Hapishane sakinlerinin çocuk tacizcilerine ne yaptığını biliyordu. Yarınki davada şahitlik yapmamasını garantiye almıştı.

Sonunda uykuya daldıktan sonra telefonun ısrarlı çalışıyla uyandı. Mahmurlukla, mürekkep siyahı karanlıkta saatinin ışıklı göstergesine baktı. Sabah 09.33'tü. Ahizeyi kaldırıp alo diye mırıldandı. Ses yok. Yanlış numara olmalıydı. Bir hareketle telefonu fişten çekti, kafasını tekrar battaniyenin altına sokmayı planlıyor-du, birden durdu. Yoksa çalan kapı mıydı?

Yatağın ucunda kadife bir şort bulundururdu. Gaipten sesler duymadığına emin olmak için yeterince bekledikten sonra şortu giydi, üzerine uzun bir giysi geçirdi ve ön kapıya doğru ilerledi. O sırada hem zil çalıyor hem de kapı vuruluyordu. Ne oluyordu ki? Açmalı mıydı yoksa polisi mi aramalıydı? Ardi ardına gelen "FBI" sesleri ikilemi sonlandırdı. Neler oluyordu? Burası saygın bir ma-halleydi. Komşular ne düşünürdü?

Ve Biri Daha Vardı

Tekrar durakladı. Bu kez derin bir nefes aldı? Bu Adam ile mi ilgiliydi? Tekrar derin bir nefes alıp yutkundu. Olivia ile mi ilgiliydi yoksa? Hayır, imkânsızdı, verandanın ışıkları boyunca ilerlerken böyle düşündü.

Yüzünde uykulu bir ifadeyle ön kapıyı açtı. Rozetler parıldadı. Birkaç taneydiler.

“Ne cehennem oldu?” deyiverdi.

“FBI. Siz Maxwell Cutty misiniz?”

“Evet!” Maxwell içeriye girmeleri için geri çekildi. “Ne istiyorsunuz?”

Ajanlar kendilerini tanıttılar. Ona bazı soruları cevaplamak üzere şehre gelmesi gerektiğini söylemeden önce rahatlasın diye oldukça kibar davrandılar. Niye olduğunu söylemeyeceklerdi. Avukatın araması gerekmez miydi? Ya da masum görünüp bu aptallarla gitmeli miydi? Kahretsin, o gün mahkemeye çıkacaktı ve avukatına dinlenmiş olarak ihtiyacı vardı. İtaat etmeye karar verdi, ne istediklerini öğrenecekti. Ajanlardan biri kapıda bekledi, diğerleri onu yatak odasına kadar takip etti ve orada durup onun haki pantolonunu ve golf gömleğini giymesini izlediler. Bu haklarına tecavüz olmalıydı diye düşündü Maxwell ama hiçbir şey söylemedi. Sadece üstünü silah var mı diye aradıklarında bile onlarla gitmeye istekli olduğu izlenimini verdi.

FBI merkezine giderken birkaç kelime ettiler. Oraya varınca iyi aydınlatılmış dikdörtgen şeklinde bir odaya aldılar. İçeride etrafında dört sandalye bulunan bir toplantı masası vardı. Ona, yakınında yere sürgülenmiş kelepçeler olan sandalyeye oturması için işaret ettiler. Sonra ajanlar odadan çıktılar. Arkalarından sürgüyü çektiklerini duyunca paniğe kapıldı. Çığlığını bastıramadı, “Avukatımı istiyorum.”

Ama ajanlar uzun süre geri dönmediler.

Bölüm 5

Auburn Hills’de

Monroe kardeşleri arama çalışmaları yoğunlaşıyor.

– Morning Detroit News. 15 Haziran Pazartesi

Hills Alışveriş Merkezinde ışıklar sabaha kadar yandı. Temizlik personeli işe geldiğini bildirdiğinde polis tarafından dikkatle incelendiler. Sonra onlara kayıp kızlarla ilgili herhangi bir ize rastlarsa bildirmeleri söylendi. Kimse bir şey bildirmedi. Alex ve Sam’in oraya geldiklerine dair hiçbir kanıt kırıntısı yoktu. Özel dedektif Tony Streeter, Clarence Plummer’ın ofisine dönerken alnındaki teri sildi.

“Senin ‘pop’a ihtiyacın var sanki.” İri adam elinde buz gibi Vernors zencefilli meyve suyu kutusunu uzatırken yüzünü buruşturdu.

Streeter, Los Angeles ofisinden Detroit’e yeni tayin olmuştu ve hala Michiganlıların alkolsüz içeceklerle ‘pop’ demelerine ve Vernors’ı ne kadar sevdiklerine alışamamıştı. On üç yıl önce, Ge-

orgetown hukuk okulundan mezun olur olmaz FBI'a girmişti. Chicago'ya görevlendirilmişti, üç şehir ve üç çocuk sonrası eşi Marianne bu hayatı kaldıramamıştı. Uzlaşılması imkânsız mesele: Kocasının kendini işe adamasına rakip olamazdı. Şimdi dört, altı ve sekiz yaşlarında olan kızlarını alıp kendi kasabası olan Grand Rapids, Michigan'a geri dönmüştü. Bu yüzden Streeter Detroit'e tayin istemişti. Kızlarını özlüyordu ve Detroit Ofisi için sorumlu özel dedektif olarak koşuşturuyordu. Belki o zaman Marianne'e gidip yeniden düşünmesini isteyebilirdi. En azından Michigan'da kızlarından 150 mil uzakta olurdu. Eğer bu çocuk kaçırma olayını çabuk ve etkili bir şekilde çözerse terfi girişiminde bulunmuş olurdu.

"Burada kalanlar sadece anne, baba ve zavallı küçük çocuk," dedi Plummer, iki eski arkadaşmışlar gibi Streeter'in sırtını sıvazlayarak. "Büyükanne ve kuzen gitmek istemediler ama onları yapabilecekleri bir şey olmadığına ikna ettim. Keşke anne baba, Jackie'nin de gitmesine izin verselerdi ama onu niye yanlarında istediklerini anlayabiliyorum. Ne olur ne olmaz, koruma içgüdüsü."

Tony kendi kızlarını düşündü. Marianne ne tepki verirdi? Kendisi ne yapardı? Korkudan deliye dönerdi, bunu biliyordu. Plummer'a "Çocukların var mı?" diye sordu.

"Evet, bir kızım var. O benim hem gururum hem sevincim. Ya senin?"

"Üç kız. En büyüğü Monroe kardeşlerden bir yaş küçük."

"Onları bulacağız Dedektif Streeter," dedi Plummer. "Sadece bana daha fazla ne yapabilirim onu söyle. Gece gündüz çalışacağım."

"Bana Tony de. Tamam mı? Bu akşam iyi iş çıkardın. Kimse bu işe bu kadar hızlı girişemezdi. Elimizdeki tek bilgiyi buldun."

"Belli bir biçimde gelişmedi. Sadece Monroe kardeşlerin orta yaş bir bayanla dışarı çıktığını gördüğünü düşünen iki küçük ço-

cuklu Bayan Davis. Faydasız bir tanımlama. Şişman değil, kilo-
lu. Orta boylu. Bunlardan alışveriş merkezinde bin tane olmalı.
Kabarık, kızıl saçlı, aralarda griler var. Üzerinde modası geçmiş
lacivert bir elbise var.”

“Yarın onunla tekrar görüşürüz.”

“Umarım çığlık atan veletler olmaz yanında,” dedi Plummer.
“Bunlar beni torun ister miyim diye düşündürüyor.”

“Tek tanıgımız oldukça gergin görünüyordu.” dedi Streeter.

“Yarın ilk iş, dün öğleden sonraki vardiyada olan tüm çalışan-
larınızla bir görüşme yapmak olmalı. Biliyorum bu biraz zor bir iş
ama birisi bir şeyler görmüş olmalı. Özellikle sinemanın içinde,
etrafında çalışanları sıkıştıracağız. Bu arada ben anne babayla
görüşüp merkeze geçeceğim. Sizin için her şeyi bildireceğiniz
açık bir hat bırakacağım. Ben tüm başarıyı üstlenen o federaller-
den değilim. Alabildiğim yardımı alacağım.”

Streeter, Katie ve Scott’u birbirlerinin kollarında ağlarken
buldu. Başka ne yapabilirlerdi ki? Neyse ki küçük kız kafasını an-
nesinin çantasına koymuş, bir bankta uyumuştı.

“Özür dilerim Bay Monroe ve Doktor Monroe. Neden gidip
biraz dinlenmiyorsunuz?”

“Siz kızlarımızı bulana kadar hayır,” dedi Katie, sesi ağlamak-
tan kısılmıştı. “Yapamam.”

“Ben ofisime geçiyorum. Sistemi oradan takibim daha kolay,”
dedi onlara.

“O zaman biz de sizinle geliyoruz,” dedi Scott, Katie ile birlik-
te ayağa kalkarak.

Streeter ne yapabildi? Tabii ki de onların eşlik etmesine
izin verdi. Onun gibi onlar da ayakta yorgunluktan öleceklerdi
ama istiyorlarsa onları zorlamaya devam edeceklerdi, özellikle
Dr. Monroe’yu. Onun geçmişiyle ve adli psikiyatrist olarak canı-

Ve Biri Daha Vardı

nı sıkıktığı karanlık insanlarla ilgili daha öğrenecekleri vardı. Onun bu değişik mesleği niye seçtiğini merak ediyordu. Tacize uğramış çocukları ve zihinsel özürlü çocukları tedavi etmeyi anlayabilirdi bir yere kadar. Ama tacizcilerle kafa kafaya girişmek, uzman fikirlerini sapkın insanların en dibinde olanlarla kapıştırmak? Bunun için özel olmak gerekirdi ve onun Tampa avukatlarından duyduğu da Katie Monroe'nun özel olduğuydu, yorulmak bilmez, sağlam ama sevecendi. Ama şu anda gördüğü; çözülmüş, gücünü kaybetmiş, kendinden emin olmayan bir kadındı. Streeter bunu daha önce görmüştü ve tersini de görmüştü, pasif ve yumuşak başlı annelerin çocuklarının hayatı tehdit edildiğinde delişmen kaplanlara dönüşmesi gibi.

Şehre giderken Streeter, şoförüyle önde oturdu, Monroelar da arkada. Jackie, babasının kollarında uyurken herkes sessizdi ve Streeter soruların en zoru üzerinde kafa yoruyordu. Sammie ve Alex'in kaybolması ile ebeveynlerden herhangi birinin ilgisi var mıydı?

Pazar akşam haberleri Monroe kardeşlerin kaybolduğunu bildirmişti ama pazartesi sabahı olayın haberi tüm Detroit'te, Florida'da patlamıştı ve ulusal boyuta gidiyordu. Uykusuzluklarına rağmen Streeter, Monroelara bir yardım çağrısı kaydı yapmalarını öğütledi. Scott, Katie'yi dışarıda bırakmak istedi ama sonunda ikisi de kameraların karşısına geçtiler, yaşlı gözlerle ve ağlamaktan kısılmış sesleriyle kızlarına sağ salim kavuşmak için yakardılar. Her ikisinin de medya deneyimi vardı ama birbirlerine sarılmış halde kendileri masum çocuklar gibiydiler, o kadar acıklı bir korku vardı içlerinde. Ajanslar üçüzlerin üçüncüsü Jackie ile bir röportaj için girişimde bulundular. Scott ve Katie bunu kabul etmedi. Evet, üçüzlerin fotoğraf ve videolarını yardımı olacaksa sağlayabilirlerdi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde medya hangisi diye anlamaya çalışarak üçüzlerin resimleriyle yatıp kalktı. Arkadaşları ve öğretmenleri röportaj için medyanın, sonra da ipucu için polisin akınına uğradı. Öğleden sonra kızların bireysel kişilikleri ile ilgili hikâyeler bir talk show malzemesi haline gelmişti. Sammie; hareketli olan, Alex; utangaç olan, Jackie; arkadaş canlısı olan. Buna Scott'un eski beyzbol fotoğrafları yeniymiş gibi eklenmişti, tüm eski fotoğraflar ve Scott'u spordan uzaklaştıran yaralanma videosu. Tampa bölge kanalı kızların beyzbol maçlarının video görüntülerini koyuyordu. Beyaz formaların üzerinde kırmızıyla "Condors" yazıyordu. Sammie; topu vurucuya atan oyuncuydu; Jackie; kısa topçu; Alex; üçüncü kaleciydi. Şaşırtıcı olan video içeriklerini görüp konuşmak için büyük bir istekle medyaya ulaşılmasıydı.

Toplumu bilgilendirme çalışmalarıyla birlikte, dedektif Streeter her iki ebeveyni başka bir sorgu için teker teker odasına çağırıldığında saat biri geçiyordu.

Streeter, Scott'u odaya almadan hemen önce New York Yankees'in başkanı ile konuşmuştu. Don Plese aşağı yukarı Scott'un dediklerini teyit etmişti. Scott güvenilir bir adamdı. Oyuncular onu seviyordu. Başkanlar seviyordu. Kahretsin ki rakip takımlar bile seviyordu. Kùltürlerin, ırkların ve sosyal statülerin ötesinde bir adamdı. Düşmanları var mıydı? Hayır, ama tam anlamıyla hayır. İş karar mekanizması gerektiriyordu. Kim ana takımda oynayacak, kim oynamayacak. Ona karşı bir kan davası güden var mıydı? Bilinen hayır. Aile sorunları? Hayır. O kendini çocuklarına ve karısına adanmış bir eş ve babaydı, dindar bir Katolik'ti. Dini törenlerde ekmek ve şarap verirdi. Dolaba saklanan kız ya da erkek arkadaşı olmamıştı bu yüzden. Dik başlı biri miydi? Hayır, güvenilirirdi. Irksal sorunları var mıydı? O siyah bir kadınla evli bir beyazdı. Irkçılar, bağnazlar ya da sıradan cahillerden herhangi bir

Ve Biri Daha Vardı

tehdit ya da sataşma alıyor muydu? Yankee topluluğundan hiç kimsenin böyle bir şeyi bildiği yoktu. Scott'un siyah, beyaz, Asyalı, İspanyol aklınıza gelecek her milletten arkadaşı vardı. Streeter, Scott Monroe ermiş mertebesinde miydi diye sorunca cevap "Evet!" oldu.

Streeter, Scott'u kendinden çok Katie ile ilgili sorguladı. İşinin doğası ile ilgili. Hapse attırdığı ürkütücü insanlar. Bunlardan çok vardı. Çocuklara fiziksel ve psikolojik tacizde bulunan cinsel sapık ve canavarlar. Ama Scott bunların çoğunun hasta-doktor yararına gizli olduğunu ve gizli kalması gerektiğini itiraf etti. Streeter sorgunun bu bölümünün Scott'u korkuttuğunu görebiliyordu. Karısının açığa bile vuramadığı bu kadar tiksindirici dehşetlere maruz kalması çok zor bir durumdu.

Streeter için asıl nokta, "Bu ürkütücü insanlardan herhangi biri çocuklarını kaçırarak kadar umutsuzca Katie'yi öldürmek isteyebilir miydi?" sorusunun cevabıydı.

Scott bunu cevaplayamadı. İleriye doğru dalgın bakarak, "Bilmiyorum!" diye geveledi.

Katie toplantı odasında Scott ile yer değiştirdiğinde Streeter onun bitkin olduğunu gördü.

"Dr. Monroe," diye başladı, "Sizinle Maxwell Cutty hakkında konuşmak zorundayım ama kısa keseceğim. FBI onu gece sorguladı. Bugün onun davasında şahitlik yapacaktınız, değil mi?"

"Evet," dedi, gözleri o kadar şişmişti ki Streeter görüp göremediğinden şüphe etti.

"Bildiğiniz gibi son defa mahkemede size ve hâkime her türlü tehdidi savurmuştu. Hatırladınız mı?"

"Evet. 'Çocuğunun başına biri musallat olsa nasıl hisseder sin?' gibi bir şey söylemişti. Bu bana söylediği asıl sözlerdi. Hâkim onu cezayla tehdit etti." Sonra Katie öne eğildi, ani bir ener-

ji akımı gözlerinde çaktı. "Dedektif Streeter, bana çocuklarımı onun mu aldığını söylüyorsunuz?"

"Siz orada olamayacağınız için onun çocuk tacizi davası için dinlenilmesi ertelendi, ama hayır onu kızlarınızın kaybıyla ilişkilendiremeyiz, bunun için elimizde kesin bir şey yok."

Katie'nin gözündeki geçici parlama yok oldu ve öne doğru çöktü, gözleri yeniden doldu. "Üzgünüm, Alex ve Sammie'den başka hiçbir şey düşünmüyorum. Onlara neler oluyor acaba? Nerede olabilirler?"

"Bay Cutty'e geri dönecek olursak, Dr. Monroe, onun psikolojik durumunu bilen biri olarak, sizce o böyle bir şeyi deneyebilir mi? Sizi şahitlikten uzaklaştırmak için çocuklarınızı tutuyor olabilir mi? Kesinlikle bu dürtüsü var. Tabii, bunu kendi yapmadı ama finansal gücü var."

"O, en azından çocuklardan uzak durması ve hapiste olması gereken bir sosyopat. Ama benim çocuklarımı kaçırmaması? Bin iki yüz mil uzaktan?"

"Hiçbir şeyi atlamamalıyız. Onun birlikte yaşadığı erkek arkadaş, Adam Kaninsky ile ilgili ne düşünüyorsunuz?"

"Adam!" diyerek vücudunu dikleştirdi Katie, ses tonunda yorgunluk vardı.

Katie ayağa kalktı ve ileri geri yürümeye başladı. Bir bardak su istedi. Streeter ona buzlu su koydu. Yavaşça içti ve yine oturdu. Başını ellerinin arasına alarak başladı, "Olanlar şöyle: Adam bana birkaç ay önce bir iş zemininde geldi. Etik bir ikilemde olduğunu söyledi. Bana eşcinsel olduğunu, yaşlı bir partneri olduğunu, partnerinin yakışıklı ve paralı olduğunu, Aiden ve Jake adlarında biri beş diğeri yedi yaşında olan iki oğlu olduğunu söyledi. Partnerinin iki oğluna cinsel tacizde bulunduğunu gördüğünü söyledi."

"Şahit mi olmuş?" diyerek Katie'yi olaya geri çekti.

Ve Biri Daha Vardı

“Adam dedi ki: Maxwell oğullarını kendisiyle birlikte duşa sokuyormuş. Onlara arkadan falan tecavüz ettiğini düşünmüyordu ama çocukları kesinlikle seks objesi olarak kullanmıştı. Çocuklar bunu normal kabul etmişti. Onların teslim olduğunu tarif etti. Tüm detaylara girmek istemiyorum.”

“E sana neden gelmiş?” diye sordu Streeter.

“Çocuklar için üzgündü. Bunu durdurmak istiyordu Adam. Ama Maxwell ile olan altın statüsünü de tehlikeye atmak istemiyordu.”

“Sen ne dedin ona?”

“Ona, Çocuk Koruma Ajansına isimsiz bir telefon açmasını söyledim. Kırmızı hattı kullanarak. Ki çağrı ona kadar izlenemesin. Sonra ajansı isimsiz olarak ben de aradım. Emin olmak için.”

“Şimdi sen de resmen olayın içindesin yani. Bu bir çelişki değil mi, ters bir etik?”

“Velev ki öyle?” Katie başını kaldırdı ileriye doğru baktı ama göz temasından kaçındı. “Ben, o çocuklara güvende olmaları için yardım etmek istedim.”

Elli beş yaş doğum günü için Pamela Spansky eşini bir konsere götürmüştü. Evan’ın en sevdiği bayan şarkıcı Monica Monroe’yu cumartesi akşamı biletleri yok satan Fox Theatre gösterisinde izlemişlerdi. Detroitli olarak Monica, Detroitlilere Supremes’in eski günlerdeki hiddetlenen popülaritesini hatırlatmıştı. Pamela’nın en sevdiği şarkıcı ise Kanadalı Celine Dion’du. Evan da onu elli yaş partisi için Las Vegas’a götürmüştü. O zaman iki oğullarını da yanlarına almışlar ve Toronto’dan uçmuşlardı. Bu sefer oğullarını evde bırakmışlar ve Toronto’dan Detroit’e araba ile gitmişlerdi. Renaissance Otel’de bir sonraki günü dinlenmeye ayırmak için iki gecelik rezervasyon yaptırmışlardı. Her şey güzel gitmiş, Monica

güzel bir gösteri yapmıştı ama Pamela, Evan'ın iki oğlu Craig ve Tim'in başına dönmek için endişelendiğini biliyordu. Artık tam da çocuk değillerdi, on beş ve on altı yaşındaydılar ama Evan hep onları izlerdi, paranoya sınırında diye düşünürdü Pamela.

"Çıkış öğlende," diye seslendi eşine Pamela. "Çocuklara akşam yemeğine geliriz dedik, ama çıkmadan önce öğle yemeği için çok zamanımız var."

Otel odasını pazartesi günü terk etmeye hazırlanırken Evan, Pamela'ya televizyona bakması için seslendi. "Bir kaçırma olayı olmuş. Detroit'in hemen dışında. İki küçük kız." Evan bir an durakladı. "Aaaa bunlar Scott Monroe'nun kızları. Burada büyüdü o. Ve Monica Monroe'nun ağabeyi. Ne kötü onun için."

Pamela televizyonun önüne, onun yanına geldi. "Karısı siyah mı?"

"Sanırım," dedi Evan, "Onu bilmiyordum. Tatlı çocuklar. Onlar da konser için şehirdeydiler. Ne üzücü bu?"

"Çıkış yapmalıyız canım. Doğum günü bitti."

Bunu dedikten sonra Evan televizyonu kapattı.

Bölüm 6

*Amerikan Hükümeti Kefalet Tuzakları
“Alanlar” vs “Almayanlar”
– Business News, 15 Haziran Pazartesi*

Maxwell Cutty odada boydan boya ileri geri yürüyordu. Sıkı bir masaja ihtiyacı vardı. O tepeden klima vuran odada yalnız başına oturmaktan boynu tutulmuştu. Kimse ona bakmamış, kahve ister mi diye sormamıştı. Sonra tamamıyla polis olan bir ajan göründü ve Adam’ı öğrenmek istedi, onun tam olarak nerede olduğunu soruyordu. Ve sorgunun bu bölümü Adam’ı onun ilk problemi yaptı. Bu kabul edilmez durumun kökeninde sadakatsiz Adam vardı. O burnunu sokup oğulları Aiden ve Jake’e davranışları ile ilgili o yalanları söylemeseydi bunlar olmayacaktı. Ama yine de Maxwell, Adam’ın Adonis vücudunun kiminle olduğunu düşünmeden edemedi. Sadece Adam’ı düşünmek ona zor zamanlar yaşattı. Bu dikkat dağılmasının şu an yeri değildi.

O gece Adam eteğindeki dökütüğünde içinde patlayan öfkeyi hissederek Maxwell ellerini sıktı. Yalnızca ikisi Bern's Steakhouse'a gitmişlerdi. Adam yemek boyu sessiz hatta huysuzdu. Yemek sonrası içki için Maxwell efsane şaraplar listesinden en pahalısını sipariş etti. Onu neşelendirecek gerçek bir ödül ama yok... Maxwell, Adam'ın ilk gözyaşının bordo içkinin içine düştüğünü izledi.

"Ne oldu?" diye sormuştu.

"Ben bugün bir şey yaptım."

Maxwell içeride sadece birkaç kişi olduğu halde duymak için öne eğilmek zorunda kaldı. "Bugün eski terapistim Dr. Katie'yi, Dr. Katie Monroe'yu görmeye gittim," diye itiraf etti. "Onun tavsiyesine ihtiyacım vardı." Maxwell, Adam'ın Doktor Katie'yi idolleştirdiğini bilirdi. "Ona ne yapmalıyım?" diye sordum.

Önce Maxwell, Adam'ın ne dediğini anlamadı. "Ne konuda ne yapmalısın?"

"Duşta gördüğümle ilgili."

Maxwell, Adam'ın sesinin nasıl titrediğini ve nasıl gözlerine bakmayı reddettiğini hatırladı.

"Senin o iki çocuğa yaptıklarıyla ilgili kendimi iyi hissetmedim, Maxwell."

"Ben, Aiden ve Jake'in canını acıtmadım."

Sözcükler ağızdan yüksek sesle çıkmıştı ve odanın etrafına göz attı.

"Dr. Katie bana eskiden erkeklerin çocuklara bunu yapmaması gerektiğini söylerdi," demişti Adam. Maxwell onun kimse duymasın diye alçak bir ses tonuyla konuşmasından memnundu. "Bu çocuk tacizi, cinsel taciz. Bununla ilgili her şeyi öğrendim. Bunu ben asla bir çocuğa yapmam."

Adam'ın vücudu titremeye başlamıştı.

Ve Biri Daha Vardı

“Senin başını derde sokmak istemem, ama-”

Maxwell’in zihni hesaplıyordu. Tamam, ya çocukları sorgularlarsa? Onlar ne derdi? Tek yaptığı cinsel organını vücutlarına sürtmekti. İstemesine rağmen içlerine sokmamıştı, bir gün sokardı belki, hele onlar geri gelsinlerdi.

Adam’ın doktora anlattıkları güvencedeydi ama Maxwell buna güvenemeyeceğini biliyordu. Adam davada şahitlik yapamazdı, Dr. Katie de.

Maxwell, Adam’ın talihsiz dert ortağı olma seçeneğinin sonuçları üzerinde oyalanırken telefon çaldı. Organize ve metotlu biri, olayları bölüm bölüm düşünmek zorundaydı. Birçok şey çok çabuk oluyordu. Odaklanmalıydı.

“Maxwell, seni mahkeme için arıyorum,”

Kahretsin ki avukatıydı. Niye açmıştı ki? Şimdi Greg Kingman telefonda olduğuna göre ona geceyi FBI Merkezinde geçirdiğini söylemeli miydi? O oradayken polisler evini arayıp hard diskini almışlar mıydı? Klingman zaten biliyorsa, söylemezse aptal durumuna düşerdi. Ama ne diyecekti? Polislerin onun, Monroe çocukların kaçırılmalarıyla bağlantısı olduğunu düşündüklerini mi? Bu ne gibi kurtçuklar oluşturunurdu?

“Şimdi Dr. Monroe olamayacağı için hâkim erteleme istiyor. Çocukları için ne büyük bir trajedi.”

“İh, Greg zamanlaman iyi değil,” diye geveledi. “Dün gece pek iyi uyumadım. Bugünü düşündüğümden.”

“Kuşuşmamız gereken çok şey var-”

Maxwell telefonu kapattı ve meşgule aldı. Dediğı doğrudu, sekiz saatten az uyursa iyi hissetmiyordu kendini. Bir Ambien almıştı. Kendine gelince her şeyi bir kez daha düşünürdü. Bilgisayarında onu Olivia ya da Dr. Katie Monroe’ya ilişkilendirecek bir şey var mıydı? Sanmıyordu ama tedbiren harekete geçmeliydi.

Maxwell saatlerce uyudu, alarmı kurduğu için öğleden sonra saat ikide uyandı. Uyku ilacından dolayı hala sersem gibiydi ama öncelikleri daha berraktı. Önce karıştırılmış yumurta, mikrodalgada pişirilmış jambon ve sert bir kahve.

Adam ile ilgilenmek bu defa sürekli olacaktı. Bunu artık çok iyi biliyordu. Ödemeli bir telefon kullanacaktı ve ona ulaşabilmeyi umuyordu. Ondan sonra da avukatını arayıp aramamayı ve FBI sorgusunu söylemeyi düşünecekti. O saatte onu alıp götürmek vatandaşlık haklarına tecavüz değil miydi? ‘Arama izniyle ilgili bir şey söylemişler miydi?’ dedi kendi kendine.

Maxwell, kirli tabakları ortada bırakmazdı, evi mükemmel-den az kötü bir şekilde terk etmeye zorlarken kendini, göz kapaklarının seğirdiğini hissetti. Bir mimar olarak potansiyel müşterileri için evini show room olarak hazır tutmalıydı, bir tek şeyin bile yerinde olmamasına dayanamazdı. Burası Olivia ile göz göze geldiği yerdı. İtiraf etmeyi sevmese de evin görkemi kendi mimari zekâsı kadar iç dekorasyonu ile ilgiliydi. Aiden ve Jake’in geçici yokluklarını özlememesinin tek unsuru dağınıklıklarıydı. Dışarı çıkarken Mimari Tasarım dergisinin çerçeve li kapağındaki tam renkli Cutty evinin zarafetine bir göz attı. Adam için kötüydü. Bu evde mükemmel bir partner olmuştu. O sevişirken çok anlamlı bakan turkuaz gözleri, çok erotik ipeksi uzun saçları... Düşüncesi bile Maxwell’i uyardı, arzudan başını döndürdü.

Lexus’una binerken nereden telefon açacağını düşündü. Oturduğu yer olan Carrollwood olmazdı, ama kendini Vincent diye çağıran o adamın takıldığı Ybor City olurdu.

Arama telesekretere düştü. “Ben Bay Justice,” dedi kullandığı aynı eski ismi kullanarak. “Beni en kısa sürede ara. Sana bir diyeceğim var.” Maxwell aradığı ödemeli numarayı bıraktı. Bloğun köşesinde gizlenen orman renkli, koyu camlı minibüsü fark etmemişti.

Ve Biri Daha Vardı

Telefonun çalması için on beş dakika bekledi. “Ne var?” dedi tanıdık bir erkek sesi.

“Konuşmamız lazım. Bir işim var. Hemen yapılması gerek.”

“Mümkün değil, ben şehir dışında tatildeyim.”

“İyi, benim işim de şehir dışında. Nevis’te, Karaibler’deki bir adada.”

“Nevis nerede biliyorum,” dedi Vincent. “Bak, pazarlık edecek vaktim yok. Nevis diyordun. Tamam olabilir. Yarın tam on birde detaylarla birlikte gel. Aynı yere. Ama parayla gel. Rantı biliyorsun. İş acele gibi görünüyor, karışık olacak. Yüz elli getir, bu defa hepsi peşin.”

Maxwell bu fahiş fiyata tam itiraz edecekken telefon kapandı, kulağında o cızırtı sesi kaldı. En son Vincent’i kiraladığında -ilk kezdi- ona yüz bine mal olmuştu, binlik nakit halinde ödemişti. O yüzden planlamak için daha fazla zamanı olmuştu.

Maxwell ahizeyi vurarak kapattı ve kısıtlı seçeneklerini düşündü. Yüz elli bini ayarlaması gerekiyordu. Rolex’ine baktı: 3.05. Bankaya gitmek için yeterince zamanı vardı. Önsezileri sabaha kadar beklemeden paraları şimdi çekmesini söylüyordu, polis hesaplarını dondurmadan önce. Bunu yapacaklarını düşünmese de eğer onda bir şeyden şüphelenirseler onu bırakmazlardı. O kadar para şahsi hesabında yoktu, şirketten alması gerekiyordu. Yarım milyon kredi desteğinden dolayı fazla bir problem olmazdı ama o kahrolası muhasebecilerin incelemesi işini uzatırdı. Önemli değildi, parayı borsa hesabından hisse satarak ya da marjda kredi satın alıp yerine koyardı. Profesyonel ve çok başarılı bir mimardı. Ama Vincent denen adam haklıydı, bu iş karmaşıktı.

Streeter, Tampa’daki karşılığı olan Özel Ajan Emmitt Rusk’dan gelen telefonu yanıtladı.

“Cutty, bankaya mı gitti? Ne yaptı orada kör olasıca?”

İki elinin avuç içiyle alnına masaj yaparak derin bir nefes aldı, burnunun kemiğini çimdikledi. Uykuya ihtiyacı vardı, kırk saattir ayaktaydı.

“Emin değilim,” dedi Rusk. “Bank Of America’da özel bir ofise girdi, müdür yardımcılarında biriyle içeri girdi ve dışarıya bez bir çantayla çıktı. İzin olmadan bankadan hiçbir şey alamayacağız.”

“Onu takip edin. Bütün şahsi ve ticari hesaplarına girebilmek için bir izin çıkartalım. Bu arada ben birkaç saat uyuyacağım, ama bir şey öğrenirsen beni ara.”

Streeter, Katie ve Scott’u eve boş göndermişti. Hiçbir bilgi kırıntısı olmadan. Bir fidye notu bile yoktu. Küçük kızlardan iz de yoktu. Tek başı çeken Maxwell Cutty idi. O yönde de fazla bir şey yoktu ama olabildiğince onu takip edecekti.

Tampa ofisi Cutty’i sorgularken bir izin çıkartıp evini aramış ve bilgisayarına el koymuştu. Kayıp Monroe kızları ile ilgili sıfır bilgi vardı ama hala hard diski inceliyorlardı. Kayıp Monroe kızlarını Detroit’te kendisinin kaçırıp gecenin kör saatinde yatağında tek başına pijamalarıyla bulunmak için Tampa’ya gelmediği besbelliydi. Ama onun gibi sofistike zengin bir adamın yolları, amaçları ve dürtüleri vardı. Dr. Katie, Monroe onun kışını mahkemede mihlayacaktı. Bunu önlemek için ne uç noktalara gitmezdi ki?

Yorgunluktan bitap düşmüş Streeter, zarif mimarın e-posta fotoğrafına son bir bakış attı. Kırk iki yaşında, koyu kahve saçlı, şakaklarında Streeter’ın boya olduğundan şüphelendiği mükemmel griler vardı. Gözleri derin maviydi, kameraya mağrurca baskarken içeri çökmüştü. Katie onun narsist olduğunu söylemişti ve resim tanıma uymuştu.

Streeter sonra diğer iki fotoyu aldı, Adam Kaninsky, Cutty evinin dışında içten bir poz, şort ve atlet üstüyle koket ve kendini beğenmiş duruyordu. Koyu renk, Streeter’a göre çok uzun saç-

lar, büyük anlamlı gözler ve düzgün bir vücudu vardı. Sol elinde Olivia Cutty'nin son zamanlardaki resmi vardı. Maxwell ile aynı yaşıydı, birlikte mezun olmuşlar ve kurdukları işte yan yana çalışmışlardı. Streeter, Olivia'nın resmini inceledi. Bir kadın için olağan değildi, kocasından daha hızlı yaşlanmıştı. Siyah tayyörünün içinde soluk ve çok zayıf görünüyordu. Arkadaşlarının tarif ettiği gibi sert iş kişiliğine uymuyordu, kırılgan duruyordu. "Şirketin beyni" kalıbı dosyasında tekrarlanıp duruyordu.

Streeter onun ölümüyle ilgili incelemeyi derinleştirmek istiyordu. Hillsborough County otoritelerince kaza denilen bir ölüm, Maxwell Cutty için tamamıyla uygun, yaşayan partner, bekâr baba, dolaptan çıkan eşcinsel adam.

Cutty evliliğini bitiren neydi? Dosyaya göre: Olivia Cutty, eşinin eşcinsel olduğunu öğrenince boşanmak için ısrar etmişti. Boşanma hâkimi ona evi vermiş ve tipik olarak ortak çocuğun velayetini de vermişti. Bayan Cutty velayeten annesiydi.

'Doğru görünüyor!' diye düşündü Streeter. Marianne ile kendisi gibi. Her iki haftada bir kızlarını görüyordu -iş yüzünden bir şey çıkmazsa.- Her iki tatilden birinde de görüyordu.

Sonra Olivia Cutty, Tampa Koyu'nda dolaşırken yattan düşmüştü. Yat, kız kardeşinin patronu ve Tampa Tribüne gazetesi-nin sahibi olan sevgilisine aitti. Streeter gözlerini ovuşturdu, bir kez daha kaza raporuna göz atmak için onları zorladı. Güvertede bozuk benzin pompası yüzünden yangın çıkmıştı. Ev sahibi ve diğer iki çift yangın söndürücüyü ararlarken yardım çağrısında bulunmuşlar, yangını söndürmek için ne gerekiyorsa yapmışlardı. O sırada iyi yüzme bilmeyen Olivia ortadan kaybolmuştu. Yangın söndürülünce diğer beş kişi onu aramaya başlamışlardı. Birkaç gün sonra cesedi kıyıya vurmuştu. Ölüm sebebi otopside teyit edilmişti, boğulma. Oğlanların velayeti Maxwell'e geçmiş ve

hepsi birden büyük eve taşınmışlardı, bu kez Adam ile birlikte ve dava kapanmıştı.

Olivia eski kocasının oğullarını taciz ettiğinden şüpheleniyor muydu?

Streeter dava dosyasını koydu. Kalbi Cutty çocuklarına gitti. Hillsborough County Çocuk Koruma Hizmetleri çocukları geçici olarak Olivia'nın kız kardeşi Roberta'ya vermişti. Babaları hapse girerse onlar ne olurdu? Ama şu anda bu acil değildi.

Kendini Monroe ikizlerini bulmaktan uzaklaştıramazdı. Düzeltti, onlar ikiz değildi. Bitap bir şekilde ceketini çıkarttı, yere yattı ve daha kafasını halıya koymadan uyudu.

Bölüm 7

*Yankee takımını eski top tutucusu Scott Monroe Detroit'te
Üçüz kızlarından ikisinin kaçırılmasının ardından
– Sports News Networks, 15 Haziran Pazar*

Cliff Hunter, büyük ellerinde bir tane çizgili sarı kâğıdı daha buruşturdu. İnce tablet neredeyse bitmişti. Bunu doğru yapması gerekiyordu. Önce bir taslak hazırlamıştı. İlk önce Scott Monroe'ya kızlarının onda olduğunu söylemeliydi, sonra isteyeceği paraya karar vermeliydi, anne babaya polisi araya sokmamalarını söylemeliydi, bir zaman çizelgesi yapmalıydı ve son olarak üçüncü kızı da almakla tehdit etmeliydi. Dili doğru kullanmak istiyordu. Çok akıllı görünmek istemiyordu, istese görünebilecekmiş gibi... Çok aptal görünmek de istemiyordu. Saygı, para ve geri ödeme istiyordu.

En büyük problemi talebini nasıl yapacağı idi. Seçeneklerini düşünmüş ama daha karar verememişti. FBI Monroeların evini tabii ki de gözlüyordu. Karısını, ofisini, her ikisinin de anne ve

babalarının evlerini ama belki Scott'un işvereni olan Yankee'nin New York'taki merkez ofisini gözlemiyorlardı.

İkinci olarak bu talebi nasıl göndereceğine karar vermeliydi. İlk seçimi e-posta iletisiydi. Çabuk olurdu. Uygundu, çünkü her iki ebeveynin de e-posta adresleri onda vardı, hem iş hem de ev. Ama Cliff sınırlarını biliyordu. Teknolojiyi seven biri değildi ama polisin e-postaların izini sürebildiğini biliyordu, bu yüzden siber dünyadan vazgeçti. Geriye postane, FedEx ya da UPS gibi posta servisleri ya da telefon kalmıştı. Telefona meyletti ama hangi numarayı kullanacağını bilmiyordu. Sesini bir telefon mesajında değiştirebilirdi, kişi ya da telesekretere bunu yaptırabilirdi. Sesli mesaj daha iyiydi ve Yankee kulübünün sesli mesaj sistemini kullanmayı biliyordu.

Alışverişi nerede yapacağını planlaması gerekiyordu. Potansiyel yerleri düşünmüş olduğundan bunu da aceleyle sonlandırabilirdi. Büyük bir çanta dolusu paraya karşılık değerli küçük kızlar. Ama tabii bunu da son ana kadar açık etmeyecekti.

Son problemi ise sonrasında ne olacağı idi. Ülkeyi terk etmesi gerekecekti. Aptal değildi. FBI bu davaya üşüşmüşken onu er ya da geç bulurlardı. O zamana kadar Portekiz'e gitmiş olurdu. Orada akrabaları vardı, dilediği kadar kalabilirdi. Acaba Portekizce dersi alsa mıydı? Belki de hayır, dilde hiç iyi değildi, yeterince zeki değildi. Dediklerine göre İngilizcesi bile iyi değildi. Hepsinin canı cehenneme. Cliff'in nasıl akıllandığını göreceklerdi. Ya da belki de görmeyeceklerdi. Başka bir taslak yazmaya çalışırken telefonu çaldı.

"Evet,"

Bir arkadaşı o akşam beşte parkta beyzbol seçmeleri olacağını söylüyordu. "Orada ol," dedi. 'Bir kere bu mesajı istediğim şekilde alsam!' diye söylendi.

Bölüm 8

*Detroit Stagers Ekonomik Krizde
Otomobil Satıcılarının Yardım İsteği Reddedildi
– National Financial News, 15 Haziran Pazar*

Scott, Katie ve Jackie; Lucy'nin Auburn Hills'deki evine dönmüşlerdi. Gün boyu akrabalar gelip gittiler. Hepsi Scott ve Katie'nin umutlarını canlandırmaya çalıştılar, gözlerindeki yaşlarsa derin hüznün sinyallerini veriyordu. Ne yapabilirlerdi? Dua etmekten başka hiçbir şey! Sadece Scott'un kız kardeşi Monica, değerli yeğenlerinin geri gelmesi için her miktar para teklifini yapabilir ve yapardı da. Katie ve kızların Detroit'te olma sebepleri dünyaca ünlü şarkıcı Monica Scott'un cumartesi akşamı The Fox Theatre'da vereceği konserdi.

Scott, Jackie'yi yukarıya çıkarıp yatağın yanında yerdeki rahat yığının üzerine yatırdığında Katie ve Scott da dinlenmeye çalıştılar ama her ikisi de uykuya dalamadı. Birbirlerinin iyiliği için ikisi de sustular ve uyumaya korktular. Sammie ve Alex için çok korkuyorlardı. Neredeydiler? Onlara neler oluyordu? Güvende miydiler?

Sonunda Katie sonra da Scott doğruldular. “Yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dedi Katie. “Burada yatıp hiçbir şey yapmadan duramayız.”

“Çaresizlik hissi,” dedi Scott. “Ben babalarımı ve onları koruyamıyorum. Tek düşündüğüm neler oluyor olabilir.”

Katie, iki yastığın üzerinde doğruldu ve Scott’a yaklaştı. Scott saçını okşarken biraz rahatladı. “Kontrol eden olmaya çok alışmışız.”

“Anne baba? Alex ve Sam’i buldular mı?”

Jackie yerde kıpırdandı. Bu sesi duymak Katie’nin kalbini acıttı. Üçüzlerin her birinin kendilerine özgü konuşmaları vardı ama ses tonları çok benziyordu.

Her ikisi de Jackie’nin sorusunu duymazdan geldiler.

“Haydi, aşağıya inip bir şeyler atıştıralım Jackie,” diye önerdi Katie, Scott yataktan çıkarken.

Üçü birden aşağıya inerken Lucy televizyonun sesini açtı. “İşte,” dedi, “Televizyonda... Dışarıdaki kargaşadan hiçbir şey duyamıyorum.” Mülkiyetlerine üşüşmüş, içeriye girmek isteyen muhabirlerin kalabalığını işaret etti. “Bahar havası girsin diye kapıyı açık bırakmak istiyorum ama dışarıda çok gürültü var.”

Tüm Jones ve Monroe akrabaları oturma odasında sessizce toplanmıştı. Katie, Scott ve Jackie de onlara televizyona çekilmiş çağrıyı izlemek için tam zamanında katıldılar.

“Anneciğim, sen çok iyi söylemişsin TV’de, babacığım senin sesin biraz yüksek olmuş,” dedi Jackie muhabir acil hat numarasını ve web sitesini tekrar ettikten ve Lucy’nin evinin dışında çekilmiş videoyu gösterdikten sonra. Pencereye yürüdü. “Bu insanlar neden gitmiyor?”

Scott’un gözünden yaş geldi. Kızlar Katie’ye “anneciğim” ya da “babacığım” demeyeli ne kadar olmuştu? Yıllarca “anne” ya da “baba” demişlerdi.

Ve Biri Daha Vardı

“Hepsi Sammie ve Alex’i bulmak istiyorlar,” dedi Lucy, Jackie’nin başını okşayarak. “Komşular sanırım yemek getirmeye bir son vermeyecekler. Bu kadar yemeği kim yiyecek?”

Lucy, Jackie’yi kekler, çörekler, kurabiyeler ve sürahilerce limonata dolu bir masaya doğru çekti.

“Katie, dilerim sen Jackie’nin bizimle gelmesine izin verirsin.” Sharon pencerenin önüne, Jackie’nin yanına gitti ve yeğenine kolunu attı. “Piyano çalışır, havuzdayüzer, tenis oynar, kafasını dağıt-

“Teşekkürler,” dedi Katie, “Ama sanırım hepimizin burada kalması en iyisi, alışveriş merkezine yakınız, eğer bir haber alırsak-

Bu süre içinde televizyondaki surat Monroe üçüzleri ile ilgili konuşup durmuştu, güvencede olan Jackie ve kayıp olan Sammie ve Alex hakkında.

“Kapatmamı ister misin?” diye sordu Lucy, “Ya da kanal değiştirmemi?”

“Kalsın, Lucy!” dedi Scott sesini kısmak için ayağa kalkarken.

Üçüzlerin kayıp olan ikisi hakkındaki haberler, televizyondaki tüm kanallara ve radyoya hükmediyordu. Önce Scott ve Katie kanalların birbirleriyle yarış içinde ürettikleri senaryolardan Jackie’yi korumak istediler. Çocuk kaçırma olaylarının “uzmanları” bir fidye notunun olmamasının heyecanıyla, uzakta görünen ırksal önyargının tehdidiyle, -müzik fanatiklerinin idolü- halaları Monica ile Scott’un beyzboldaki şöhretiyle, Katie’nin toplumun kötü kişileriyle olan işiyle, dört yaşındaki Madeleine McCann’in bulunmayışıyla, anne babanın şüpheliler arasında oluşuyla, annenin adının Katie oluşuyla, benzer üçüzlerin nadir olduğuyla, bunun biyolojisiyle ve üç küçük kızın çok tatlı oldukları gerçeğiyle hava dalgalarını dolduruyorlardı.

“Tüm bunlar gönüllüleri harekete geçirir,” diyerek ekrana başını salladı Scott.

“Birçok kişi arıyor, değil mi Baba?”

“Evet,” dedi Scott kızlarının dans ederken bir kolâjı televizyondan geçerken Jackie’nin elini tutarak. Bu görüntülerin nereden geldiğini merak ediyordu. zler bebekken, zler okul üniformalarıyla, zler beyzbol oynarken. Küçük arkadaşlarıyla röportaj yapılmıştı, üç farklı kişiliği tanımlarken muhabirlerin elleriyle oynuyorlardı. Alex: Utangaç ve tatlı, diğerlerinin gölgesinde kalırdı. Sammie: Agresif, inatçı ve dışadönük. Jackie: Arkadaş canlısı, yardımsever ve enerjik. Güvende olan Jackie’nin nasıl yaşayacağı ile ilgili bitmez tükenmez söylentiler.

Tüm bunları görmek Jackie için ne kadar sağlıklıydı? Ama onu nasıl uzakta tutabilirlerdi?

“Anne, Sharon teyzemle eve gidebilir miyim?” Jackie televizyona arkasını dönmüştü ve bir kurabiyeyi kemiriyordu. “Danielle ve ben monopoli oynarız ya da başka şeyler yaparız. Bu kurabiyelerden de alırız yanımıza.”

Jackie’nin masum isteği Scott’un yüreğini burktu. Katie’nin Jackie’yi göz önünden ayırmak konusunda rahat olmadığını biliyordu. Ama bu Jackie için reva mıydı?

“Bugün sana ihtiyacımız olacak sanırım,” dedi Katie, Jackie’nin verdiği kurabiyelerden birini alarak.

“Katie, onu büroya gtrmeyelim,” dedi Scott, Jackie’ye ben anneni yola getiririm diyen bir bakış atarak. “Kız kardeşinle gitmesini istemiyorsan bırak burada annenle kalsın.”

Yarı yenmiş kurabiyesini bırakarak Scott’un iki elini avuçlarına aldı. “Hayatım, çok korkuyorum,” dedi kahverengi gözleri dolu dolu. “Jackie’yi yanımızda –şimdilik- tutamaz mıyız? Lütfen?”

Scott’un çözümü eridi. Ona “Onu korkutuyorsun. Bırak aile onu oyalasın,” demek istedi. Ama korku sevgisini bastırıyordu, onun tepkisine anlayış göstererek ağzını açmadı.

Ve Biri Daha Vardı

“Dedektif Streeter’a bu gece daha sonra geliriz demiştik. Gidebilir miyiz?”

Scott bocaladı, ruhu çökmüştü. Onların ne faydası olacaktı? FBI’a her şeyi anlatmamışlar mıydı? Saati kontrol etti, kalbinin ezildiğini hissetti. Yirmi dört saat önce Yankee Stadyumundaydı. Yirmi dört saat önce Lucy alışveriş merkezinden aramıştı. İpucu olmadan geçen yirmi dört saat. Alex ve Sammie nerede olabilirlerdi?

Sonra FBI’ın verdiği telefon çaldı. Gömleğinin cebinden gelen ses ve titreşim tenine işledi ve kalbini durdurdu. Bir an Katie ve Scott tutuldular.

“Scott, yanıtla telefonu,” dedi Katie, çantasını düşürüp Jackie’nin elini bırakarak.

“Bay Monroe, ben dedektif Ellen Camry. Sizi bilin diye aramak istedim. Burada sizin için özel bir şey yok, Dedektif Streeter da sizi arayıp söylememi istedi. Bu akşam değil, yarın gelin büroya. Sizin ve eşinizin hard diskini incelememiz için ve Florida’da önde gelen kişileri gözden geçirmemiz için yapacak çok şeyimiz olacak.”

“Katie ve ben yoldayız. Bir şeyler olmalı-”

“Siz ve eşinizin uyuması gerek efendim. O bir doktor, gerekirse uyku ilacı ya da sakinleştirici alabileceğinizi sanıyorum.”

“Anladım,” dedi Scott, dedektifin mantıklı tavsiyesi ve orada olup Alex ve Sammie’nin bulunması için gereken baskıyı sürdürmek fikrinin arasında kalarak. “Lütfen yapabileceğiniz her şeyi yapın, onları-” Aklına Sammie ve Alex’in, iki güzel kızının görüntüleri hücum etti ve sözlerini tamamlayamadı. Nerede olabilirlerdi? Olasılıklar sonsuzdu, her biri diğerinden korkunçtu.

Scott konuşulanları Katie’ye anlatınca, Katie ona yaslandı. “Yarın,” diye geveledi ağzında. “Başka bir gece bunu yapabilir miyim bilmiyorum?”

Bölüm 9

*Detroit Red Wings Stanley kupa finallerinde kaybediyor;
Pittsburgh iki Pro-Sports unvanı kazanıyor
Bu sene zaten - Penguins ve Steelers.
– Sports Radio, 16 Haziran Salı*

Salı sabahı saat dokuzda, Katie, Scott ve ortalarında Jackie, Streeter'ın ofisine bitişik olan konferans salonuna alındılar. Scott onun gözlerinin altındaki morlukları fark etti. Baston yutmuş duruşu ile canlı yürüyüşü gitmişti. Katie ile ikisi uyumamıştı, tahminince Dedektif Streeter da uyumamıştı.

İyilik dileklerinden sonra Streeter, sekreterinin Jackie'yi dondurma almaya götürmesini teklif etti. Scott, Jackie'nin gözlerinin parladığını gördü.

"Biraz sonra," dedi Katie, Jackie'yi yanındaki sandalyeye yerleştirirken.

Diğer ajanlar odayı doldururken Streeter yine aynı şeyi denedi. "Dr. Monroe, sizin iletişimde olduğunuz kişilere odaklan-

mak zorundayız,” dedi bir deste kâğıdı sallayarak. “Hillsborough, Manatee ve Sarasota şehirleri size bir şey yapmak dürtüleri olan insanlardan bir portfolyo oluşturdu ve hard diskinize de bir şey geldi. Kızınızın kalmasını istediğinizden emin misiniz?”

“Jackie için sorun olmayacaktır,” dedi Katie, çantasından bir tablet ve kalem çıkararak. “Al tatlım, biraz resim yap.” diye ekledi.

Sanki onun ilgisini çekecekmiş gibi düşündü Scott, Katie’nin kızların video oyunlarıyla seyahat etmelerine izin vermediğine acıyla içerleyerek. Jackie, karşısında çıplak duvara bakıp itaat ederek oturdu.

“Benim hasta kayıtlarım mı var elinizde?” Katie önündeki dosyalara inanmıyor gibi görünüyordu. “Ama onlar gizli.”

“Halka açılmış olanlar değil,” dedi Streeter, “Sizin şahitlik yaptıklarınız.”

Scott, Jackie’ye odaklanmayı sürdürdü. Annesiyle yüzleşmekten korkarak Jackie’yi hayal kırıklığına uğrattığını düşündü ve göğsünün sıkıştığını hissetti, “bir şey yok” demek ister gibi Katie kızına baktı.

Üçüzler, Katie’nin paranoya sınırındaki koruyucu doğasına alışkındı. Hepsi kendi kişiliklerine göre tepki verirlerdi. Sammie, asiliğiyle annesine meydan okurdu. Alex, soru sormadan itaat ederdi. Jackie, kendi mantıklı ve pratik yöntemiyle her şeyin mantığını sorgulardı. Scott, kendine hiçbirini ayırmadığını söylerdi ama doğrusu kendini Jackie’ye diğer ikisinden daha yakın hissederdi. Katie’den çok o Jackie’nin sırdaşıydı. O kendisine çok benzerdi. Cana yakın ama belli bir oranda da sert. Burada geride gibi durabilirdi ama her şeyi kaydeder ve daha sonra ona sorardı. Zaman zaman onun üçüz olduğuna içermesini hep anlamıştı. Onun daha bağımsız olmayı istediğini biliyordu, kendi arkadaşları olsun istiyordu. Bu yüzden o ve Sammie hep bunun üzerine

tartışıyorlardı. Sammie diğer ikisini sıkı bir üçlü olsunlar diye kapatıyordu.

“Bu iyi olmayacak.” Streeter toplantı odasında masanın etrafında oturan beş iş arkadaşına göz attı ve bir tanesine projeksiyon aletini açması için işaret etti.

Bunu çirkin insanlar geçidi izledi. Katie onları ve işledikleri zulümleri biliyor gibiydi. Detroit’in Grosse Pointe banliyösünde yetişmiş biri olarak Scott ilk bakışta kan dökülmesi ve zalimlik konusunda deneyimsizdi. Bir çocuğu yaralamak ise anlayışının çok ötesindeydi.

Streeter, ekrana çıplak gövdeli ve üzerinde sigara yanıkları olan bir bebeği yansıttınca Scott aniden kalktı. “Katie... Jackie’yi bana ver, gidip o dondurmayı alalım.”

Bu kez itiraz etmeden Katie onun kalkmasını başıyla onayladı. Scott, Jackie’yi elinden tuttu ve odayı terk etti.

“Baba, o resimleri gördün mü?” diye sordu Jackie odadan çıkınca. Sesi titriyordu ve gözlerinde yaşlar birikmişti. “O canı yakılan çocukları? Sammie ve Alex’e de aynı şeyler mi oluyor?”

Scott dehşetle irkildi. Tabii ki Jackie gibi akıllı bir çocuk Katie’nin işkence görmüş hastalarının görüntülerine maruz kalınca başka ne çıkarım yapabilirdi? “Hayır,” dedi olabildiğince kesin bir ses tonuyla.

“Baba, sence neredeler? Ben devamlı düşünüyorum. Yabancılarla konuşmamamız gerektiğini biliyoruz. Sen ve annem bunu hep söylersiniz. O zaman Sammie ve Alex nereye gitti? Sen neden onları bulamıyorsun?”

Scott, asit hücumunu geri göndermek için sıkıca yutkundtu. Kızının sesindeki ızdırap ve kardeşleri için duyduğu korku onu mahvediyordu. “Onları bulacağız, Jackie.” Bu sözle şaka yapıyor gibi hissetti ama kızı için güçlü olmalıydı. “Hadi şu dondurma makinesini bulalım.”

Ve Biri Daha Vardı

Scott ve Jackie çıkınca Katie daha dik oturdu ve eski hastaları ile onların tacizcilerine güçlü bir biçimde odaklandı. Streeter, slayt gösterisine, onun adli kariyerinin geçidine devam ediyordu. Kolombiya Üniversitesinde doktorasını bitirdiği, New York'tan ayrılıp Tampa'da pediatri psikiyatristi olarak başladığı doksanlı yılların başlarından bu yana onun çocuk taciz davalarında aleyhine şahitlik ettiği o erkekler ve birkaç kadın. Adli işte çalışmaya niyetli değildi ama ihtiyaç oradaydı ve çocuk ve psikiyatri onun alanıydı. Katie parmaklarını şakaklarına bastırdı. Niye geri dönmemişti? Profesyonel egosunun onu niye bu yüksek profilli meydan okumalara kadar götürmesine izin vermişti? Üçüzler doğduktan sonra ara vermişti ama onlar anaokuluna başlayınca yine geri dönmüştü.

Ve Cutty'nin oğullarına yardım etmeye çalışırken niye profesyonel etik sınırlarını çiğnemişti? Bunun ardında Maxwell Cutty'nin olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Onun şahitliğini engellemek için Alex ve Sammie'yi kaçırmıştı, bir anneyi en korktuğu şey ile avlayacaktı. Tek mantıklı senaryo bu değil miydi, ama fidiye talebi yoktu.

Streeter, telefonu yanıtlamak için masadan ayrıldığında Katie başını masaya dayadı. Yorgundu ve korkmuştu, Maxwell Cutty'nin kızlarını kilitlediğinin görüntülerini ya da daha kötüsünü kafasından atamıyordu. Mesleki bilgisinin içinde dolaşırken Sammie ve Alex'e cinsel tacizde bulunur mu ya da küçük oğlan çocuklarını tercih etmesi onları korur mu diye belirlemeye çalıştı.

Sonra Keith Franklin'in sallanan hayaleti geldi. Dün akşam onunla ilgili Specter'ı aramaya niyetlenmişti ama çok bitaptı. Bunca yıl sonra ona neden o e-postayı göndermişti? Doğal olarak, yanıt vermemişti, ama onun egosu onu harekete geçirecek kadar kırılğan hale mi gelmişti? Bu kadar feci oranda şiddetli bir cezayı

tetikleyecek kadar? Eski erkek arkadaşı Sammie ve Alex'i elinde mi bulunduruyordu? E-postasında kızlarına bakarım demişti.

Dedektif Streeter dönene kadar Katie'nin başı masada kaldı. Başka seçeneği yoktu. Ona söylemek zorundaydı. Bunu yaparak da Scott'dan gizlediği tek gerçek de açığa çıkacaktı. Onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama kızlarının hayatı terazide sallanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Streeter.

"Dedektif Streeter, size söylemem gereken bir şey var." Odadaki diğer üç ajana başıyla işaret etti. "Sadece siz lütfen ve Scott?"

Bölüm 10

Monica Monroe Ailesiyle Geçireceği

Avrupa Turunu İptal Etti.

– USA Today, 16 Haziran Salı

Salı sabahı erkenden iki FBI ajanı Franklin'in Detroit'in doğu tarafındaki evinin ön kapısını vurarak çaldı. Keith kendisi açtı kapıyı. Elli yaşındaydı, yaşını gösteriyordu, ten rengi giydiği bronz iş elbisesinden bir ton koyuydu, kolları sıvanmıştı, etkileyici pazularını ortaya çıkarıyordu. Ajanlar eve tedbirli yaklaştılar. Çok acil bulmaları gereken elebaşı bu olabilir miydi? Açık bir pencereden bir sitcom gülüşü geliyordu, araya yaygın evlilik kavgalarının sesi karışıyordu.

FBI, Franklin'i sağlık işlerindeki görevinden çıktığından beri takip etmişti. Sekiz saatlik vardiyasını kamyonunu sürerek tamamlamıştı, atık teneke kutularla uğraştığı pek güzel bir iş değildi. Eve gitmeden önce bir bara uğrayıp tabii ki bir iki bira içmişti.

"Bay Franklin, biz FBI'danız," dedi baş ajan, eli tabanca kılıfının üzerindeydi. "Ofise gelmenizi rica ediyoruz. Sormak istediğimiz bazı sorular var."

İçeride bir kadın vardı, ajanlar onun eşi Penny Franklin olduğunu sanıyorlardı, hala cıyak cıyak bağıırıyordu.

Franklin ağzı açık sessizce durdu ve kapıyı daha çok açtı.

“Ne hakkında?” diye sordu Franklin, kendinden birkaç yaş küçük ince ve çekici bir bayan yanına gelirken.

“Burada ne arıyorlar?” Kadın saçlarını savurdu ve takım elbisesi iki ajanı işaret etti.

“Bay Franklin, sizi Monroelerin çocukları ile ilgili sorgulamak zorundayız,” diye geldi cevap. “Bizimle gelmelisiniz.”

Franklin’in yüzü renk vermedi ama karısının bakışlarında sırf düşmanlık vardı. Dönüp yüzüne kuvvetli bir tokat indirdi. “O fahişeyle neler yapıyordun?”

“Hiç!”

“Tahmin ediyordum. Onunla görüşüyorsun. Bu kayıp çocuklarla bir ilgin var mı? Bu işte onunla beraber misin? Pislik herif. Çünkü eğer öyleyse cehennemde yanışını izleyeceğim.”

“Bizimle gelin Bay Franklin.” Ajanlar onun yanına geçtiler, karısı ve arkadan bakan üç oğlundan ayırarak.

Keith Franklin sessizce cevapladı.

Streeter, konferans odasında Katie’nin ajanlardan birkaç dakika müsaade etmelerini istemesine razı oldu. Sırayla dışarıya çıkarlarken, Katie, “Biz konuşurken birisi Jackie ile ilgilenebilir mi?” diye sordu.

“Ellen,” dedi Streeter, “Geri gel. Bay Monroe ile yer değişip onu buraya getirir misin? Böylece sen Jackie’ye göz kulak olabilirsin?”

Birkaç dakika sonra Scott konferans odasından Jackie ile birlikte içeriye girdi. Şimdiden vücudundan canı çekilmiş gibi görünüyordu. Ve şimdi Katie onun endişesini arttırmak zorundaydı.

Ve Biri Daha Vardı

Ona söyleyeceği şey problem değildi, bunu ilk kez duyacaktı ve Scott'la birlikte birbirlerinden bir şey gizlememeye yemin etmişlerdi.

"İyi misin anne?" diye sordu Jackie. "Bir tane ister misin?" Eriyen bir Eskimo keki uzattı. "Babam sana almamamızı söyledi. Erir dedi ama ben istedim"

"Hayır tatlım." Katie gülmesi gerektiğini biliyordu ama sadece yüzünü buruşturdu.

"Katie neyin var?" diye sordu Scott. "Cutty ile ilgili bir şey mi?"

"Hayır." diye yanıtladı Streeter onun adına. "O Tampa'dan ayrılmamış. Onun eski partneri Adam Kaninsky'yi hala arıyoruz."

"Onu hala niye tutuklamadığınızı anlamıyorum," dedi Scott, sesi normalden daha gür çıkarak, sonra Jackie, Ajan Camry ile çıkarken sesini alçalttı. "Onun gibi bir herife baskı yapmalısınız. Kızlarımın nerede olduğunu biliyorsa-"

"Scott," dedi Katie. "Ben-"

"Oradakiler benim kızım bayım. Hasta ruhlu biri küçük kızlarımı almış ve sizin bütün yaptığınız ortalıkta dolaşmak, telsizlerinize konuşmak ve bilgisayarlarınıza bir şeyler yazmak. O piçi tutuklamak zorundasınız."

"Scott," diye kesti yine Katie. "Benim sana ve Dedektif Streeter'a söylemem gereken bir şey var, birisiyle ilgili."

"Bay Monroe, eşinizin söyleyeceklerini dinleyelim."

Streeter arkasına yaslanıp bekledi. Dr. Monroe'ya da soracağı yeni bir dizi sorular vardı ama önce onu dinlemeliydi.

"Scott, söylemek zorunda olduğum şey," diye başladı Katie, "Önemli olabilir. Eski bir erkek arkadaşım, Keith Franklin."

Scott kaşlarını kaldırdı, sandalyesinde kıpırdandı ama bir şey demedi.

“Seninle tanışmadan önce Keith Franklin diye biriyle çıkmıştım. Annemin evindeki bazı aile fotoğraflarında olan. Lise ve üniversite yılları boyunca çıktık. Bana karşı iyiydi ama uyuşturucu tüccarı çıktı sonradan. Beni de uyuşturucu saklama işine dâhil etmeye çalıştı sonra bir davasında aleyhinde şahitlik yaptım.”

“Aman Tanrım, Katie senin için ne kadar kötü.” Scott şaşırmış duruyordu, ama sinirliydi de. “Bunun Sammie ve Alex ile ne ilgisi var?”

“Ondan birkaç hafta önce bir e-posta aldım.”

Streeter bir dosyaya uzandı ve bir kâğıt çekti.

“Evet,” dedi “Sana onu sormak üzereydim. Onu hard diskinizde bulduk, silinmişti ama bulduk.” Onu Katie ve Scott’un ortasına gelecek kadar masanın öbür ucuna itti. Scott sessizce okurken, Katie gözlerini sımsıkı yumdu.

Katie,

Yirmi dört yıl olmasına rağmen, her günün her anında hala seni düşünüyorum. Aptalca bir hata yaptım ve hayatımdaki en güzel şey olan seni kaybettim. Annem anneni görüyor ve senin ne yaptığını, nerede yaşadığını takip ediyor. O beyaz beyzbolcuyla hala evli olduğunu biliyorum ve sana o notu gönderdiğim için üzgünüm. Adama karşı bir şeyim yok sadece o sana sahip, ben değilim. Üç kızın olduğunu biliyorum ve benim de üç oğlum olduğunu bilmeni istiyorum. Katie, ben değiştim. Seninle olmaya ihtiyacım var. Kızlarına bakarım. Sadece seni düşünüyorum. Lütfen bana geri döneceğini söyle. Seni seviyorum ve seni unutamıyorum.

Sonsuza dek senin,

Keith

Ve Biri Daha Vardı

Sessizce okurlarken Scott'un yüzü açık ton beyaz oldu. Streeter onun Katie'den biraz uzağa kaçtığını ve gözlerini dimdik karşıya odakladığını fark etti.

Bir süre kimse konuşmadı. Sonunda Streeter, "Katie baştan başla. Bize bu adamla ilgili bildiğin her şeyi anlat ve neden senin hayatında tekrar belirdiğini." dedi.

Katie monoton bir tonda konuştu. Keith Franlin ile ilk kez tanıştığı mezuniyet balosu ile başladı. Rahibeler tarafından yönetilen ve zenginlere hizmet veren bir kız okulu olan St. Mary of the Woods'a gitmişti. Üç kız kardeşinin izinden giden Katie burs kazanmıştı. Sınıftaki üç siyah kızdan biriydi ve yatılı bir okul olduğu için düzgün siyah erkeklerle tanışma olanağı azdı. Annesinin arkadaşı oğlunu balo partneri olarak önerdiğinde heyecanlanmıştı. Keith, Katie'den iki yaş büyüktü ve Detroit Community College öğrencisiydi. Eğlenceli, çekici ve çok arkadaşı olan birisiydi.

Hemen balo sonrasında herkesin bileceği şekilde çıkmaya başladılar. Ondan kısa bir süre sonra Keith okulu bıraktı ve Detroit Havaalanında FedEx'de uçakları yükleme ve boşaltma işine başladı. O ve Keith dört yıl kolejde olmak üzere Katie'nin tıp fakültesindeki üçüncü yılına kadar tam yedi yıl bir çift olmuşlardı. Ona âşık mıydı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Başka biriyle çıkmamıştı. Hiçbir referansı yoktu.

Tıp fakültesine başladığında Keith ona pahalı hediyeler almaya başlamıştı; bir Rolex saat, sallanan elmas küpeler, hatta bir araba, yeni değildi ama üstü açık bir Mustang. Onun için tasarım dükkânlarında alışveriş yapıyordu. Cebinden tomarla para çıkıyordu. Ama ondan bir şey talep etmiyordu, çalışması gereken zamanlarda anlayış gösteriyordu, onu ancak müsait olduğunda partilere götürüyordu. Tıp okumakla çok meşgul olduğundan evlilikten hiç bahsetmemiş olmaları işine geliyordu.

Keith ile problemi birdenbire başlamıştı. Keith çalıştığı havalanının yakınında hunharca dövülmüş ve atılmıştı. İyi biri onu bulmuş ve bir telefon kulübesine götürmüştü. Gelip onu alması için aradığı kişi kendisiydi. Çocuk hastalıkları sınavından bir gece önceydi ama gitmişti. Ondan onu bir arkadaşının evine götürmesini ve soranlara özellikle polise onunla ilgili hiçbir şey söylememesini istemişti. Katie onu hastaneye götürmek için yalvarmış ama o reddetmişti. Onu Detroit'in batı yakasında kendi başına hiç gitmeyeceği bir adrese götürmüştü. Yaralarını temizlemek istemişti ama Keith onu hemen göndermişti. Kollarına bir alışveriş torbası bırakmış ve onu evine götürüp dolabının arka tarafında saklamasını söylemişti, orada bir bölme olduğunu biliyordu.

Eve gidince torbayı incelemiş ve kokain olduğundan şüphelendiği beyaz bir tozla dolu olduğunu görmüştü. Bölmenin arkasında böyle üç torba daha buldu.

"Aman Tanrım Katie," Scott'un gözleri büyümüş ve ağzı açık kalmıştı. "Bir uyuşturucu taciri."

"Bilmiyordum Scott," dedi Katie. "O gece evde yalnızdım ve ne yapacağımı bilmiyordum."

"Devam et," diye rica etti Streeter.

Katie annesinin en büyük ablası Stacy'yi ziyaret için şehir dışında olduğunu söyledi. Aramış ve Stacy'e her şeyi anlatmıştı. Stacy annesini evde bırakıp, ilk uçakla Detroit'e gelmiş, beraberce polisi aramaya karar vermişlerdi. Keith'e ihanet etmesi için verdiği en zor kararı.

Keith'in davasında aleyhinde şahitlik yapmıştı, annesi ve Stacy de yanındaydı. Keith'in annesi harap görünüyordu, karar okunduğunda Keith'in bakışını hiç unutamamıştı, nefret dolu bir bakış değil derin hayal kırıklığı gösteren bir bakıştı.

Katie yirmi dört yaşındaydı ve son yirmi dört yılda onu hiç görmemişti. Uyuşturucu ticaretinden on beş yıl yemişti. Annesi

Lucy'le görüşmüştü ama Katie mahkemeden sonra onu hiç görmemişti.

"Franklin haberleşti mi seninle?" diye sordu Streeter.

İl önce Keith'in hapisshaneden yazdığını, onu ziyaret etmesi için yalvardığını, onu affettiğini söylediğini açıkladı. Mektuplarda niye yapamayacağını Katie açıklamıştı. Ne kadar şiddetli bir şekilde uyuşturucuya karşı olduğunu da. Hayatını değiştireceğine söz verdi. Onun hep onun kadını kendisinin de onun erkeği olduğunu söyledi. Onun düşüncesiyle her güne katlanabildiğini yazıyordu. Katie cevap yazmayı sürdürmemişti. Ondan kısa süre sonra da Scott ile tanışmış, geriye bakmamıştı.

"Scott ile evliliğine Franklin nasıl tepki verdi?" diye sordu Streeter.

"Çirkin bir mektup yollamıştı, imha ettim, ama doğası ırkçı olan terbiyesiz laflar kullanmıştı."

"Katie, neden?" Scott konuşmaya başladı, sonra kafasını ellerinin arasına düşürdü. "Hiç bilmiyordum."

Katie onun başını elleriyle kaldırdı. Yüzüne bakarak, "Uzun süren bir ilişkim olduğunu ve sonra kendi yollarımıza gittiğimizi biliyordun. Sana tüm hikâyeyi anlatmaya utanmıştım," dedi.

"Sırlar, bizim yeminimiz Katie, bilmiyorum."

"Bebeğim, seninle tanıştıktan sonra Keith ile sanki hiç hayatım olmamış gibiydi."

"Ve şimdi geri geldi. Seni o kadar çok istiyor ki küçük kızlarımızı kaçırdı. Benim kızlarım Katie, onun yanındalar mı?"

"Bilmiyorum, sanmıyorum," dedi Katie. "Ayrıca Scott, onlar bizim kızlarımız."

"Şimdi o nezarette," dedi Streeter. "O, on beş yılın dokuzunu yattı. Ve biliyoruz ki cumartesi akşamı Monica'nın konserine gitmiş. Sana gizlice yaklaşmak için mi acaba Dr. Monroe? Belki. Yalnız gitmiş, karısını getirmemiş."

Katie, engel olamadığı bir rahatlık hissetti. Onu geri getirmek için Sammie ve Alex'i almışsa onlara bir şey yapmazdı, değil mi? Kafasında o kadar kötü şeyler dolaşıyordu ki onları Keith'in kaçırmış olmasını diliyordu.

"Katie bilmiyorum," dedi Scott başını eğerek. "Kafam çok karıştı, sadece bilmiyorum."

"Ara verelim," dedi Streeter. "Gidin Jackie'yi bulun, yiyecek bir şeyler alın. Bu arada ben Franklin'den neler elde ettiğimize bakacağım."

Streeter odadan çıktı. Katie ve Scott çıkmak için hiçbir harekette bulunmadı.

On beş dakika sonra Streeter ortalarında Jackie, Camry ile birlikte geri geldi. Katie ve Scott'un Katie'nin anlattıklarının tetiklediği, ilişkilerinde oluşan herhangi bir yıpranmayı bu süre zarfında tamir etmiş olmalarını umuyordu. Sorun Katie ve Franklin arasında geçenler değil, bugüne kadar Katie'nin bunları Scott'a anlatmamasıydı. Marianne ve kendisi için de böyle bir süreç olmuştu. Hamile karısı da bir teftiş görevinde onun eski bir kız arkadaşıyla Chicago'da lüks bir otelde birlikte kaldıklarını öğrendiğinde çılgına dönmüştü. Marianne'i üzmemek için ona söylememişti. Ama o daha sonra bir gazete haberinden öğrenmişti. Onun aşırı tepkisini hormonlarına bağlamıştı, ama ondan sonra bir daha ona güvenmez diye de endişelenmişti. Monroeları saran duyguların yoğunluğu ile Scott'un kin gütmeyeceğini kim bilebilirdi?

"Anne," diye başını masanın üzerine koymuş Katie'ye doğru yöneldi Jackie. "İyi misin?"

Katie başını kaldırdı, yüzündeki saçları kenara aldı ve kollarını Jackie'ye açtı. "İyiyim tatlım. Sen?"

"Ajan Camry bana kâğıt ve boya kalemi aldı," dedi. "Sprite ve peynirli kraker de aldı. Paketteki o sarı olanlardan."

“Teşekkürler.” dedi Katie Jackie’yi kucağına almadan gözündeki yaşları silerek.

“Fidye olmamalı mı?” Scott’un ani çıkışı Streeter’ı şaşırttı. “Normal mi bu? Yani fidye haberi yok!”

“Şu ana kadar bir şey yok,” dedi Streeter. “Evinizdeki, ofislerinizdeki ve annenizin evindeki telefonları izliyoruz.”

“Onları her kim aldıysa biliyordur ki ben ve Katie parayı bulabiliriz. Herkes Monica’nın benim kardeşim olduğunu ve trilyoner olduğunu biliyor. Trilyonu vardır, biliyorum. Sammie ve Alex için hepsini feda edebilir.”

“O bir ödül açıklamak istiyor ama onu biz tutuyoruz şimdi-lik,” dedi Streeter.

“Bu benimle ilgili,” dedi Katie, Jackie’yi öyle sıktı ki kız kıpırdanmaya başladı. “Keith’den bu kadar bahsetsem de ben Maxwell Cutty olduğunu düşünüyorum. Hapse girmemek için her şeyi yapar.”

“Tutuklayın o zaman onu,” dedi Scott yumruğunu masaya vurup Streeter’a gözünü dikerek. “Kızlarımın nerede olduğunu bildiğine dair ufacak bir ihtimal de olsa, bu çok saçma.”

“Scott haklı.” Katie, Jackie’yi yana kaydırıp bakışlarını Streeter’a odaklamak için. “Onları bulmak için ne yapıyorsunuz! Onlarsız bir gün daha geçirmeyeceğiz! Bulun onları! Sammie ve Alex orada bir yerde. Bulun onları!”

“Elimizden geleni yapıyoruz.”

Sözlerinin faydasız olduğunu biliyordu. Streeter, Monroe ailesini yakından gözlemliyordu. Onları suç ortaklığından tamamen serbest bırakmayı diliyordu. Jackie’nin bu kadar duygusal işkenceyi yaşamak için gelmemiş olmasını diliyordu. En çok da Sammie ve Alex’i bulmayı istiyordu.

Katie'nin patladığı sırada Jackie ondan kurtulup babasının yanına gitmişti, onun gömleğini çekiştiriyordu. "Baba onları bulamayacak mıyız? Hiç mi?"

Scott, Jackie'yi kollarına çekti. "Kız kardeşlerini bulacağız, söz veriyorum."

"İkinizin de bir araya ihtiyacı var," dedi Streeter. Kendisinin de onlardan ayrılmaya ihtiyacı vardı. "Bayan Jones'un evine gidebilirsiniz ya da burada başka bir odada kalabilirsiniz."

Katie kalktı, elbisesini düzeltti, daha sakindi. "Bir çağrı yap-sak? Bir tane daha önermemiş miydiniz? Bu defa Jackie ile? Dek-tif Streeter, bir şeyler yapmalıyız."

Streeter gözlerini ovuşturdu. Havada çok top uçuşuyordu. Neredeyse unutmuştu. "Televizyon stüdyosunu saat iki için ayar-ladık. O halde niye gidip öğle yemeği yemiyorsunuz?"

"Burada yiyebiliriz," dedi Katie kalkıp Jackie'ye uzanarak.

"Jackie dışarıdaki yemeği daha çok sevebilir," diye denedi Streeter. Çocuğa buradan bir kopma gerekiyor.

"Bodrum kattaki kafeterya iyi." Katie Jackie'yi elinden tutu, Scott onları takip etti. Monroelar odadan çıkınca Streeter'ın ajanları içeriye girdi. "Cutty ile ilgili ne varsa verin," diye emretti. "Bana Tampa'daki o bankada ne yaptığını ve bugün şu ana ka-dar nerede olduğunu söyleyin. Cutty ilk önceliğimiz. Sonra Keith Franklin ile ilgili ne biliyoruz, anlatın."

Ellen Camry'nin yüzü yaklaşırken niye grinin bir tonuydu? "Yeni bir şüphelimiz var," diye duyurdu. "Benimle gelin."

Norman Matkins, dik metal sandalyede yüzünde sakin bir kabullenme ifadesi ile masum görünmeye çalışıyordu. Yedi gün olmuştu hapisten çıkalı. İri yarı bir adamdı, on yıl önceki sıska adam değildi artık. Karısı kemik çerçeve gözlükleri ve kulaklarına kadar traş edilmiş saçlarıyla bir profesöre benzediği için dalga

Ve Biri Daha Vardı

geçiyordu. Goodwill Store'dan pantolon ve dirseklerinde yama olan spor bir ceket almıştı. Yıpranmış spor ayakkabıları dışında orta sınıf düzgün bir adama benziyordu. Sadece lüksleşmek değildi. Birçok yönden değişmişti. Temiz, yeniden doğmuş, ne olursa olsun bir daha içeri girmemeye kararlı biri olmuştu. Ama şimdi en önemlisi sakın olmaktı.

"Size daha önce söyledim memurum," diyordu kadın polis patronu Streeter ile içeriye girerken. "Telefonum gece yarısı çaldı." Saygılı, daha önce hapishane arkadaşlarına davrandığı gibiydi. "Kız kardeşim aradı. Annemin büyük bir felç geçirdiğini söyledi. Beklenmedik bir şekilde. Kontrol edebilirsiniz. Henry Ford Hastanesi."

"Bakıyoruz," dedi Camry, onun üzerine çalışan kadın polis, konuşurken ekşi ve sert ruhlu bir alaycılık takınarak, şimdiye dek Camry'i hiç kimse kurcalamamıştı. Pahalı elbiselerini kirletmek istememişlerdi anlaşılan. Hükümet bu pezevenklere çok fazla para ödemişti. Yorgun, ani bir saldırı beklerken Norman nefesine konsantre oldu.

Dün nerelerde olduğuyla ilgili verdiği samimi cevapları kibarca dinleyen, omzundaki tabanca askısıyla oynayan, baş ajan Streeter'a her şeyi anlatmıştı Norman. Norman bunun sadece iyi-polis kötü-polis oyunu olduğunu biliyordu. On yıl içeride yatınca çok hikâyeler dinlemişti.

"Bana tekrar, telefonun ne zaman geldiğini söyle," dedi Streeter.

"Sabah birde."

"Bu cumartesi sabahı demek oluyor. Ne yapıyordun?"

"Daha önce de söylediğim gibi karımla uyuyordum." Norman tanrıya şükürlerini iletmişti ki Connie onunlaydı. Bütün o on yıl boyunca. Ve Tina'yı da iyi yetiştirmişti. Ona o yaşlı kocasının o

bebekken yaşattığı kötü günlerin acısını hissettirmemişti. Şimdi onun Tina'ya borç ödeme zamanıydı.

“Öyleyse?” Fahişe ajan sıkılmış gibi arkasına yaslanmıştı. Kahretsin, Norman bu hikâyeyi zaten altı kez anlatmıştı. Karıştırmamak için aşırı dikkatli olmalıydı.

“Onunla durumu konuştuk. Michigan’a gitmekte karar kıldık. Connie’nin Detroit’de kız kardeşi var. On iki yıl önce Florida’ya taşındığımızdan beri görmüyorduk. İkimizin de Michigan’dan olduğumuzu söylemiş miydin size? Karım Livonia’da doğmuş. Ben Polonca ismim olmamasına rağmen Hamtramct’te.” Onlara saçma şeyler anlat, diye düşündü Norman sonra durdu. Şimdi dini olduğuna göre her şeyi dosdoğru anlatması mı gerekiyordu? Burada baltayı taşa vurdu. İçinden Tanrı’ya güveni için şükretti.

“Eşinizin kız kardeşi, seni aldığımız adres orası mı?” diye sordu Camry, kaset kaydıyla oyalanırken.

“Evet, kızlar dışarıda alışverişteydiler. Sonra eve doğru yola çıkacaktık. Karımın Winn Dixie’de sağlık ve güzellik elemanlarının müdür yardımcısı olduğunu biliyor muydunuz? Zaten bir izin gününü kullanmıştı. Bütün gece yolda olacaktık. Gelirken yaptığımız gibi. Böylece motel parası ödemeyecektik.”

Ajan Camry, teybi bıraktı ve tırnaklarını inceledi. “Senin koşullu saliverilişin?”

“Şartlı saliverme memurumu gecenin bir vakti aramam mümkün değildi.” Norman dikleşti ve bu soğuk bakışlı fahişenin gözlerinin içine bakmaya karar verdi. “Memurum, biliyorum bu bir ihlal. Ama annemi on iki senedir görmedim ve annem ölüyordu.” İçinden ‘siktirsin ki ölüyordu’ demek geçti ama kendini durdurdu. Yeni imajına sadık kal diye hatırlattı kendine. “Bu yüzden denedim. Şartlı saliverme memurumu o gün gündüz görmüştüm, bu yüzden hafta ortasına kadar beni aramaz diye

düşündüm. Çok uzun kalmayacaktım, sadece bir bakacaktım. Anlıyorsunuz, ölüyorsa hoşça kal diyecektim. Karımı kardeşiyle görüşsün diye bıraktım. Küçük kızım teyzesini hiç görmemişti. Bu doğru olmazdı.”

“O halde annen nasıl?” diye sordu.

Norman yüzünü buruşturdu. Fahişe Ajan Camry, aynı boku tekrar tekrar sormaya devam ediyordu. İkisi de pekala biliyordu ki annesi iyiydi. Tahmin edildiği gibi felç değildi. Hastaneye bile kabul etmemişlerdi. Evinde yaşlı kadını görmeye gittiğinde, kadın onu içeriye almayı reddetmişti. Bütün yolculuk boşuna olmuştu. Daha kötüsü polis onunlaydı. Eyalet değiştirmişti, şartlı salıverme ihlali büyük bir olaydı. Kahrolası iyi bir özü vardı. Niye ona bütün bu bok soruları soruyorlardı?

“Yanlış alarm çıktı,” dedi Norman aptalca duyulduğuna aldırmadan. Aptalca duyulmak doğaldı değil mi?

“Öyleyse bir telefon geliyor. Detroit’te olman gerektiğini anlıyorsun. Geceyi arabanda geçiriyorsun? Şimdi bana söyle, annenin evinde uyuyabilecekken neden o dökük arabada geçirdin geceyi?”

Norman imalı tonlamayı duymazdan geldi. Connie’nin arabasına ‘dökük’ demek hakkını nereden buluyordu? Ford arabanın içi dışı paslıydı. Ön zeminde Tina’nın sığabileceği kadar büyük bir delik vardı. Para gelince tamir edecekti. Norman dimdik oturdu ve tekrar etti. Hapishane arkadaşlarına öğrettiğinin aynısı: Kafanın içine girmelerine izin verme. Sakin ol. Masum görün.

“Bunlar olanlar. Annem beni içeriye almaz diye utanmıştım. Yaşlı kadın suçlu kaydımdan dolayı benden utanıyordu. Bu yüzden arabada takıldım. Biliyorsunuz, görüntüleri takip etmek için.”

“Görüntü? Biraz müsaade et. Ne kaçırıyorum burada?”

“Gerçek bu,” dedi Norman gözlerini aşağıya indirerek. Polislerin elinde onun hapishane dosyalarının olduğunu biliyordu.

Onun örnek bir mahkûm olduğunu bilirlerdi. Hapiste dini lider gibiydi. Neredeyse bir papaz kadar iyiydi. Mahkûmlar ona 'Rahip' diyorlardı.

"Kızın kaç yaşında?" diye eğildi Norman'ın yüzüne Ajan Camry. 'Alanına' kimseyi sokmamaya özen gösterirdi ama bu sefer yuttu.

"Yeni on bir oldu, bayan."

"On bir yaşında. Dokuz aylıkken neye benziyordu, hatırlıyor musun?"

İğrenç fahişe bir dosyadan renkli fotoğraflar çıkardı. Yargılandığı günden beri görmemişti bu fotoğrafları. Neden ona bunu yapıyorlardı? Ajan Camry acımasızca bebek kızının sakat, burkulmuş kolunu işaret ettiğinde Norman'ın tek yapabildiği gözlerini eliyle kapamaktı; kanı dışarı direnle aldıktan sonra bandajlanmış kafası; beline kadar kızarıp soyulmuş ayak ve bacakları; ve sigara yanıkları. Bir irkilmeye yakın zamanda Tina'nın kol ve bacaklarında hala sigara yanıkları izlerini keşfettiğinde duyduğu ıstırapı hatırladı.

"Bunları sen mi yaptın?" Camry'nin yüzü, Norman'inkinden birkaç santim uzaktaydı. Kısa kahverengi saçlarındaki şampuanın kokusunu duyabiliyordu. "Buna bak," diye bağırdı. "Neler yapabildiğine bir bak. Adi piç."

Norman oturup ona bakan Ajan Streeter'a bir göz attı. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Kadını sertçe vurmaya istiyordu. Mantrasını ezbere söylemeye çalıştı -sakin ol, derin nefes al ama o fotoğraflar üzerine geliyordu. Evet, o yapmıştı. Tima prematüre doğmuştu. Hep ağlıyordu. Connie onu durduramıyordu. Connie işi bırakmıştı, o da gece bekçisi olarak çalışmak zorundaydı. Uyku uyuyamıyordu bu yüzden amfetamin alması gerekiyordu. İlacın üzerinde kötü etkisi olmuştu, ters reaksiyon, şimdi biliyordu bunu. Amfetaminler onu çok öfkeli yapmıştı. Daha da

Ve Biri Daha Vardı

ilaç aldı. Yükselten, alçaltan. Sonra eroin, kokain... Beyni hacamat olmuştu. Bebek kızına eziyet etmek istememişti. Aileyi destekleyeceğim diye zihni bulanmıştı.

“Yeter,” dedi Norman bu iğrenç fotolara göz attıktan sonra. “Kaldırın bunları.”

Camry tepki vermeden önce kapı açıldı, sağlam yapılı, solgun yüzlü bir ajan içeriye girdi, büyük ellerinde bir tomar giysi vardı. “Efendim bunları şüphelinin steysin vagon arabasında, arka panelde plastik bir torba içinde bulduk. Çocuk giysileri.”

“Bunlar niye arabadaydı?” Ajan Camry giysileri kapıp inceledi.

Norman onu omuzundan itekleme raddine geldi ama kendini tuttu. “Söyleyemem,” dedi. “Kızım Tina’nın olmalı. Evet o koymuş olmalı.”

“Bir bölmenin arkasına mı saklamış?” Dedektif Streeter kızın giysilerine uzandı, hepsini tek tek inceledi ve Camry’e verdi.

“Nerede olduklarını bilmiyorum. Connie orada saklamış olmalı.”

“Seni piç,” diye sandalyesinin arkasını itekledi Streeter. Ayaklayken Norman’a yukarıdan bakıyordu, bir tutam saçından çekerek onu ayağa kaldırdı. “Şimdi söyle bana, Monroeların kızları nerede?”

Norman Watkins öne kaydı ve bir epilepsi krizi taklidi yaptı.

Bölüm 11

*Binler İran Cumhurbaşkanı Seçimlerinin
İptal Çağrısını Protesto Ediyor.
– International News, 16 Haziran Salı*

Jackie, bir TV stüdyosuna hiç gitmemişti. Büyüklere TV programlarını stüdyoda yapacaklarını ya da FBI’da yapacaklarını konuşurken duymuştu. Tabii ki o korkunç FBI binasını terk etmeleri kararından çok mutluydu. Orası onu korkutmuştu. İnsanlar sert bakıyorlardı hatta bazılarının silahları vardı. Sadece Ajan Camry ve Streeter’ı sevmişti. Onlar iyiydi ve sahiden de onu koruyorlardı. Ama şu ana kadar Sammie ve Alex’i bulamamışlardı, bu onu daha da korkutuyordu.

Televizyon binasına ilk geldiklerinde heyecanlanmıştı, ama onu tek başına bir odada bıraktıkları zaman ağlamaya başladı. Sesli değil, içini çekerek. Çok çok korkmuştu. Kardeşlerini alan kişi belki gelip onu da alırdı. Bu, onu çok endişelendiriyordu. Belki de annesi bu yüzden her zaman yanında olması için zorlamıştı onu.

Ve Biri Daha Vardı

Oturup bir hiçe bakıyordu babası gelip sandalyesinin önüne diz çöktüğünde. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Jackie, FBI seni ben ve annenle bir televizyon programında istiyor. Ne dersin?”

O yanıtlamadan, “Evet tamam,” dedi Scott. “Sen konuşmak zorunda değilsin. Sadece kamera senin de bizimle görüntünü alacak. Ama istemezsen-”

“İstiyorum, baba. Orada annem ve seninle olmak burada yalnız oturmaktan iyidir.”

“Uzun sürmeyecek. Gel, annen saçını taramak isteyecektir.”

Jackie, ne kadar süreceğine aldırmamıştı. Sonrasında FBI’ya gitmek zorundaydılar. Kız kardeşlerini bulmakla ilgili büyüklerin konuşmalarını dinlemek zorundaydı. Çocuk diye anlamadığını düşünüyorlardı, ama söylediklerini midesini ağrıttıyordu. Dün gece iki kere kusmuştu ama anne babasına söylememişti.

Jackie stüdyonun ne kadar sıcak olduğuna şaşırmıştı ve pembe elbiseli bir kadın ona lolipop verince utanmıştı. Dokuz yaşındaydı, bebek değildi. Çekim bitince FBI binasına geri döndüler. Serin lobiye geçtikten sonra Jackie kendinden birkaç yaş büyük bir kız çocuğunun Ajan Camry’nin yanında olduğunu fark etti. Jackie, kıza gülümsemek için yavaşladı ama o utanmış gibi kafasını çevirdi.

“Hadi Jackie,” dedi annesi.

“Burada bekleyebilir miyim?” dedi Jackie, sırt çantasında Ajan Camry’nin verdiği bulmacalara elini atarken. Belki bulmacaları bu kızla paylaşabilirdi.

Ajan Camry dedi ki, “Jackie ile ilgilenmekten mutlu olurum, Dr. Monroe.” Ayağa kalktı ve elini Jackie’ye büyükler gibi tokalaşma hareketiyle uzattı.

“Merak etme, Katie,” dedi babası sırtını sıvazlayarak, onu bekten çok dokuz yaşında gibi hissettirerek.

Annesi tartışmadı ve eğilip onu başını üzerinden öptü.

“Teşekkürler, anne,” dedi ağlamamak için gözlerini sıkarak. Annesi her gittiğinde üçünü de öyle öperdi.

Ajan Camry, Jackie’yi kızın yanındaki sandalyeye doğru çekti. Uzun saçlı, çok zayıf beyaz tenli ve çilli bir kızdı. Jackie’nin tek fark ettiği şeydi insanların ten rengi. Hep kendininkiyle karşılaştırırdı. Kendi tenine “orta” derdi. Anne ve annesinin akrabalarıyla babası ve babasının akrabalarının arası. Alex ve kendisi bunu severlerdi. Onları beyaz ve siyahların yanında rahat hissettirirdi. Birçok kişide vardı onların ten rengi; onlar gibi yarı siyah yarı beyaz insanlar, Mexico ve diğer birçok yerden olanlar, Vietnam, Kore ve Çin gibi. Ama Sammie farklıydı. O hep annesi gibi koyu bir ten isterdi. Herkese Afro-Amerikalı olduğunu söylerdi. Annesi, yüzlerine koruma sürmelerini söylediğinde itiraz ederdi, hatta yalan söylerdi. “Siyah olmak istiyorum,” derdi hep. “En iyi atletler siyah.” Jackie hep babasının üzüleceğinden endişe ederdi, beyaz olduğu için ama o hep gülerdi ve yüksek sesle, “Renkleri ne olursa olsun tüm kızlarım iyi bir atlet olacak.” derdi.

Jackie oturur oturmaz çantasından bulmaca kitabını çıkardı. Bulmacaları ve kelime oyunlarını severdi, kardeşlerinden daha hızlı yapardı.

“Yapmak ister misin?” Jackie kitabı kızı uzattı. Sonra iki kalem çıkardı.

Kız başıyla onayladı ve birini aldı.

“İsmin ne?” diye sordu Jackie.

“Tina Watkins,” dedi kız.

“Ben Jackie Monroe. Annenle baban burada mı?” Jackie anne babasının geçtiği kapıyı işaret etti.

Tina başıyla onayladı ve sordu, “Annen ya da baban tutuklandı mı?”

“Ne?” Jackie boş boş baktı. “Tutuklanmak mı? Niye tutukla-sınlar ki annemle babamı?”

“Boş verin,” dedi ajan Camry konuşmayı bölerek.

“Babamı tekrar hapse göndermeyin,” dedi Tina.

“Baban hapiste miydi?” Jackie merak etmişti. Hapse giren kimseyi tanımamıştı. “Ne yaptı?”

Tina uzaklara baktı ama “Uzun zaman önce ben bebekken bir şeyler yapmış,” dedi.

Tina sonra Ajan Camry’e döndü. “FBI neden onu aldı? O yanlış bir şey yapmadı. O ben ve annem gibi Hristiyan. Siz neden bu kadar katınsınız?”

“Tina, ben bununla ilgili konuşamam,” dedi Ajan Camry. Jackie onun sert konuştuğunu düşünmedi ama Tina’nın neden üz-gün olduğunu anlayabiliyordu.

Jackie Tina’nın babasının ne kadar kötü şeyler yapmış olacağını düşünmekten kendini alamadı ve bu da onu Sammie ve Alex’e olabilecek kötü şeyleri düşündürdü. Televizyonda bir uzmanın çocukları ilk iki gün bulamazlarsa onlara kötü bir şeyler olduğunu ve bir daha bulamayacaklarını söylediğini duymuştu. Sam ve Alex eve hiç gelmezlerse ne olurdu? Anne ve babası onu hala severler miydi?

Jackie, anne ve babasının onu ve kız kardeşlerini sevdiğinden emindi. Ama biliyordu ki en sevdikleriyle ilgili bir liste yapmaları gerekse tatlı ve itaatkâr Alex birinci gelirdi. Bu adil olurdu. Sammie sonuncu gelirdi çünkü o hınzırdı. Jackie’ye de orta sıra kalırdı. Buna razıydı. Alex’i kıskanmaz, Sammie için üzülmezdi. Şimdi dünyada her şey değişmişti. Artık o kadar emin değildi. Bir şeyi biliyordu: Sammie ve Alex onun yüzünden kaçırılmıştı. Onlarla o aptal müze filmine gitmeliydi. Ama gitseydi, kötü kişi onu da kaçırır mıydı?

Connie Watkins, Monroe'lar Sammie ve Alex'in sağı salim geri gelmesi için televizyon stüdyosundaki çağrı çekimindeyken gelmişti. Büro resepsiyon masasında kayıt için beklerken atlet üstüyle ürperdi, çiçek baskılı streç pantolonun düzeltilti, bir süveter almış olmayı diledi. Neden hep polis binaları klimayı donma derecesinde çalıştırırdı? Doğası utangaç olan, otorite güçleri tarafından kolaylıkla küçümsenebilen Connie cesaretine hayran kalarak on iki yaşındaki kızı Tina onu çekiştirirken gösterişli masaya yürüdü. "Kocamı görmek istiyorum," dedi.

Takım elbiseli bir adam bir dosyayı okumakla meşguldü. Başını kaldırıncı, Connie'nin sesi tereddütlü çıktı, kararlılık eğitimi kursu onu sınıfta bıraktı. "Onu bir saat önce Outer Drive'de kız kardeşimin evinde tutuklamışsınız. Komşular onu kelepçelerle götürdüğünüzü görmüşler."

"Onlara babamı eve göndermelerini söyle," dedi Tina, inatçı ve meydan okuyan bir tonda. "O yanlış bir şey yapmadı." Kalktı, omuzları düşmüştü, ortadan ayırık, teniyle zıt renkte, düz siyah saçlarıyla kimsesiz bir çocuk gibi görünüyordu.

"Kim dediniz, bayanlar?" Adam omuz omuza duran anne kıza baktı. Her ikisi de aynı boydaydı, her ikisinde de parmak arası terlik ve aynı renk atlet bluz vardı. Büyük kahverengi, küçük kanarya sarısı giymişti. "Kimden bahsettiğinizi bile bilmiyorum. İsim?"

"Norman Watkin," dedi Connie. "Ben eşiyim, bu da kızımız Tina."

Connie masadaki adamın kaşlarını kaldırdığını gördü. Çok gençti. Ajan mıydı, erkek sekreter mi? Fark eder miydi? Sonra isim kartını gördü. Ajan, biri, Polak ya da Slav ismi, telaffuz edemedi.

Ajan hiçbir şey söylemeden telefonu kaldırdı ve bir numara çevirdi. "Streeter söyleyin, Watson'ın karısı geldi. Kızıyla birlikte."

"Görünüyor ki siz vergiden benzin parasını düşünüyorsunuz," dedi. "Sizi getireceklerdi. İşte buradasınız."

Ve Biri Daha Vardı

“Ben buraya eşimi görmeye geldim.” Connie kibar olmaya çalıştı ki zaten doğasında vardı. Onu buradan çıkarmalıydı. Polisi eski mahkûmlara nasıl davrandığını biliyordu. Norman’ın bazı arkadaşlarına yardım etmek için çabalamıştı hapisten çıktıktan sonra. Ortalıkta nasıl şamar oğlanı olduklarını görmüştü. Polisler hep aynıydı. Florida, Michigan ya da FBI fark etmiyordu. En azından iyi bir avukat tanıyordu. Kotunun cebinde telefon numarası vardı. Ama o Florida’daydı, burası Michigan’dı. Ama tabii ki Norman’ın bir avukata ihtiyacı olmayacaktı. Kötü bir hata olmalıydı.

Tina Connie’nin elini sıktı ve hıçkırmaya başladı. Yüce İsa, Norman’la ikisi bu kadar didindikten sonra Tina için, bu olmalıydı. Kızları için tek istedikleri ebeveynleriyle aynı evde normal bir hayattı. Artık Tina ve babasını bağlayan göbek bağı gibi sadece bir telefon kablosuyla, kurşun geçirmez duvarla ayrılmış hapishaneye haftalık ziyaretler olmayacaktı.

Tina sosyal yardım uzmanlarınca ‘risk altında’ bir çocuk diye tanımlanmıştı. Zayıf akademik beceriler ve okul rehberlik uzmanının ‘anti sosyal’ ve ‘kayıtsız’ sözcüklerini kullanarak söylediği davranış problemleri. Ama Connie Tina’nın tek ihtiyacının babasıyla birlikte olmak olduğuna ikna olmuştu, şimdi Norman evde olduğuna göre düzelecekti.

“O, neden burada?” diye sordu Connie, alacağı cevaptan korkarak, çünkü bilmiyordu.

“Hanımefendi, şartlı salıverme iznini ihlal etti, bu yüzden...” Masadaki ajan takım elbiseli uzun boylu bir adam gelince kesti.

“Bayan Watkins?” Adam ona elini uzattı. “Ajan Streeter. Size sorularım var. İlk önce kocanızın bir atak bozukluğu var mı? Epilepsi ilaçları kullanıyor mu?”

“Hayır.” Connie’nin eli boğazına gitti. Ya da kullanıyor muydu? Ve o bilmiyordu? “Belki de yokken onu ilaca başlatmışlardır.”

"Kayıtlarda yok," dedi Streeter. "Sizin ifadenizi almak zorundayız." Bakışını Tina'ya çevirdi ve durakladı. "Eşinizi hastaneye götürdüler."

Connie Tina'yı yanına çekti.

"Anne babamın nesi var?"

"Anlamıyorum," dedi Connie. "Onu görmem lazım."

"Şimdi değil, hanımefendi. Eşiniz şartlı salıvermesini ihlal etti. En azından doktorlarla işi bitince tekrar içeriye girecek."

Connie bir elini masaya destek yaparak ve diğer elinden Tina'yı bırakarak çöktü. "Hiç yanlış bir şey yapmadı," diye içini çekti. "Annesi-"

"Benimle gel," dedi Streeter. "Kızınızın resepsiyonda beklemesi en iyisi."

Ne yapabilirdi? Tina'yı kendi başına bu düşmanca yerde bırakmalı mıydı? Ama onu götürse, ya Tina'nın yanında Norman'ın geçmişini deşerlerse ne olurdu? Evet, Tina'ya bebekken babasının ona "zarar" verdiği söylenmişti; bunu isteyerek yapmadığını Tina biliyordu; muhakemesini bulanıklaştıran uyuşturucular aldığı biliyordu. Aslında bu hikâyeyi kızının uyuşturucudan korkması için kullanmıştı. O ve Norman uyuşturucu almaya lisenin son sınıfında başlamışlardı, ama şimdi altıncı sınıflar bile okulda uyuşturucuya maruz kalıyordu. Norman kızının temiz kalması için hep onun peşindeydi. Şimdiye kadar başarılı olduğunu düşündü.

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Tina, cesur olmaya ve ağlamamaya çalışarak.

"Yok burada bekle. Bir şey olmaz." Connie güvenli seçenekten yana olmuştu, ya da karar vermişti. Bu nüvesi katı olan devlet tiplerinin zırnık kadar duyarlılıklarına güvenemezdi. Streeter'a dönerek sordu Connie, "Emin misin burada güvende olacağından?"

“Ajan Camry onunla kalacak,” diye söz verdi Streeter. “Onu da sorgulamamız gerekirse diye yakınımızda olacak.”

Connie, Streeter’ı yuvarlak masalı küçük sorgu odasına doğru takip ederken, Camry, Tina’yı kendisiyle gelmesi için çağırdı. Odadaki tek dekor bir köşede direk üzerinde Amerikan bayrağıydı. Connie, Streeter bir sandalyeyi işaret ettiğinde oturdu. Streeter kayıt aletini açtı ve sorguya başladı. Samimi değildi sesi ama kızgın da değildi. Norman ne yapmıştı?

“Florida’dan ne zaman ayrıldınız?”

“Cumartesi. Sabah erken,” Connie sözlerini tarttı, aklı delicesine kocasını neden aldıklarını anlamakla meşguldü.

Sorular gelmeye devam etti. Streeter’a Norman’ın annesiyle ilgili aldığı telefonu, üzüldüğünü anlattı. Annesi çok hastaydı ve onu ölmeden görmek istemişti. Ona değiştiğini göstermek istemişti. Ona torunu Tina’yı göstermek istedi. Connie kendisinin Detroit’in doğu tarafında yaşayan bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Norman onun annesiyle bir araya gelene dek kız kardeşiyle kalmasını istemişti. Ama Connie biliyordu ki Norman Streeter tam saatler konusunda ısrarcı olduğunda bocalamıştı. Kim kiminle ne zaman nerede konuştu? Connie içecek bir şeyler istedi.

Streeter, kayıt aletini durdurdu ve ona su koymak için ayağa kalktı. Ayaktayken, bir telefon açtı. Sadece, “Geldiler mi?” diye sordu.

Connie terlemeye başladı, su da ılıktı, ferahlatmıyordu. Streeter onu saatler konusunda deşmeye devam ediyordu. Onu kız kardeşine bıraktığından beri Norman neredeydi? Norman Detroit’te kiminle kalacaktı? Connie kendi terinin kokusunu duymaya başladı. Deodorant sıkmayı unutmuş muydu? Kontrol etmek için koltukaltlarını koklamak istedi ama vazgeçti.

Streeter ona şantaj yapmaya devam etti. Norman kinci biri miydi? Norman'ın Dr. Monroe'yu cezalandırmak için bir planı var mıydı? Onlar Norman'ın Monroe ailesinin kızlarının kaçırılmasıyla bağlantısı olduğunu sanıyorlardı. Kahretsin, her şey bu yüzdendi. Connie, Norman'a yardım etmenin tek yolunun sakın olmaktan geçtiğini biliyordu. Eğer ağlamaya başlasa ne yararı olurdu? Bu piçler onun korkusunu sezmemeliydi. Norman, annesiyle hastanedeydi. O sabah annesinin iyi olduğunu, hemen Florida'ya geri döneceklerini söylemek için aramıştı. Onu ve Tina'yı annesine götürmekle ilgili bir şey söylememişti. Connie bunun garip olduğunu mu düşünmüştü? Gerçeği söylemek gerekirse evet.

Katie ve Scott olağan konferans odalarına döndüklerinde Streeter çok meşguldü. Havadan sudan konuşma yoktu. "Nasıl gitti?" yoktu. "Yeni bir şey çıktı," dedi onlar oturmadan bile. "Dr. Monroe, Norman Watkins ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Katie yutkundu ve ellerinin titremesini durdurmak için masayı sıkıca tuttu. "Evet," dedi sonunda. "Bebek kızına işkence etmişti. Onu yakmış ve kollarını bükerek yuvalarından çıkarmıştı. Onu duvara fırlatmıştı. Kafatası çatlağı, sarsıntı. Adını hala hatırlıyorum: Connie. Hayır," diye düzeltilti. "O annesinin adıydı. Tina'ydı çocuk."

"Sizi böyle korkutan o." Scott sandalyesini daha yakına çekti, Katie'nin hoşuna giden korumacı bir hareketti.

"Piç," dedi Scott, dişlerini sıkarak. "Sen nasıl karıştın bu işe?"

"Hillsborough İlçesi Çocuk Koruma beni aramıştı," dedi Katie, "Ama benim psikiyatrist olarak çocuğun gelişimini izlemekten öte yapabileceğim bir şey yoktu, ki bu da Norman hapse girdiğinde şaşırtıcı bir şekilde iyiydi."

Katie birden durdu ve yukarı baktı. "Neden Norman hakkın da soru soruyorsun?"

Ve Biri Daha Vardı

“Aleyhte şahitlik yaptın mı?”

“Evet. Yaptım.”

“Onu gündeme getirme sebebimiz geçen hafta hapisten çıktı. On beş yılın on yılını Starke, Raiford State Penitentiary - Florida State hapishanelerinde yattı.”

Katie, Streeter’a bakakaldı. Onu üçüzlere hamileyken içeri tıkmışlardı. Tekrar hayatına geri gelmiş olması mümkün müydü?

“Evet Katie. Hatırlıyorum. Dedektif Streeter o gün Katie’nin ne kadar korkmuş olduğunu unutamam.”

“Dokuz yıl önce. Biliyorsun kızlardan önceki hayatı çok zor hatırlarım.” Ve hatırlayamıyordu. Hayatı üçüzlerdi. O zamanlar Scott’la çocuk yapmaktan vazgeçmişlerdi. Sonra birden, üçüzler. Havalara sıçramıştı. Scott da.

“Seni tehdit etti mi?” diye sordu Streeter.

“Evet. Mahkemede.” Katie boğulacakmış gibi hissetti. O zaman da böyle hissetmişti.” Hamileydim. İzne çıkmadan önceki son günümdü. İş arkadaşlarım o gün bana baby shower düzenlemişlerdi.” Katie kaslarının gerildiğini hissetti ve eliyle düz karnına dokundu. “Sonra Norman Watkins bağırarak küfretmişti. Mahkeme salonundaki herkes duymuştu.”

Ajan Camry içeriye girdi ve kâğıtları Streeter’dan almak için eğildi. İkinci sayfayı açtı, bir bölüme işaret etti ve geri verdi. Streeter, harfi harfine okudu, “Şeytanın çocuğu içinde büyüyor. Ölü doğsun ve cehenneme gitsin. Hamile bir kadın için kötü bir şey.”

“Beni tamamen korkutmuştu. Bir profesyonel olarak adamın beyninin uyuşturucudan pişmiş olduğunu fark etmiştim ama hala bu konuda kâbuslar görürüm.” Katie’nin sesi alarm vererek yükseliyordu. “Onun Alex ve Sammie ile alakası olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Biz onu radar ekranımızda neredeyse kaçırmışız,” diye itiraf etti Streeter. “Geçen hafta serbest bırakılmış. Yerel polis veri

tabanlarını güncellemeye zaman ayırıyor, sanırım. Onun olduğu yerlere bir ajan gönderdik ve baktık ki evde yoktu.”

Scott patladı, yüksek sesle, “Hangi cehennemde? Nerede?”

Streeter devam etti, “Bir komşu, onu kızı ve karısıyla Cu-martesi sabahı steysin vagon arabalarıyla giderken görmüş. Sonra komşu Connie Watson’dan köpeği beslemesi ve dışarıda yürütmesi ile ilgili bir telefon almış. Biz aramayı izledik ve Gainesville’de bir telefon kulübesinden olduğunu saptadık. Ama asıl önemlisi. Bayan Watkins dedi ki onlar Detroit’e gidiyorlarmış. Norman’ın annesi orada hastanedeymiş.”

“Şimdi nerede o?” Scott ayaklanmıştı.

“Nezarette. Hastane hapis koğuşunda. Biz ona ulaşınca bir atak geçirdi. Karısını sorguladık. Dışarıdaki onun kızıydı.”

“Ne?” Katie de kalktı. “O burada mı? Jackie dışarıda!”

“Onu alayım.” Scott resepsiyona doğru fırladı ve Katie onu izledi.

Jackie’yi şimdi Tina Watkins olduklarını bildikleri kızla derin sohbette buldular.

“Anne, Baba,” dedi Jackie. “Bu Tina. Babası tutuklanmış ve hiç adil değil. Kötü bir şey yapmamış, değil mi Tina?”

Katie çocuğa daha iyi baktı. Korkunç zayıftı ve o atletin içinde titriyordu. Sonra söz konusu yara izlerini gördü. Küçük hastalarında sık sık gördüğü izler, çocuğun sol kolunda sigara büyüklüğünde birçok yuvarlak.

“Tina?” dedi.

“Tina Watkins, efendim,” dedi Tina, üzgün kahverengi gözle-rini kaldırarak.

Bu onun mahkemede koruduğu bebek olabilir miydi? Zavallı çocuk, yanıklar, kırık kemikler, sigara yanıkları, hepsi kol ve bacaklarında. Katie, yara izlerine yakından bakmak için öne çıktı.

Ve Biri Daha Vardı

Bu çocuk koruyucu ailede büyüsun istemişti. Aylar sonra, Tina rehabilitasyon sürecini tamamlayınca annesinin yanına dönmesi için mahkemedeki çocuk gardiyanıyla anlaşmıştı. Bugüne kadar en son duyduğu buydu.

“Anne, neden bakıyorsun öyle?” diye sordu Jackie. Scott’un yanına gitmek için kalkmıştı. “Bir problem mi var baba?”

“Seninle tanıştığımıza memnun olduk, Tina,” dedi Scott. “Ben Bay Monroe, Jackie’nin babası, bu da annesi.”

Tina’nın gözleri büyüdü. “Seni televizyonda gördüm.” Jackie’yi işaret etti. “Sen kaçırılmayan üçüz olmalısın.”

“O yüzden buradayız,” dedi Jackie. “Kardeşlerimi bulmaları için FBI’ya yardımcı oluyoruz.”

“Umarım onları yakında bulurlar,” dedi Tina. “Ben, annem ve teyzem onlara dualarımızı gönderdik.”

Katie, Tina’ya annesinin nerede olduğunu sormak üzereydi ki bir bayan güvenlik kapısından lobiye girdi.

“İşte annem,” dedi Tina. “Anne, bu Jackie, kaçırılmayan üçüz. Ve annesiyle babası.”

Katie ve Connie Watkins birbirlerine baktılar.

“Dr. Monroe,” diye söze ilk giren Connie oldu, bir eli göğsünde, diğer eliyle sıkı sıkı çantasını tutarak.

Ajan Camry, yerini bu iki tuhaf geçmişli olan kadının ortasında durmak üzere değiştirdi.

“Çocuklarım nerede?” Katie Scott’un ellerini omuzlarına sıkıca bastırıldığını hissetti.

“Nereden bileyim,” dedi Connie, geri çekilerek. “Ve kocam da bilmiyor. Hastanede, Allah aşkına. Neden ailemi mahvetmeye çalışıyorsunuz?”

Ajan Camry ilk kez konuştu. “Şimdi kolay, Bayan Watkins.”

Tina, korurcasına annesinin önüne dikildi.

"Anne? Neyin var senin?" diye sordu Jackie. "Tina'nın annesi Alex ve Sammie'nin nerede olduğunu bilmiyor."

"Kocanız biliyor," diye meydan okudu Katie. "Biliyor olmalı. Bize söylemesi için zorlayın onu." Sesini yumuşatmak istedi. "Lütfen?"

"Norman'ın çocuklarınızla ilgisi yok, Dr. Monroe. Yemin ederim. O iyi bir adam. Biliyorum hatalar yaptı. Tanrı biliyor ki bedelini ödedi."

"Bu kadar yıl sonra hala benden intikam mı istiyor?" Katie sesindeki histeriyi bastırmak istedi. "Söyle ona ne gerekirse yaparım. Ne olursa! Bana sadece nerede olduklarını söyleyin. İyi olduklarını söyleyin. Lütfen!"

Katie'nin içine bir umut doğdu. Norman Watkins bir Detroit hastanesindeydi. Onu sorguluyorlardı şimdi. O olmalı. Maxwell Cutty ve Keith Franklin konusunda yanılmıştı.

"Onu görmem lazım," dedi Katie, "Sormak için!"

"Mümkün değil, Dr. Monroe," dedi Camry. "Bir şey elde edersek hemen size bildireceğiz, söz."

Connie bir adım öne çıktı. Çantasını omzuna kaldırarak Katie'nin iki elini yakaladı. "Yemin ediyorum, Dr. Monroe. Norman yeniden doğmuş bir Hristiyan. Bir çocuğu tekrar incitmez. Kocam masum."

Connie, Katie'nin ellerini bırakarak Tina'yı aldı, çocuğu Katie'ye doğru döndürdü. "Benim çocuğum nelerden geçti biliyorsunuz. Şimdi babası geri geldi. Ona kaybettiklerini ödeyecek."

Katie, Tina'ya baktı. Sonra Scott'a döndü. Ne tepki vereceğini bilmiyordu. Scott'a yaslandı, dizlerinin titrediğini hissetti.

"Gel Jackie, anneni eve götürelim," dedi Scott.

"Görüşürüz Tina," Jackie döndü ve Tina'yla karşılıklı birbirlerine el salladılar.

Ve Biri Daha Vardı

Üçü banliyönün karanlıklarına varınca Jackie sorulara başladı. Tina'nın babasının tutuklanması onu büyülemişti ve Tina'nın annesiyle Katie nereden tanıyorlardı birbirlerini? Bilmek istedi. Katie cevaplamak için çaresizce simsiyah bir boşluğa düştü. Scott durumu kurtardı ve Jackie ile kim ne biliyor hakkında ikili bir diyaloga girdi. Eve girince Scott, Jackie'yi aşağıda anneannesiyle bıraktı ve Katie'yi yukarı çıkararak yatması için ısrarcı oldu.

"Biliyor musun, Scott," dedi bir bardak suyu alarak. "Ben FBI'ya yardımcı olamıyorum. Konsantre olamıyorum. İçim ölmüş gibi hissediyorum."

"Katie, biliyorum. Ben de o kadar korkuyorum ki, nefes alamıyorum ama Jackie için burada olmalıyız."

"Onu da aksatıyorum diye hissediyorum,"

"Al, iç bunu." Scott kahverengi bir ilaç şişesinden nane yeşili bir kapsül çıkardı. "İhtiyacın olan şey biraz uyku."

Katie ilacı aldı, her tür ilaca karşı olan Scott reçeteli bir ilacı nasıl aldı diye merak etti. Yarın soracaktı. Sonunda rüya dolu bir uykuya daldı.

Maxwell Cutty ve Norman Watkins ile ilgili rüyalar, tacize uğrayan çocuklar, şeytan rüyaları ve Keith Franklin.

Üç saat sonra Katie ilaçlı uykudan uyandı, hala sersemdi ama habervarmı diye öğrenmek için kalkmaya kararlıydı. Dokuz yıl önce üçüzlerin doğumundan sonraki uyanışını hatırladı. Şimdi olduğu gibi Scott onun yanında bir sandalyede oturuyordu. Yüzü asık, sesi tereddütlüydü ona prematüre kızlarının haberini verirken.

"Üç kızımız var ve benzerler," demişti. Bebek A sonraki adı Sammie, 1 kilo 750 gram; Bebek B, Jackie 1 kilo 620 gram, Bebek C, Alex, 1 kilo 450 gram. "Şimdi yeni doğan yoğun bakım ünitesindeler."

O zaman korkmuştu ama şimdi dehşete kapılmıştı.

“Uyandın mı bebeğim?” diye fısıldadı Scott.

“Scott bir şey-?”

Scott başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

“Jackie?”

“Aşağıda.”

“Oh, Scott!” Katie kollarını açtı ve Scott yatağa oturdu.

Uzun süre birbirlerine sarıldılar, gözyaşları ve hıçkırıkları birbirine karıştı.

“Hiçbir şey yok yani,” diye fısıldadı Katie sonunda. “Çok üzgünüm Scott. Bunun suçlusu benim. Benim işim bütün o sapıklar. Ben hiç düşünemedim-”

“Kes şimdi,” Scott eğildi, başını ellerinin arasına aldı. “Bunların hiçbirisi senin suçun değil.”

“Keith ile ilgili o durum. Sana önceden anlatmalıyım. Böyle bir şeye karışmış olmaktan çok utanmıştım.”

Scott duraklarken, Katie onun yüzünü seyretti. “Sadece artık aramızda gizli bir şey istemiyorum. Asla.”

“Sana yemin ederim, Scott.”

“O zaman tamam, bebeğim. Ama Streeter seninle konuşmak istiyor.”

“Ne hakkında?” Katie artık oturmuş bacaklarını sallandırmıştı yataktan.

“Norman Watkins hakkında. Onunla ilgili bir şeyler var. Streeter ne olduğunu söylemedi. Sence onları o mu aldı?”

“Kararıma güvenemiyorum,” dedi Katie. “İlk izlenimim evetti ama şimdi sanmıyorum.”

“Bu tür bir intikam alamaz mı diyorsun?”

“Hayır,” diye kalpten yanıtladı Katie. Yüreğinin derinlerinde Connie gibi bir kadının o kötü adamla birlikte olacağına inanmıyordu. Düzgün bir adam olmadıkça, Connie o çocuğu babasına

Ve Biri Daha Vardı

saygı duyup sevmesi yönünde yetiştirmezdi. Connie, ‘O artık değişti!’ demişti. FBI da onun örnek mahkûm olduğunu doğrulamıştı. Oradaki arkadaşlarına yardım etmeleri hayatlarını düzeltiyordu aslında.

“Ama Alex ve Sammie’nin kaçırıldıkları saatte Detroit’teydi,” dedi Scott. “Bu nasıl bir tesadûf olabilir?”

Katie bilmiyordu. On yıl o nefreti bastırmış olup sonra çocuklarına göz dikmiş olabilir miydi? Onun bir psikiyatrist olması lazımdı, ama şu anda ailesine neler olduğu hakkında bir fikri yoktu.

Bölüm 12

Dokuz yaşındaki Alex ve Sammie

Hiçbir İpucu Olmadan Kayıp!

– Radyo Haberleri, 16 Haziran Salı

Spansky elleriyle hızlı ve sert bir şekilde kasıklarıyla oynarken, kızgın bir korna sesi onu durdurdu. Direksiyonun sarsıntısıyla, on sekiz tekerlekliyi tekrar orta şeride aldı, sol elinin orta parmağını yanından geçen lüks Sedan arabadaki bayan sürücüye kaldırdı. “Orospu!” diye gürledi, arkada Tampa radyo kanalında seksi bir bayan sesi durmadan o kayıp kızlarla ilgili konuşuyordu. “Dokuz yaşındalar; biri lavanta rengi bir elbise giymiş, diğeri de rengârenk desenli. Siyah dalgalı saçları var ve biri atkuyruklu.” Spiker sesi seksi ve güney aksanlıydı. “Kızların açık kahve, altın rengine yakın tenleri vardı.” Neydi bu? Şimdi daha da dikkatli dinlemeye başladı.

Spansky, Scott Monroe’nun Yankee takımının yakalayıcısı olduğunu ve beyaz olduğunu biliyordu. Yankees Tigers ile oynadığında bir kez şahsen görmüştü, o sefer annesi ona Tigers Stad-

Ve Biri Daha Vardı

yumuna doğum günü için sürpriz bir bilet almıştı. Bu kayıp kızlar kahverengi ise Monroe siyah biriyle evlenmiş olmalıydı, belki bir Asyalı, belki de bir İspanyol ya da Latin kökenli biriyle evlenmiş olmalıydı. E, ne vardı bunda? Spansky ön yargılı değildi. Gerçeği söylemek gerekirse sadece beyaz kızlarla birlikte olmuştu ama bu durumda siyah ya da yarı siyah kızlara hayır demezdi. Ve hiç iki taneyle aynı anda birlikte olmamıştı. Düşüncesi bile beklen-tiyle onu terletti.

Spansky -gerçek adı Samuel Spansky idi- sıkıcı Detroit-Mia-mi yolculuğunun yarısındaydı. Birkaç gün izin ve geri dönecekti. I-75 yolunu uykuda geçebilirdi ve bazen de yapıyordu bunu. Ama patronu Texas gibi farklı bir rota ister misin diye sorduğunda her defasında reddediyordu. Miami sıcak bir şehirdi ve Spansky aksi-yon için nereye gidileceğini biliyordu.

Spansky, genç kadınlardan hoşlanıyordu. Genellikle yolda genç kızlara yanaşırdı ama küçük kızları seviyordu. Şu kayıp üçüz-lerin yaşındakileri. Düşüncesinden salyası aktı, atan cinsel orga-nının nasıl sertleştirdiğini söylemeye gerek yoktu. Nezaketiyle gurur duydu. O gerçekten küçüklerle başını derde sokan sapık-lardan değildi. Onlar için özel bir şeyi olduğunu anlayan yaştaki-leri ve hala söylemekten korkacak kadar küçük olanları severdi. Ya söylerlerse? O çoktan uzaklara gitmiş olacaktı.

Lexus, gözden kaybolduğunda haberler bitmişti, kızlarla ilgili konuşan başka bir haber kanalı aramaya başladı. Düşündüğü şey onların külotlarıydı. Pamuklu mu yoksa naylon mu diye düşündü. Elbiseleriyle aynı renk mi

ydi? Bunları düşünmek ereksiyonunu daha da arttırdı. Patla-malıydı. Arabayı kenara çekmesi gerekti.

Hayır, şimdi değil. Kendini yola verdi. Kenara çekmek Florida Eyalet Polisinin dikkatini çekerti. Ama bu akşam kamyon dura-

ğında ihmalkâr anne babalar bulurdu, kendileri bara gidip birkaç bira içerken çocuklarını dolaşsın diye bırakanlar gibi. Spansky biliyordu ki kendi çocukları olsa -ki isterdi- sonunda güzel bir kadın bulup yerleşik hayat yaşardı ve onları sürekli gözünün önünde tutardı.

Sağ elini ereksiyonundan çekerken, koltuğun altına uzandı. Sandal ağacından yapılmış kutuyu çıkardı, onu orada saklıyordu ve bir asma kilitle güvenceye almıştı. Tampa'da, I-75 de giderken açamadı ama ağacın tatlı kokusu onu fışkırttı. İçindeki koku baş döndürücüydü ve koku ve dokunuş için istek duydu. İpeksi yumuşak dokunuş ve tarifi imkansız koku -bir kadınıninki gibi misk kokulu değil, daha topraksı, şekerli ya da baharatlı, hiçbir zaman tam olarak bilemedi- küçük oyun arkadaşlarından topladığı anıların kokusu. Bu akşam ava çıkmadan önce her birine dokunacaktı. On dokuz tane vardı.

Aklında her bir küçük şeyi hatırlıyordu, ağızlarına tıkadığı kişisel armalı mendilin altından nasıl bağırmaya çalıştıklarını anımsıyordu. Pantolonunun cebinde şu an aynısından hazırды. Harfler onun adının baş harfleri değildi, ama üvey babasının, o orospu çocuğundan kalan tek hatırasıydı. Cebinden ellemek için çıkardığında, Spansky üvey babasının işi bitince onların sildiği gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyordu ve anne ve babalarına söylerlerse onları boğmakla tehdit ettiğinde gözlerinin ne kadar büyüdüğünü görebiliyordu.

Hala paçavra bezle oynarken, arkada Monroe üçüzlerinin konuşması, Spansky bu akşam bir tane daha alacağını biliyordu.

Yirmi, güzel bir tam sayı.

Bölüm 13

Büyük 5 Sağlık ikilemi

– Fox News, 17 Haziran Çarşamba

Norman bunu neden yaptığından emin değildi. Kriz geçiriyor taklidi yaptı. Detroit Hastanesinde yatağa kelepçelenmiş yatarken bunun hata olduğunu sadece onu geçici bir süreliğine kurtardığını anlamıştı. Hamlesini yapmak için beklemeliydi. Beyin dalgaları testi ve MR'ı negatif çıkacaktı ve sonra anlayacaklardı. Bunu daha önce bir kez daha yapmıştı. İçeri girdikten bir yıl sonra, hücrede bir kabadayının saldırısından kaçmak için. Gerçek epilepsi krizi geçiren bir arkadaşının sarsıntılı hareketlerini ve dışarı sarkan dilini kopya çekerek birden yere düşmüş ve şiddetli bir biçimde sağ tarafını hızlı ritmik hareketlerle kasmış, kaskatı kesip bırakmıştı. Saldırgan geri durmuş, ama önce böğrüne acımasızca vurmuştu. Ondan sonra günlerce kan işemişti ama ceza yasası ona bunun için sağlık yardımı sağlamış mıydı? Hayır. Kötü durumda olan bir böbreği olduğuna ikna olmuştu. Bugün bu yabancı doktor da hazır hastanedeyken böbreğine bakmasını istemeyi planlıyordu.

"Bay Watkins."

Norman birdenbire yana dönünce sol halka bileğindeki deri sıyırmıştı. "Rezil, çıkarın şunu. Oramı buramı yırtıyor."

Koyu tenli doktor -isim kartından anlaşıldığı üzere bir nörolog- telaffuzu zor bir ismi ve şarkı söyler gibi bir ses tonu vardı, başını salladı.

"Cesaretlendim," dedi Norman. "Hey, ben hazır buradayken, böbreklerimi kontrol eder misiniz?"

"Tüm testleriniz negatif." Adam onun sorusunu duymazdan gelmişti.

"O halde neyim var doktor?"

"Atak değil," dedi doktor elindeki tabloya yazarken. "Beni tedavi eden doktorum gelir gelmez, çıkıyorsun hastaneden.

"Böbreğimi sordum size. Kötü durumda olan bir böbreğim var. Kanlı idrar, o tür bir şey." Kan kısmı doğru değildi. O yıllar önceydi.

Norman onun hangi dilde yazdığını merak etti. Urduca mıydı? Arapça mıydı? 'Böbrek' kelimesini anlamış mıydı?

"Böbreğim?" diye tekrar etti, Norman.

Garabet doktor cevap vermedi. Ona bakmadı bile. Pislik herif odadan dışarıya yürüyüp gitti.

Yatağa bir ayak kelepçesiyle ve bilek kayışlarıyla bağlı olan Norman, hemşire masasındaki o cadılardan birini çağırmadan işlemeye gidemiyordu. Onların hiçbirinin gerçek hemşire olmadığını düşünüyordu. Sadece iri yapılı erkek hemşire dışında gerisi asgari ücretle çalışan sokaktan toplama kadınlardı.

Sonra kapı vuruldu ve uzun boylu, siyah pantolon ve siyah gömlek giymiş siyahi bir adam içeriye girdi. "Papaz Henry," dedi yüksek bir sesle. "Mahsuru yoksa biraz konuşabilir miyiz?"

Ve Biri Daha Vardı

“Tabii ki,” dedi Norman, bir din adamının ziyaretinin iyi ya da kötüye mi delalet ettiğini merak ederek. Belki de hapisteki ünü karşılığını ödüyordu. “Tabii rahip.”

“Eşiniz, belki benimle bir dua etmek isteyeceğinizi söyledi,” dedi.

“Ah, tabii. Rahibim, beni buradan ne zaman göndereceklerini biliyor musunuz? Tek yaptığım annemi görmek için şartlı salıvermeyi ihlal edişimdi. Anlıyor musunuz?”

“Eşiniz dediğine göre başınız ciddi bir dertteymiş. O kayıp çocuklar. Scott Monroe’nun kızları. Scott’un Michigan Üniversitesinde oynadığını hatırlıyorum. İyi yakalayıcıydı. İyi adamdır. Sakatlanması yazık oldu. Ama Norman, eğer kızlarla ilgili bir şey biliyorsan, İsa aşkına polise bildirsen iyi olur.”

“Ben o orospunun çocukları için hiçbir şey söylemem.”

“Karının ve kızının iyiliği için nerede olduklarını polise söyler sen, senin için her şey daha kolay olur oğlum.”

Norman papaza boş boş baktı. Connie şüpheleniyor muydu? Papazı konuşmaya yollamıştı. Ama işler böyle çözülemezdi. Kimse onun o gece yalnızca arabayı kullanıp seyahat etmediğini ya da uyumadığını ispat edemezdi.

Bölüm 14

FBI Basın Konferansı Pek Umut vermedi

Alex ve Sammie neredeler?

– Morning News, 17 Haziran Çarşamba

Katie ve Scott salı akşamı FBI bölge ofisine dönmediler. Onun yerine Streeter'ın önderliğinde Detroit ve Tampa'dan ajanlarında olduğu bir konferans konuşmasına katıldılar. Saat dokuzda konuşmanın sonunda iyimser hiçbir ize rastlamadılar. Takım, zaman geçtikçe Sammie ve Alex'i canlı bulma umutlarının da tüendiğini tekrar edip durdu. Elli üç saat... Fidyе haberi yok, kızlarla ilgili somut bir şüpheli yok, şahit yok, Florida'dan Michigan'a, California'dan New York'a birçok asılsız görüntü vardı.

Scott, başlıca şüphelilerin bir güncellemesini istedi. Maxwell Cutty: Gözetimi devam ediyordu, büyük bir miktar para çekmesinin dışında Alex ve Sammie ile bir delil saptanmamıştı, erkek arkadaşı Adam Kaninsky ortada yoktu. Norman Watkins: Görünüşte bir atak geçirme taklidi yapmıştı, gözlem için hastane koşuşunda tutuluyordu. Keith Franklin: Katie ile devam eden deli-

cesine bir aşkı itiraf etmiş, Katie onu istese karısını hemen bugün terk edeceğini söylemişti, beyaz bir kadınla evlilik dışı ilişkisini de itiraf etmişti, onu tutmak için bir delil yoktu, Detroit'te gözlenecekti ama serbest bırakılmıştı.

Jackie, anneannesinin kollarında uyumuştı, Scott onu odasına taşımış ve yerdeki yapma yatağına yatırmıştı. Lucy'nin odasında fazladan bir yatak vardı ama Katie, onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Yatmadan önce Scott, Lucy'nin ameliyat sonrası uyku ilaçlarından bir tane Katie'nin zencefilli içeceğine attı. Scott tüm ilaçlardan nefret ederdi ama daha önce verdiği hapla Katie güzelce uyumuştı.

Çarşamba sabahı Katie uyandığında, saatin sekiz buçuk olmasına ve Scott'un yatakta olmamasına şaşırılmıştı. Nasıl bu kadar geç saate kadar uyumuştı? Şafak sökmeden uyanmaya alışkın biri için olağan bir soruydu. Ama dönüp de Jackie'yi yer yatağında görünce, gerçeğe yüzleşti, uykunun izleri silindi ve sarsılarak uyandı.

Sammie ve Alex? Haber var mıydı? Bu ağlamaktan sakınmak için tek yapabildiği idi. Jackie'ye baktı, orada Sammie ve Alex'i de görme ihtiyacıydı. Onları sadece düşünmek bile kalbinin küt küt atmasına neden oldu, kalp krizi geçiriyor olabilirim diye hissetti ve nefes almakta zorlandı. Nerede olabilirlerdi? Güvendeler miydi yoksa değiller miydi?

İçeriye giren güneş ışığı dışında Katie'nin dünyası tamamen kararmıştı ve vücudu sakinleşmişti. Kafasının içinde dün gece onların seslerini duymuştu, tek tek aşına olduğu seslerini. Biri gürdü, talepkardı, "Anne, uyan. Jackie ile ilgilenmen gerek." Öbürü utangaç ve titrekti. "Anne, lütfen Jackie'nin sana ihtiyacı var."

Katie vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti, ama gözlerini kapalı tuttu, nefes almaya çalışmayı bile bıraktı.

Sammie'nin sesi, Alex'in sesi... İki de birbirine karışıyor, ondan rica ediyor ve sonra ses yok oluyordu.

Katie kalkıp oturdu, Sammie ve Alex'in ona ne demek istediklerini anlamaya çalıştı. Üçüzler çok yakındı birbirleriyle, her biri diğerinin hareketlerini sezerdi. Acaba onlar Jackie'ye bir şey olacağını mı söylemeye çalışıyorlardı? Üçüzler doğduğundan beri Katie'nin beyni üçlü çalışıyordu. Eşkenar üçgen gibi olduğunu düşünürdü, üç benzer açı bir bütün oluşturuyordu. Alex, Sammie ve Jackie'ye eşit oranlar dağılmıştı. Nefesini tutarak yerdeki yorgan yuvasına baktı. Jackie hala uyuyordu, başı Scott'un geçen yıl Noel'de Lucy'e hediye ettiği Yankee logolu yatak örtüsünün altına gömülüydü.

Katie yataktan çıktı ve çömelip Jackie'nin yanına yattı, nefes alıp verdiğinden emin olmak için elini çocuğun göğsüne koydu.

"Lütfen benimle kal," diye fısıldadı.

Jackie kıpırdandı ve dönüp Katie'yi gördü, o kadar yakındı ki Katie her nefesini yüzünde hissediyordu.

"Anne, iyi misin?" Jackie Katie'nin saçlarını okşamak için uzandı.

"Evet tatlım, sen yanımda olduğun sürece iyiyim."

"Seni ve babamı hiç bırakmayacağım."

Scott bir elinde buharı tüten kahve, diğer elinde sıcak çikolata kupasıyla yatak odasına girdiğinde Katie hala Jackie'yi kollarında sallıyordu.

"Burada sesler duyduğumu düşündüm," dedi. "Şimdi ikinizi de yerden kaldırayım." Scott, fincanları bıraktı ve elini uzatıp Katie ve Jackie'ye kalkmaları için yardım etti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu kahvesini verirken Katie'ye gözlerini dikerek.

Scott'a rüyasını anlatmalı mıydı? Çok düşünceliydi Katie.

Katie cevap vermeyince sıcak çikolatasından bir yudum alan Jackie'ye aynı soruyu sordu.

Ve Biri Daha Vardı

Jackie cevaplamadan Katie, "Sanırım Jackie'ye yavru bir köpek almalıyız," dedi.

Hem Scott'un hem de Jackie'nin ağzı açık kaldı ve Scott, Jackie'ye kahvesini düzgün tutması için yardım etmek zorunda kaldı.

İlk konuşan Jackie oldu. "Yavru köpek mi? Anne şaka yapıyor olmalısın."

"Sen hep bir köpek isterdin. Alex'le birlikte çok beğendiğiniz o labrador yavrusunu hatırlıyor musun?"

"Anne, Sammie nefret eder köpeklerden. Bir keresinde ısırılmıştı. Hatırlamıyor musun? Bacağından. Hala izi var." Jackie Katie'ye baktı, "Anne, iyi misin?"

"Hayır. İyi değilim. Bununla ilgili yanlış yöne gidiyorum belki. Rüyamda Alex ve Sammie sana iyi bakmamı söyledi."

"Sen ne diyorsun, Scott?" dedi Katie.

Scott hiçbir şey söylemedi, sadece başını iki yana salladı.

Bölüm 15

*Uzmanlar Monroe Üçüzlerini Kaçırılışı ile Portekiz’de
Madeleine McCann’in Kaçırılışı arasında Benzerlik Arıyor
– Talk Show Circuit, 17 Haziran Perşembe*

Komşuları tarafından candan hareketlerinden dolayı çok sevilen Manny Gonzalos, Meksika Körfezi’nde Clearwater Beach’de İspanyol tarzı bir villada yalnız yaşıyordu. Pek kimseyle paylaşmazdı ama sahil halkının yararına olacak birçok projenin ardındaki isimsiz kahraman olduğuna dair söylentiler vardı. Eşcinsel olduğu da söylenirdi ama Clearwater’daki komşusu St. Bart adasında bir restoranda onu siyah saçlı, balıketinde bir bayanla görünce bu söylenti bastırılmıştı. Manny onu nazik bir şekilde Monique olarak tanıtmıştı ve ilişkilerinin platonik olmadığı açıkça belliydi. Kimse kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, ama adımlarının çevikliği ve kaslı fiziğine bakılacak olursa ellili yaşlardaydı.

Ne iş yaptığı sorulduğunda “finans danışmanı” derdi. Ona gelen tüm posta ofis görünümlü bir yeri olan Clearwater’da bir posta kutusuna giderdi. İşini kırk beş yıldır yapıyordu. Şimdi altmış

Ve Biri Daha Vardı

iki yaşındaydı ve Clearwater'daki malını mülkünü satıp emekli olmayı planlıyordu. Sadece Sosyal Güvence için başvurmayacaktı. Her geçen yıl güzelleşip seksileşen Monique ile adalarda hayatını yaşayacaktı.

Hayatının bu dönemindeki birçok profesyonel gibi o da emekliliğin ona ne getireceğini bilemediğinden yedek bir planı vardı, iş uyarlaması. Değişik bir şey ama kariyeriyle ilintili, dünyanın her yerinden uygulayabileceği bir iş planı.

Manny işine hep bir profesyonel gururuyla bakacaktı. Dürüst olmak gerekirse kendini işinde en akıllı ve en bilgili profesyonel olarak görürdü -yıllar önce bir kere çuvalılsa da- bunu ülkeden yedi yıl uzak kalarak ödemişti. Tek bir istisnaya rağmen, işinde hep gurur duymuş ve müşterilerinin beklentilerinin ötesine geçmek için çabalamıştı.

Birçok kişi onun başarısını üç faktöre bağlıyordu: Müşteri seçimi, titiz planlama ve dehası. Çalışma şekli birkaç olayı birbirine yakın zamanlarda halletmek ve sonra birkaç ay adalara kaçıp Monique'in kollarında yok olmaktı. Dönünce bir sonraki programı uygulardı. Her müşteri için değişik kimlik, değişik isim, değişik fiziki görünüş, güvenli iletişim. Buna çok titizlenirdi.

Manny, vicdanlı müşteri seçmeyi işin en hileli bölümü bulurdu. Öldürmenin kendisi kolaydı. Sonsuz yöntemi vardı. Tek yapılan gereken işe diğer işler gibi muamele etmek, odaklanmak ve mantıklı bir şekilde akıllı olmaktı. Manny için 'akıllı' olmak onun kartvizitiydi. Yeteneğinin kalite işareti her olaya uygun stratejiyi saptamak için zaman harcamaktı. Her davada başarılı olmuştu ama biri hala içini kemiriyordu ve bu bir çocuktuktu. Ama artık daha akıllanmıştı.

Dayısının Ybor City kulübündeki ofisinin karanlık köşesinde Rolex'ini kontrol etti, ceketinin cebini okşadı. Uçak biletlerinin

kalın kartonları iyi hissettirdi. E-bilet olmazdı ona. Bir kılık de-
ğiştirme uzmanı olarak, Manny müşterisiyle buluşmak için, at-
kuyruğu, kot pantolon ve spor ceketini seçmişti. Peruk geçmişte
Maxwell Cutty ile ilgilenirken kullandığının aynısıydı ama saç tel-
leri farklıydı ve isim yine Vincent idi, son kez olduğu gibi. Cutty’i
düşünürken o piçten yüklü bir para koparmak umuduyla sıırıttı.
İbneden normalin iki katını isteyecekti. Dalkavuk sübyancıydı. O
kadar adiydi ki Manny’i köpekleştirmişti. Ama iş işti. İyi herif-kö-
tü herif, aldırılmazdı. Her zaman olduğu gibi Tampa polisinin için-
deki yüksek rütbeli polis tarafından bilgilendirilmişti. Manny hep
müşterilerini araştırırdı. Sürprizleri göğüsleyemezdi ve müşteri
görüşmelerinde hep telsiz takardı.

Maxwell Cutty, pazartesi öğleden sonra bankadan para çek-
meye kalkınca, müdür yardımcısı engel olmuştu. “Çok düzensiz
bir durum,” diye yanıtlamıştı Maxwell’in yüz elli bin doları yüzlük
olarak istemesini. Normalde, Maxwell’i alt düzeyden biri zorladı-
ğında, Maxwell müdürü görmek ister ve işini başka yere taşımak-
la tehdit ederdi. Ama bu defa kışlarını yalamış ve kibarca kendi
şirketinin yatırımını kullanmasının açıklamasını yapmak zorunda
olmadığını söylemişti.

Şimdi parayı aldığına göre, tek yapması gereken beklemek-
ti. Vincent Nevis’deki işleri ayarlamak bir gün alır demişti ve öğ-
len Ybor City’de yüz yüze görüşeceklerini söylemişti. Bu arada
Maxwell evden çıkmadı. Polis zaten evi aramıştı. Bilgisayarının
hard diskini de almışlardı, ama o ne işe yarardı? Maxwell bir
ipucu, bir iz bırakacak kadar aptal değildi. Yarın Vincent onun
Monroe ailesiyle, çocuk taciziyle ve hatta karısının ölümüyle onu
bağlayan son izi de yok edecekti.

Bölüm 16

*Brüksel’de İklim Değişikliği Politikaları ve Finansal Gözlemi
Sıkılaştırmaya Odaklanmak İçin Avrupa Birliği Zirvesi
– International News, 17 Haziran Çarşamba*

Katie’nin Jackie’ye yaptığı tuhaf yavru köpek önerisine anlam veremeyen Scott odadan çıktı, başını sallayarak merdivenleri inerek mutfığa yöneldi. Lucy sabah yürüyüşü için dışarı çıkmıştı, artık kalça ameliyatından iyileştikçe daha uzun yürüyordu. Danielle Katie, Scott ve Jackie’ye yer açılın diye ailesinin yanına dönmüştü. Scott’un korkusuyla, öfkesiyle ve şimdi karısının tepkisinin karışıklığıyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Katie ilaçla uyurken onun yanında yatmış ve bütün gece ağlamıştı. Bir erkeğin bu kadar kontrolsüz hıçkırabileceğine inanamazdı. Suyu süzülmüş hissetti, boğazı kurumuştı, başı sersem gibiydi. Bütün gece birbirinden kötü tüm senaryolar kafasında oynamaya devam etmişti. Sonunda onları durdurmak için başını iki eliyle sıkmak zorunda kalmıştı ama durmamışlardı çünkü gerçek şuydu ki Alex ve Sammir dışarıda bir yerlerdeydiler ama

kimse nerede olduklarını bilmiyordu ve o da onları bulmak için güçsüzdü. Scott yaşadıklarını biliyordu. Eğer -kelimeyi düşünmek bile istemiyordu- olsalar bilirdi, hissedirdi, sezerdi. Onları çok özlemişti ve onlar için çok korkuyordu. Onlarsız her dakika düşünemediği en kötü işkenceydi.

Scott dayanacak güvenini kaybetmeye başladığını fark etti. Katie de kırılma noktasında görünüyordu. Onun kafasından neler geçiyordu? Aralarında buna dayanacak güçleri var mıydı?

Scott biraz daha kahve ve sıcak çikolata yapmaya daldı, sonra Lucy'nin kahvaltılık köşesinde kupasını sallayarak oturdu ve Katie'yi bekledi.

Onunla evde kalması konusunda konuşmayı planladı ama Katie gelince, onun süslü leylak rengi iş kıyafetine bakınca bu olasılığı unuttu. O aleyhte şahitlik için sakladığı kararlı bakışı tanıdı, o meslektaşlarının alay ettiği hiçbir mahkumu almayıp benden bakışı.

Gelip onun yanına oturunca, kolunu onun yuvarlak omuzlarına attı ve Scott iyice çöktü. İstirap dolu bir güne, belirsizlik dolu bir güne, aşağılık bir çaresizlik dolu bir güne daha dayanır mıydı bilmiyordu.

"Scott, dün gece bir rüya gördüm," dedi Katie fısıltıyla yakın bir sesle.

Scott kafasını yukarı kaldırdı, bakışını Lucy'nin bahçesinde kamp kurmuş ve sokağa taşan gazeteci ordusundan kaçıramadı.

"Ne ile ilgiliydi?" diye gözlerine bakamadan sordu, pencereden dışarıya bakıyordu.

"Alex ve Sammie. Onlar-"

"Katie duymak istemiyorum."

"Rüyamda Alex ve Sammie, her ikisi de 'Jackie'ye iyi bak!' dediler. Sence-"

“Kes, Katie. O bir rüyaydı.” Scott’un sesi yükseldi, “Rüyalar gerçek değildir.”

“Baba, iyi misin?” Jackie’nin sesi merdivenin yukarisından geldi.

Scott’un başı sarsılarak yukarı kalktı. “Affedersin, tatlım.” Merdiveni tırmanmak için enerji topladı. Jackie’yi bir bebek gibi kaldırıp, mutfğa taşıdı. Jackie de FBI merkezde geçireceğı bir güne göre giyinmişti. Yıkılan anne babası için uysal, itaatkâr ve bir rol modeliydi.

“Ben iyiyim,” dedi Scott onu mutfak masasının üzerine oturturken. “Sen nasılsın?”

“Ajan Streeter’ı görmeye gitmeye hazırım,” dedi Jackie. “Onun üç tane kızı olduğunu biliyor musun?”

Scott zorla başını salladı, gözlerinde biriken acı gözyaşlarını tutmaya son derece kararlı olarak.

“Baba biliyorsun annem bana yavru köpek almakla ilgili ne dedi, beni sevindirdi. Ama Sammie gelince bunu onunla konuşacak, eminim.”

Scott bir şey demedi, Jackie’yi kucığına oturttu, ama ona odaklanmakta zorlanıyordu, sadece Katie’nin rüyasını düşünüyordu. Duymak istememişti. Katie’ye ne oluyordu?

Katie ile tanıştığında çok masumdu. Bir tıp öğrencisiydi ve bu da onu otomatik olarak zeki kılıyordu ama o bu kadar duyarlı ve sağlıklı kadın sonunda nasıl bu şerefsiz sapıklarla uğraşacağı bir işle meşgul olurdu? Bu kaçırılma işi bununla ilgili değil miydi? Bir sapık manyağın intikam fikri değil miydi?

Neden dermatoloji, ortopedi ya da sepet örmeyi seçmemişti? Neden adli çocuk psikiyatrisi? Ama Scott cevabı biliyordu; Katie’nin kalbi bu sessiz şiddetin küçük kurbanlarındaydı. Onları velayetleri altında acı çektikleri çocuk tacizcilerinden ve cinsel

sapıklardan korumaya zorunlu hissediyordu kendini. O etmezse, kim yardım edecekti? Mahkeme bu çocukları güvenli bir yere almak için kime dönerdi? Scott onun Pollyanna tavrının neye mal olduğunu düşününce yüzünün çarpıldığını hissetti. Hiçbir şey, kimsenin çocuğu Sammie ve Alex'in yokluğunu dengeleyemezdi.

"Hayır," dedi Scott yüksek sesle. Düşünme. Eğer zihnini istila etmeye devam eden vahşet seliyle yaşamaya devam ederse delirecekti. Bildiği vahşetler hayal gücünün sınırlarındakinden daha kötü olabilirdi. "Hayır," diye tekrarladi.

"Baba?" Jackie babasının kucağındaki yerinden yukarıya baktı. "Köpeklerle ilgili mi demek istedin?"

"Ne hayır, Scott?" Katie kaşları yukarıda onu inceledi.

"Tamam millet, ben kahvaltı yapacağım," dedi Lucy ön kapıdan. "Bugün yarım mil yürüdüm ve hiç ağrım yok. Tüm o muhabirlere başımı salladım, ama hiçbir şey söylemedim."

"Harika, anne, ama-" diye başladı Katie.

"Karııştırılmış yumurta ve sosis," diye sözünü kesti Lucy. "Jackie, kızarmış ekmeklere yağ sürebilir misin?"

"Tabii, anneanne."

Jackie kucağından atlayınca, Scott kalktı. Katie ile yüz yüze gelmemeyi isteyerek, oturma odasına yürüdü. Dışarıya bir bakış daha attı, televizyon muhabirleri ve gazeteciler bekliyordu. Neyi bekliyorlardı? Elinden çocukları alınmış anne babaya göz atmak için mi? Güvende olan üçüze şöyle bir bakmak için mi? Bir ebeveyn tepkisi, gözünün önünde çaresizlik vardı.

Ya Katie'nin rüyası, onu düşünemiyordu. Rüya rüyadır, daha fazla bir şey değil. Kafasını kaldırıncı Jones ailesinin kolajını gördü, Lucy'nin gurur ve sevincini... Lucy'nin dört kızı, ardı ardına olan mezuniyetlerinde. Stacy, Sharon, Rachael ve onun Katie'si. Hepsi çok başarılıydılar. Lucy'nin doymak bilmez motivasyonu ve

dipsiz adanmışlığının sonucu olarak. Bu koleksiyonun iki yanında Lucy'nin iki oğlunun mezuniyet fotoğrafları vardı. Her iki oğlanın da farklı babaları vardı, dört kızından da farklı. Her biri trajik bir şekilde vefat etmişti, Detroit'teki isyanlarda, kırk yıldan daha fazla zaman önce. Anthony ve Johnny. Lucy'den farklı olarak Scott iki çocuğunun kaybının üzüntüsünden yaşayabileceğini düşünmüyordu.

Katie'nin mezuniyet fotoğrafını daha yakından inceledi. Kep ve cüppesiyle gururla ayakta duruyordu, Michigan Üniversitesi flamasının ve avlusunun önünde. Bir yanında Lucy, diğer yanında ten rengi onunkinden birkaç ton daha açık, Katie'nin yaşına yakın uzun boylu sıska bir çocuk. Keith Franklin. Bu muydu Keith'in Katie'ye olan takıntısı? Öyleyse FBI bu herifi neden mıhlayıp kızlarını bulmuyordu?

"Scott, gel bir şeyler ye," diye çağırdı Lucy, Scott o karışık fotoğrafı yerine koyarken.

"Oh, onu hatırlıyorum," dedi.

Mutfağa geri gittiklerinde Lucy, Scott'a yumurta ve sosis dolu bir tabak uzattı. "Babana ekmeği servis yapabilirsin, Jackie!" dedi.

Sonra Katie'ye dönerek durakladı Lucy. "Katie, sanırım sana bundan bahsetmem gerek."

"Nedir o anne?" diye sordu Katie.

"Dün Daisy Franklin uğradı. Dedi ki, FBI Keith'i sorgu için alıp bütün gece tutmuş. Evini de bayağı dağıtmışlar, arabasını ve Daisy'nin evini de aramışlar. Oğlunun Sammie ve Alex ile alakası olmadığını sana söylememi istedi."

"Monica'nın konserine gitmiş ve kısa süre önce de bana bir e-posta gönderdi anne." Katie tabağını kenara itti.

"Görüyor musun Keith seni hiç bırakmamış. Daisy benden aldığı bilgileri Keith'e aktardığını itiraf etti. O Keith seni hep bir

kaide üzerinde tutmuş. Onun sana olan takıntısı -bu kelimeyi kullandı annesi- karısını kızdırıyormuş. Bu evliliklerine bir çivi gibi girmiş. Hatta bir aşk yaşadığını bile itiraf etmiş."

Katie, şakaklarına masaj yapmaya başladı. "Keith çok zaman önceydi. Bütün bunlar çok zaman önceydi. İnanamıyorum."

"Anneanne? Kimin hakkında konuşuyorsun?"

"Affedersin," dedi Lucy, Jackie'yi kollarına alırken. "Annenin eskiden tanıdığı bir adam."

"Kötü bir adam mı?"

"Evet," dedi Scott, "Kötü bir adam, ama senin kafanı yormana gerek yok canım."

"Sammie ve Alex oradalar mı? Onun evinde? Niye oraya gidip onları alamıyoruz?"

"Bu işlere Dedektif Streeter bakıyor," dedi Katie. "Şimdi biz şehre doğru çıksak iyi olacak."

"Bugün anneannemle kalabileceğimi söylediğini biliyorum," dedi Jackie, "Ama ben sizinle gelmeye karar verdim."

"Bizimle gelmek istemediğini düşünmüştüm," dedi Scott. Bir şey mi kaçırmıştı?

"Tina annesiyle gidiyor, ben de sizinle gitmek istiyorum," dedi Jackie. Jackie, kendini iyi tutuyor diye düşündü Scott. Kendisi ve Katie'den daha iyi.

Maxwell Cutty, ertesi sabah ilaçların etkisinden dolayı sersem ve sarhoş ama şehvetli uyandı. Döndü ve yanında Adam'ı çıplak yatarken bulmayı yarı ümit etti. Yarın akşam Adam'ın kurban edileceğini hatırlamadan önceydi bu. Talihsiz bir ticaretti ama bütün izleri elemek için gerekliydi. Maxwell, oğlanın yerine birini bulması gerektiğini fark ederek söylendi. Adam seksi olduğu kadar da çalışkandı. Maxwell'in bir türlü çözemediği kahve

makinesindeki otomatik özelliğini kullanarak kahveyi hazır ederdİ. Şİmdi kendi yapması gerekiyordu. Hazır kahve olacaktı.

Maxwell yataktan süzÜldÜ ve çıplak olarak banyoya gitti. Alarm kurmayı unutmuştu, saate bir bakış attı. Saat daha on buçuktu, Ybor City'deki randevusuna gitmek için çok zaman vardı. Bir şişe Tylenol buldu ve üç jel kapsülü yakınında tuttuğu şişe suyuyla içti. Bu birkaç kadeh içki içtiği gecelerden sonra ona her sabah bela olan delirtici baş ağrısını dindirdi.

Ereksiyonu gerilememişti ve Adam'ı arayıp son kez onun tatlı tenor sesini duymaya özel bir istek duydu. Ve onun Nevis'deki o villada yerleşik olduğundan emin olmak istiyordu. Maxwell kumsaldaki ıssız evin numarasını bulmak için cüzdanını çıkardı. Çekince içinden Adam'la ikisinin Tampa körfezinde bir yelkenli teknede çekilmiş fotoğrafı düştü. Maxwell almak için eğildi. Birlikte mükemmel görünüyorlardı. İkisi de yanmış ve zayıftı. Adam daha inceydi ama yirmi küsur yaş daha gençti. Adam ona o ifadeyle muhteşem turkuaz gözleriyle bakıyordu. Çocuk o kadar şehvetli görünüyordu ki, Maxwell tatlı bir atışla organının sertleştiğini hissetti. Çok kötüydü ki bu denli muhteşem tür biri yok edilmek zorundaydı. Ama tehlike büyüktü ve başka seçenek yoktu.

Giyinme odasına giderken Maxwell, dünkü iç çamaşırlarını giydi, kirli sepetinden bir pantolon ve üzerine polo tişört çekti. Genellikle giymiyle ilgili çok titizdi ama bugün kendisi değildi. Şüphe yok diye düşündü sabahın ortası olmuştu ve bir kafein rüşvetine ihtiyacı vardı. Hemen dişlerini fırçaladı ve kestane boyanmış gür saçlarına bir tarak attı. Hala çivi gibiyim, dedi kendi kendine. Mutfağa giderken aynanın önünden geçerken, yüzünde aptal bir gülümseme belirdi. Dolabı arayıp evde hiçbir tür kahve kalmadığını fark edince ve tezgâhın üzerindeki ekmeğin mavi küfle yer yer kaplandığını görünce yüzündeki gülümseme

buruşmaya d6n6řt6. En azından portakal suyu tazeydi, kendine bir bardak koydu ve gazeteyi okumaya 6alıştı. Kayıp Monroe kızları habere damga vurmuştu ve her kelimesini okudu. Dr. Monroe'nun kızlarının hayatı i6in yalvarır duruma d6şmesinden keyif aldı, ama o da endişelendi. İş hala bitmemişti.

"Kahve i6mem lazım. Bunu d6ř6nmek zorundayım." Ellerini sa6larında gezdirirken sesli konuştu. "Starbucks'a git."

Beynini bir kez ateşlesin, ondan sonra diğer problemlerini d6ř6n6rd6: Tetik6iye vermek 6zere şirketten aldığı o parayı nasıl yerine koyacağını d6ř6nd6. Muhasebecileri yakında sorulara başlarlardı. FBI'n evini ararken neler 6đrendiđini, avukatlarına 6zeline girdikleri i6in polislerden para talep edebilirler mi diye ulaşmayı, oğullarını eve getirmek i6in plan yapmayı.

D6n gece bunları d6ř6nmek i6in 6ok yorgundu ama bilgisayarının hard diskinin zihinsel bir envanterini yapmalıydı. Onu ele verecek bir şey bırakmış mıydı? Alması gereken başka 6nlemler var mıydı? Ama 6ok endişeli değildi. Onların hepsinden daha akıllıydı.

Ama ilk iş olarak parayı kasadan aldı ve onu plastik bir alış-veriş torbasına koydu. Sweat pantolonlu Kmart 6anta taşıyan bir adama kimse bakmazdı.

Starbucks'a giderken bir telefon kul6besi buldu. Adam'ı kontrol etme ihtiya6ı i6inde Nevis'teki evi aradı, izlenemez bir telefon kartı kullandı. Cevap yoktu. On beş defa 6aldırdı. Tampa yazları kurdeşen d6kt6r6rd6, y6z6nden ter akmaya başladı. Yanlış 6evirmiş olabilir diye bir kez daha aradı. Hala cevap yoktu. Adam orada olmalıydı. Ayrılmaması gerekliydi. Kimsenin onu adada g6rmemesi lazımdı. Maxwell 6ok net olmuştu: Akşam botla varış, t6m g66 ve pasaport kontrollerinden ka6arak. Neden 6ocuk telefonu yanıtlamıyordu? Sonra bir şeyi hatırladı, başına vurdu.

Ve Biri Daha Vardı

Adam'a özellikle telefon ya da kapıyı açmamasını söylemişti. Ve e-posta riskini göze alamazdı.

Maxwell uzunca içini çekti ve kendine küfretti. İletişim kurmaları için bir şifre ayarlamalıydı. Ybor City'deki toplantıya giderken Tampa yolundaki arabasında hala Adam'ı aklından çıkaramıyordu. Ya Adam penisine sahip olamazsa? Ya kumsalda yürüyor, başka zengin bir patron arıyorsa? O pezevenk çocuk Adonis kılıklı olduğunu biliyordu.

Scott, Katie ve Jackie saat sabah on buçukta Michigan caddesindeki FBI bölge ofisine vardılar. Özel bir randevuları yoktu ama Streeter onlara merkez büroda diledikleri kadar zaman geçirebileceklerini söylemişti. Gelmelerine gerek olmadığını üstüne basarak söylemeye özen göstermişti, bir bilgi alırlarsa hemen onlara bildireceğine onları temin etmişti. Alex ve Sammie'nin nerede olduklarına dair en ufak bir umut olmadan geçirecekleri üçüncü güne başlıyorlardı.

Neden kimse fidye talebiyle ortaya çıkmamıştı? Bu iyi ya da kötüye işaret değildi. Eğer bugün de bir şey olmazsa Monroe ebeveynlerini yeni bir çağrı için yine televizyona çıkaracaktı. Ve ailenin bir ödül sunması konusuna karar verecekti. Scott'un kız kardeşi Monica iyi bir ödül için bastırıyordu. Kadının büyük finansal gücü vardı ve en az bir milyon dolar vermek istiyordu. Saçma olduğunu Streeter biliyordu ama yüz bin doları düşünüyordu. Bu miktar kızlarla ilgili bilgiye sahip olan herkesi ortaya çıkması için etkilerdi. Aynı zamanda yalan kişiler de çığ gibi ortaya çıkardı.

Dün, Katie ve Scott'un yardımcılarıyla Detroit'ten Florida'ya oradan Alaska'ya görüntü seddini gözden geçirmişlerdi. Streeter en saçma raporları bile takip edeceğine yemin etmiş, ama şimdiye kadar ne kendi, ne ajanları, ne de Monroelar şüphe tetik-

leyecek hiçbir şeye rastlamamışlardı. Görüntüler çok belirsiz ve özellikli değildi ve hiçbir sonuç vermemiştı.

Monroelar vardığında, Streeter son çağrılan kişiyi değerdendirmişti, Kmart'ta çalışan bir tezgâhtar şüphelenmişti çünkü yaşlı bir kadın pazar günü her şeyden iki tane almıştı. "Ne kadar uzaktı?" Ama Monroelara ve basına bildirmişti. Her olay takip edilmeliydi.

Streeter'ın Monroelara söyleyebildiğı tek şey olası bir şahidin olduğuydu -Courtney Davis, ağlayan çocukların annesi- kadının kafası öyle karışmıştı ki tanımı çok belirsizdi. Alışveriş merkezindeki kişilerin içinde sadece bir kişi iki küçük kızla çıkan orta yaşlı kilolu bir kadın gördüğünü söylemişti. Hiçbir direnme görmemişti, işin içinde bir iş olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Artık o alışveriş merkezinde kimseden sıkılacak bilgi kalmamıştı. Clarence Plummer vazgeçmemişti. Kendi kendine tüm alışveriş yapanların ve sinemaya gidenlerin ola ki içlerinde pazar günü orada olup ilginç bir şey fark eden vardır diye gözlenmesini düzenlemişti.

Onlara ayrılan konferans odasında Katie, Jackie'ye bulmaca kitaplarını verdiğinde, Jackie kıpırdandı, bir ayağının üzerinden diğerine, tualete gitmek ihtiyaçları olduğunda kızlarının yaptığı gibi. Monroelar oturmadan Jackie sesi normalden daha yüksek, "Sammie ve Alex öldü mü, Dedektif Streeter?" dedi.

"Jackie, hayır-"Jackie'yi çekerken Scott'un gür sesi fısıltı halindeydi. Bir an Streeter Scott'un küçük kızın kulaklarını kapatacağını düşündü.

"Jackie," dedi Streeter, "Onları hala bulamadık ama herkes arıyor."

"Niye annemden nefret eden kötü adamı tutuklamadınız? O onları öldürdü mü?"

Streeter sakinleştirici bir şey söylemek istedi ama sözcükleri bulamadı. "Ben-" diye başladı.

Ve Biri Daha Vardı

Katie sözü kestiğinde sesi yumuşaktı, “Jackie Cutty’den bahsediyor. Ya Detroit’e gelmesi için birini kiraladıysa? Bu dikkati Tampa’da ondan başka yere çevirir. Doğru mu?”

Streeter sessiz kaldı. Diline hiçbir cevap gelmedi.

“Özür dilerim. Biliyorum ki siz ve diğerleri her şeyi yapıyorsunuz,” Katie Jackie ve Scott’a doğru işaret etti. “Biz, hepimiz korku ve endişeyle bekliyoruz.”

Anne olup çocuklarınız için içine karıştığında bütün o psikiyatrik eğitim anlamsızlaşıyor. Streeter, Jackie’yi Scott’a biraz yaklaşıırken izledi. Bir çocuğu bu kadar büyük bir gerilime tahammül ettirmek ne zalimce. Streeter ne yapacağını bilmiyordu. Onlara Jackie’yi götürüp çocuğun iyiliği için bir daha getirmemelerini emredebilir miydi?

Kapıya sesli bir vuruş tabloyu durdurdu ve Ajan Camry konferans odasına daldı.

“Fidye talebi,” dedi Streeter’a basılmış bir kâğıdı göstererek.

“Demek ki yaşıyorlar,” dedi Katie.

Streeter nota göz attı ve doğrudan Scott’a baktı. “Bay Monroe, bunun hakkında sizinle konuşmamız lazım. Yankee şirketine koyduğumuz izleme işe yaradı.”

“Bununla ilgili ajanlarımız var,” dedi Camry. “Tony, sen gidip işlere bakmak ister misin? Ben de Monroelara özet geçeyim?”

Camry içerideki gerginliği sezmiş olmalıydı ve Streeter onun bu geçici kaçış teklifini kabul etti.

“Dr. Monroe, Bay Monroe, Jackie,” dedi, “Neden hepimiz oturmuyoruz ki, ben size elimizdeki her şeyi anlatayım.” Üçünün oturmasını bekledi ve kendisi de oturdu. “On dakika önce,” diye başladı, “Don Plese, Yankees’in müdürü, sesli mesaja düşen bir telefon aldı. Dediği burada yazılı. “Harfi harfine okudu: “Monroe kızları elimde. Yaşıyorlar. Tam anlamıyla istediğimi yaparsanız ya-

şamaya devam edecekler. Scott Monroe'yu arayın ve söyleyin, değerli kızları elimde ama bu ona bir milyon dolara mal olacak. Nakit. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Yarın ya da öbür gün bir mesaj bırakacağım. Tam olarak ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğim. Şimdi sizi arıyorum ki ona parayı hazır etmesini söyleyin. Eğer herhangi biri polis ya da FBI'ı ararsa, anlarım. Ve bu iki küçük fahişeyi öldürür, üçüncünün peşine düşerim."

"Bir milyon dolar," diye nefes aldı Katie. "Bunu verebiliriz. Doğru mu, Scott?"

"Evet," dedi Scott, "Ama niye Yankees? Tanıdığım biri mi?"

Bir ajan traş edilmiş kafasını odadan içeriye uzattı. "Bir telefon kulübesinin izini sürdüm. Auburn Hills. Kaçırıldıkları alışveriş merkezine bir milden daha az bir uzaklıkta."

"Ve biz hep hedef olarak Dr. Monroe'ya yüklendik," dedi Camry. "Evet takımın birkaç saat size ihtiyacı olacak, Bay Monroe. Dr. Monroe, Jackie'yi eve ya da başka bir yere götürmek ister misiniz?"

Bölüm 17

Riski Yüksek Meslek: Adli Çocuk Psikiyatristi?

Dr. Katie Monroe.

– Tampa Newscasts, 17 Haziran Çarşamba

Keith Franklin neyi ve kimi istediğini biliyordu ve o Katie Jones'u istiyordu. Katie ona aitti. Birbirlerine ait olduklarını kaç kez fısıldamışlardı? Ve ona kaç yıl ait olmuştu? Altı mı, yedi mi? O zamanlar iki âşık çocuktular. Aslında onu o kadar seviyordu ki sistemin avantajlarını ona pahalı hediyeler almak için kullanıyordu. O mücevher ve güzel seyahatleri severdi. O zamanlar Katie onunla gurur duyardı. Tam zamanlı işi olan yakışıklı bir adam, yan tarafta ek gelir. Onu o kadar sevmişti ki affetti, onu ihbar edip aleyhinde şahitlik yaptığı için bile gerçekten affetti.

Birçok kişi bu kadar derin bir aşkı sevmezdi. Herkes ödetme, dedikleri gibi intikam peşindeydi. O, değildi. Adam gibi Jackson eyalet hapisanesinde cezasını çekmişti. Dokuz yıl sonra şartlı salıverme. Asla kimsenin düşmanı olmadı. Düzgün şartlı salıverme kayıtları. Zaman zaman sarhoş olmaktan daha kötü bir şeyi

olmadı. Şu anda Detroit belediyesinde çalışıyor; sendika işi, çöp kamyonu sürüyor. Düzgün yararları var işinin. Keith, Katie'yi geri almak için doğru zamanı beklemesi gerektiğini biliyordu. Onu istediğini gizlemedi. Ailesi, eşi hatta oğlu da biliyordu. Ama şimdiye kadar ona gülüp geçmişlerdi. Kibirli Katie Jones Monroe zengin beyaz kocasıyla yaşarken onu ne yapsındı? Ama şimdi gülmüyorlardı. Hatta polis bile onu ve Katie'yi ciddiye alıyordu. Bu iş bitince Katie'yi alacaktı. Sadece ismi Katie Franklin olacaktı, Katie Monroe değil.

Karısı kıskanıyor muydu? Açık sözlüydü. Sanki o içine sıçmış gibi.

Penny'nin yüksekten atıp, çılgınca bağırıp çağırdığı bir gösteri yapmasına izin vermiş olabilirdi, ama onu bir dakikada bırakıp gidebilirdi. Oğlanları da onunla gelip Katie ve üçüz kızları ile yaşamak isteyebilirdi. Oğulları on, dokuz ve yedi yaşındaydılar. Seçenek sunulsa, Penny'ye Katie'yi tercih ederlerdi. Kim etmezdi ki?

Katie'yi nasıl geri alacağına bayağı kafa patlatmıştı Keith. Hatta bugünlerde tek düşündüğü Katie idi. Çözümü kızları kanalıyla olacaktı. Bunca sene annesi kanalıyla Katie'nin ne yapıp ettiğini takip etmişti, ama hamlesini yeni yapmıştı.

FBI'da o pislik ajanlara Bay Sakin'i oynamıştı. Onlara kibar davranmış, kendisini yemlemelerine izin vermemişti. Hapiste işe yarayan davranışlar. Sonunda onu bırakmışlar, ama sadece sonrasında istemeden bir bilgi vermişti. Katie'yi beklerken, bir ilişkisi olmuştu -beyaz bir kadınla: Jane Wise.- Zavallı fahişe. O da evliydi. Şimdi polisler onun üzerine gideceklerdi. Şu ana kadar beyaz kız arkadaşını Penny'den saklamıştı, ama şimdi cehennem başlayacaktı. Penny'ye zerre kadar aldırmıyordu da ya Katie, o ne düşünürdü?

Bölüm 18

İsveç Otomotiv Firması

General Motors'dan Saab'ı almaya Karar Veriyor.

– National News, 17 Haziran Çarşamba

Detroit FBI bölge binası Detroit şehir merkezinde, Tiger Stadyumuna çok uzak olmayan Patrick V. McNamera Federal Binasının içindeydi. Bina Michigan Caddesinde komple bir blok oluşturunuyordu ve yirmi yedi katlıydı. Katie'nin anlayamadığı bir sebeple Jackie büyük binaları sevmezdi. Katie, üzüzleri ne zaman Tampa'daki mahkeme binasına götürse -ki bunu seyrek yapardı- Jackie hep karşı çıkardı. "Büyük binalardan nefret ediyorum," derdi. Sammie ve Alex onunla dalga geçip gülerlerdi, hepsi eğlenirdi.

Bu sabah vardıklarında Jackie içeriye girmeden durdu. Scott'a bakıp, "Baba," dedi, "Keşke Tigers maçına gitsek. Bugün maçları var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Scott. Analig maçlarının her birinin programını aklında tutan Scott, bu iş başladığından beri bir kelime beyzbol konuşmamıştı. Şimdi tekrar odaklanması gerekecekti.

Sammie ve Alex'in kendinde olduğunu iddia eden her kimse, beyzolla bağlantısı vardı. Yoksa kaçırın neden Yankees'in müdürüyle bağlantı kursundu?

Scott'u konferans odasında yalnız bırakan Katie, Jackie'yi elinden tutup asansörlere doğru ilerledi. Yedinci kattan inerken, bodrumdaki yemek katına giderlerken Jackie, Katie'ye sorular sormaya başladı. "Anne Ajan Camry, Alex ve Sammie'yi bulduklarını mı söyledi? İyiler miymiş? O anneannemin söylediği eski erkek arkadaş kim? Babam biliyor muydu bir erkek arkadaşın olduğunu? Tina'nın babası sence iyi olacak mı? Sen Dedektif Streeter'a neden bağırıp o kötü sözü söyledin?" gibi gibi... Katie'nin cevabı yoktu, sadece eskiden hayatı olan üçgende iki boşluk. Jackie'nin soruları cevaplanmamış ve aldırılmamıştı.

Scott, büyük dikdörtgen şeklindeki konferans odasına girdiğinde içerideki hava ılık ve küflü idi. Bir sürü ajan, bir sürü laptop ve takımdakilerin isim listesi ve kadroyu gösteren birkaç büyük ekran. Yıllar içinde mesleki bağlantısı olan isimler ve yüzler. Kızlarını kaçırın bu listelerde miydi? Her tür mantık ve düşünme gücünün tükendiğini hissetse de bulmak için odaklanmak ve konsantre olmak zorundaydı. Son altmış altı saattir, Katie'yi ve mesleğini suçlamıştı ama şimdi suç onun üzerindeydi.

Bütün bunlar onunla ilgili olabilir miydi? Katie ile ilgili değil miydi? Onun sapıklarıyla? Eski kıskanç erkek arkadaşıyla değil de kendisiyle? Kalbinin ezildiğini hissetti ve oturdu, başını patlamasın diye sıkıca ellerinin arasında tutarak. Geçmişinden gelen dehşet verici bir şey olabilir miydi, bedelinin ödenmesi kızlarının alınması olan? Ya da bu sadece para meselesi miydi? Katie ile durumları iyiydi ve bütün dünya onun kız kardeşinin varlığını bilirdi. Monica, Alex ve Sammie'nin güvenliği için her bir doların-

dan vazgeçerdi, Scott bundan emindi. Eğer sorun paraysa bu bir umut ışığı değil miydi? Scott, farkında değildi ama bir oda dolusu polisin önünde ağlamaya başlamıştı.

Önce Streeter konuştu. “Bay Monroe, bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz ama bu noktada yardımınıza ihtiyacımız var. Umuyoruz ki bu fidye isteğinin neden Yankee şirketi kanalı ile geldiğine ışık tutabilirsiniz. Neden size ulaşmak için Yankees müdürünü kullandılar? Lütfen önce şu andaki kariyerinizden başlayıp, geri gidelim.”

Streeter, Yankee şirketini sorgulamaya başladı. The Bronx, Tampa, büyük takımlar, the Grapefruit Ligi, George M. Steinbrenner Field ve ondan önce Legends Fields Scott’un ana üssü. Bozuşma var mıydı? Sözlü ya da fiziksel kavga? Scott hepsini reddetti. İki acımasız saat boyunca ajanlar Scott’un Amerikan Liginde çalıştığı takım arkadaşları etrafında döndüler. Oyuncular ve kadro biyografileri ve statüleriyle ekranda görünüp kaybolurken, Scott zihnini kızlarının kaçırılmasını tetikleyen herhangi bir ipucu ve bağlantı var mı diye taradı. Hiçbir bağlantı kuramadı. Scott, iyi geçinmesiyle gurur duyardı. Tabii ki yolundan bir sürü işe yaramaz kaybeden adam geçmişti ama o herkesin olumlu yönlerini görür ve olumsuzlukların yolunu kesmesine izin vermezdi. Ya da en azından kendinin böyle yaptığını zannediyordu. Bu kadar mı yanılmıştı? Kariyerinin bir yerinde bir oyuncu ya da antrenörü ondan intikam almak için kızlarının kullanılacağı noktaya kadar kızdırmış olmalıydı.

Bölüm 19

Tampa Little Ligi Davis Island'a Mum Işığı Servisi Veriyor.

– Yerel Tampa Haberleri, 17 Haziran Çarşamba

Maxwell Adam'ın zihnindeki resmini tam öğle saati kararlaştırılan odaya girerken sildi. Gri atkuyruklu iri bir adam -son seferki gibi görünüyordu- kare bir masada oturuyordu. Vincent diye bildiği adam ayağa kalkmadı, her zamanki gibi, az enerji ve sözcük sarf etti. Ama ölümüne etkiliydi. Maxwell Vincent'in Adam'ı nasıl ortadan kaldıracağını merak etti.

"Parayı aldın mı?" diye sordu Vincent. Pek güzel bir havadan sudan konuşma yoktu ortada.

Maxwell alışveriş torbasını masaya koydu ve dikilmeye devam etti.

Vincent torbayı açarken homurdandı, banknotları elledi.

"Hepsi orada," dedi Maxwell. "Sadece işi bitir, çabuk."

"Arkadaşınla tanışıp görevi yerine getirmek benim için zevk olacak," dedi Vincent, talep ettiği yüz elli bin geldiği için görünüşte tatmin olmuştu.

Ve Biri Daha Vardı

Maxwell kapıya doğru döndü. Baş ağrısı geri geliyor, midesi bulanıyordu.

“Senden istediğim detaylar?”

“Ah evet,” Maxwell ceplerini aradı, paketi buldu ve Vincent’a verdi. Adam’ın fotoğrafları. Nevis’te bir villanın fotoğrafları, adresi ve telefon numarası.

“Burada olacağını mı söylüyorsun?” Vincent bembeyaz villanın resmine baktı.

“Başka takılabileceği yerler?”

“Orada saklanıyor. Başka yere gitmez.”

Vincent fotoğrafları cebine koydu. “Bu konuda doğru bilgiye sahip olursan iyi olur.”

“Git işi bitir,” dedi Maxwell. “Öncekiler gibi yapman gerekeni yap. Duydun mu?”

“Tabii. Ben işimi iyi yaparım Bay Cutty. Şimdi siz beladan uzak durun.”

Streeter, konferans salonunu öğle yemeği için terk etmişti. “Buna devam etmemiz gerekecek Bay Monroe. Uzun bir kariyeriniz olmuş, Ulusal Lige dönüp sonra da küçük takımlara bakacağız. Belki bir şey şüpheliyi bulmamıza yardım eder. Kim bilir?”

“Katie ve Jackie?” diye sordu Scott, “Hala oradalar mı?”

“Evet, bizi arayanları gözden geçiriyorduk. Dr. Monroe ısrar etti, keşke Jackie’yi eve götürseydi. Benim de kızlarım var. Onların-”

“Denedim. Katie’nin bir tür paranoyası var.” diye açıklamaya çalıştı Scott. “Ama onu kim suçlayabilir? O hep en iyi içgüdülerle gördüğüm en iyi anne olmuştur, ama şimdi-”

“Hadi seni onlara götürüyüm. Güzel bir gün. Belki yürüyüş yaparsınız. Stadyuma gidin. Bugün Tigers St. Louis’te, gerçi.”

“Çok yorgunum ve aklım karışık. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Scott, kalkmaya çalıştı ama dizlerinin çözöldüğünü hissedip geri çöktü. Birden gözleri karardı ve kalbi çarpmaya başladı. Masanın kenarına tutunarak baş dönmesini kontrol etmek istedi. Doktoru kafeini kesmesini önermişti. Bugün çok fazla kahve içmişti ve az yemişti.

“Yiyecek bir şeyler alsam?” Bir daha denedi ve bu kez başı dönmeden kalktı.

Streeter, Alex ve Sammie’nin göröldüklerini ihbar eden telefonları inceleyen ve ajanlarla sessizce konuşan Katie’nin yanına götürdü onu. Jackie, bulmaca kitabı açık ama ona ilgi göstermeden annesinin yanında oturuyordu.

Katie kalktı ve üçü el ele kafeteryaya gittiler. Katie’nin dokunuşunu hissetmek Scott’u birden güçlü hissettirdi, fiziksel olarak yere bastı ayağını. Yeni bir şey var mı diye sordu Katie.

Scott, başını iki yana salladı. “Neler yaşadığını biliyorum be-beğim. Bir sürü soru var ve yanıt yok. Şu ana kadar tanıdığım hiçbir önemli kişi yok. Burada bir şey çıktı mı? Bütün bunlar-”dedi Scott Jackie’nin başının üzerinden.

“Baba, Sammie ve Alex’in nerede olduğunu bilen var mı?” diye sordu Jackie. Ses tonu umut taşımıyordu ve sorusu duymazdan gelindi.

“Bir sürü kişi arıyor,” diye içini çekti Katie. “Bir sürü yanlış ihbar. Bir sürü görüntü, bir sürü hayal kırıklığı, bir sürü hiç. Son arayan bir kadın eski satışından bir kadının ikiz yatak aldığını söyledi. Kadın şüpheli görünüyormuş. İster inan ister inanma ama FBI bunu da araştırarak.”

Manny Gonzalos çamurlu kahverengi bir sweat giysi giydi, spor ayakkabılarını giydi, gri peruğunu ortası kel kahverengi bir

perukla değiştirdi ve Cutty'nin peşine düştü. Bir müşterinin di-keni acımasız olurdu. Sadece karısını öldür... Sadece erkek arka-daşını öldür... Sadece öldür... Ama kararı kime iletecekti? Artık öldürdüklerinin sayısını tutmuyordu. Onun için bu bir işti. Duy-gusal bağlantılar yoktu.

Bir pencereden Manny Cutty'nin işlek caddeye çıkışını göz-ledi, onu göz önünde tuttu, belli aralıklarla yuvarlak dürbünün camlarını silerek. Bu onun rutin işiydi ve bugün her önlemi alıy-or-du. Adi müşterisi kayıp Monroe çocuklarından hiç söz etmemişti. Polisteki bilgi sızdıran arkadaşından Cutty'nin bu kayıpla ilgili bir kişi olduğunu öğrenmişti ve federal polisin onunla işi olmadığını biliyordu. Belki de bu işi almamalıydı; iş çocukları kapsadığında almamaya yemin etmişti. Ve şimdi, karanlıkta iki adam, üzerlerin-deki elbiseler, FBI diye bas bas bağıran adamlar, makul bir uzak-lıktan Cutty'i takip ediyorlardı, hata yaptığını biliyordu. Bu Olivia Cutty'i öldürmesiyle ilgili olsa polisler yerel olurdu, federal polis olmazdı ve Manny Tampa polis gücündeki adamından uyarı alırdı.

Bu aptal pezevengi şüphesiz federaller Ybor City'e kadar ta-kip etmişlerdi. Bu Cutty'nin yükümlülüğüne Mannor'ın olanak tanımamasını sağlıyordu. Başka seçimi yoktu. Bu karışıklığa gir-diği ilk olay değildi ve kendi müşterisini gözden çıkarmak zorun-daydı. Cutty gibi bir korkak ile ilgili federal polisin sorgusunu ris-ke edemezdi. Zar atılmıştı, seçeceği sadece yollardı. Seçenekleri mantıklıca değerlendirirken, metot seçenekleri zihninde dönme-ye başladı. Cutty, beyaz bir sedan Lexus'a binmişti, Manny onu kamyonuyla takip etti.

Adam Kaninsky'nin yaşamına eklenmiş birkaç saati olabilirdi Manny ona ulaşacaktı. Anlaşma, anlaşmadır. Yarım kalmış işler yarım kalmış işlerdir.

Bölüm 20

*Obama'nın Sağlık Hizmetleri Planı
Ekonomik Sıkıntılar Yüzünden Erteleniyor.
– National News, 17 Haziran Çarşamba*

iriyari ve sakallı erkek bir hemşire, Norman Watkins henüz uykuya daldığında hastane odasından içeriye daldı. Hastaneler neden geceleri bu kadar gürültülüydü? Neden uyku ilacı isteğini reddetmişlerdi? Ve şimdi ne istiyorlardı?

“Buradan çıkıyorsun.”

Bileğindeki kelepçenin kilidini açtı hemşire ve bileklerini hastane yatağına bağlayan kayışları kaldırdı.

Hemşire yalnız değildi. Siyah takım elbiseli iki adam, biri uzun boylu, biri güdük, yatağın ayakucunda oyalanıyordu.

“Giy bunları yakışıklı.” Hemşire ona yeşil kumuk rengi giysileri fırlattı. Hapishane malzemesi.

Güdük olan, henüz tanıtmamıştı kendini ama federal ajan olduğu aşikârdı, bir set kelepçeyi çıkarıp şakırdattı. Bu sırada Norman çirkin buruşuk pantolonu ve gömleği aldı. “Bizimle geliyorsun.”

Uzun boylusu saatine baktı. “Çabuk ol adam. Streeter seni şimdi istiyor.”

“Eşimi göremez miyim?” Norman istenilenin yapılmaya değer olduğunu düşündü. Şimdiye kadar Connie onun nerede olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Çok kızgın olmalıydı. Verdiği tüm sözlerden sonra. Onları gerçekten içten yapmıştı. Ve şimdi iş buraya varmıştı. Yeniden hapse gidiyordu. Yine yanlış seçimi yapmıştı. Bunun onu özürlü biri yaptığını düşündü. Hayatı boka dönmüştü. Hiçbir şeye değmezdi o. Connie’ye hiçbir yararı yoktu. Ve Tina? Onsuz daha iyi olacaktı.

Norman için her şeyin birdenbire farkına varıldığı andı. Tanrının aşağı inip Paul’e ya da dendiği gibi Saul’e çarpıp onu beyaz attan düşürdüğü an gibiydi. Açık bir mesaj gibiydi. Sadece Norman ileri gidip konuşmayacaktı. Söyleyeceği tek söz Connie ve Tina’ya üzgün olduğunu söylemekti, hayatlarını bir kez daha berbat ettiği için.

Takım elbiselilerin her ikisi de karısını görme isteğini yanıtlamadılar. Ajanlar Detroit Tigers’ın Amerikan ligindeki durumu ile ilgili hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Güdük olan kelepçeleri şangırdatmaya devam etti. Uzun boylu olan ceketini Norman silahını görsün diye özellikle geriye doğru açıyordu. Bir an Norman silaha gözünü dikti. Hapiste bu kadar zaman geçirmesine rağmen silahları bilmezdi. Hatta hiç tutmamıştı. Bir tabanca ve revolver arasındaki farkı bilmezdi, fark varsa tabii. Birinin emniyeti olduğunu hatırlar gibi oldu, diğerinin yoktu. Erkek hemşire onu banyoda vızıldarken ve puanlı hastane giysilerini çıkarırken gözlediğinde, emin olmadığı bu durumu düşündü.

“Çabuk ol be adam.” Norman, yeşil hapishane havasına geçerken sakallı hemşire pazılarını gururla gerdi.

Bir kolundan destek alan hemşire Norman’ı lobinin yakınında bekleyen ajanların yanına doğru götürdü. Norman başını aşağı

ğıda tuttu, sanki sakinleştirilmiş gibi ağır ağır yürüyordu. İki ajana yakınlaşınca hemşire kolunu bıraktı. İyi bir mahkûm gibi ellerini kelepçelenmek üzere uzattı.

Tüm beyzbol konuşması, Norman elleri birbirine bastırılmış ve uzatılmış biçimde gelince sona erdi, Norman daha uzun boy-lu olana, ceketini açıp tabancasını gösteren ajana doğru eğildi. Gözü korkmuş, ürkek ama kararlı bir şekilde Norman tabanca için saldırdı. Ajanlardan birinin omuz askısından tuttu, diğer eliy-le de şaşkın ajanla boğuşurken düşündüğünden daha kolay bir şekilde silahı aldı. Bir an silahı sımsıkı tuttu ve baktı. Beklediğin-den ağırdı. Ama zaman ondan yana değildi ve Norman durakla-madı. Kendini ailesine adanmış bir adam bunu Connie ve Tina'ya yeniden yaşatamazdı. Şaşkınlık ifadesiyle, silahı kaldırdı namluyu ajanın göğsüne dik getirdi.

Norman'ın bedeni sarsılmıştı. Alnını bozan bir delikle yere yığılmadan önce erkek hemşirenin üzerine düşmüştü. Patlama sesinin duyulup duyulmadığını kimse bilmiyordu.

Yenmemiş sandviçler ve neredeyse tam dolu bir cips pake-ti Monroelar kafeteryadan çıktıktan sonra masanın üzerinde kalmıştı. Çoğunlukla sessiz kalmışlardı. Jackie bile sonu gelmez sorularına cevap aramaktan vazgeçmişti. Otuz beş dakika sonra Katie saatine bakmış ve sorgusunu tamamlaması için Scott'un konferans odasına dönmesini önermişti. O da Jackie ile resepsiyon bölümünde vakit geçirecekti. Ama hem o hem Scott onun orada kalmayacağını biliyordu. Dakikalar içinde yeni görüntülerin üzerinden geçmek için yeniden ajanlara katılacaktı.

"Jackie'yi alıp annene gitmek istemediğinden emin misin?" diye Scott sordu yeniden. "Benim işim uzun sürebilir."

"Hayır, burada bekleyeceğiz. Scott, çok korkuyorum. Senden uzakta olmak istemiyorum."

"Tamam bebeğim ama benden tüm profesyonel takımdaki herkesi gözden geçirmemi istiyorlar."

Scott konferans odasına geri gitmeden önce Katie ve Jackie'ye sarıldı. Resepsiyon bölümüne giderken Tina ve Connie Watkins'i küçük bir odadan çıkarken gördü.

"Tina ve annesi orada," diye gösterdi. "Çok üzgün görünüyorlar. Sence babası hala hapiste mi?"

"Hastanede,"

"Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum," dedi Katie, şüpheli atak taklidini açıklamaya isteksiz olarak. Sonra Katie birden durdu. Connie ile konuşmayı denese miydi? Bir yararı olur muydu? Connie bir şeyler bilebilirdi. Ona yaklaşmaya karar verdi.

"Anne, lütfen yine kavga etme," dedi Jackie, Katie'nin gömleğinin kolunu çekiştirerek.

"Bak ikisi de çok ağlıyorlar."

Katie, Tina ve Connie'ye doğru giderken Connie kızını kaptı, vücudunu ona siper etti.

"Ölürse sizin yüzünüzden," diye bağırdı Connie. Yaşlı ve kıpkırmızı gözlerini Katie'ye dikti. "Tetiği siz çekmişsiniz gibi eminim. Bir kez Norman'ı ayrı koydunuz. Ama şimdi sonsuza dek ayırdınız belki de." Connie Tina'yı döndürdü ve Jackie'nin durduğu yere doğru öne itti. "Bakın küçük kızıma. Tek istediği babasına kavuşmaktı. Seni fahişe, seni katil fahişe. Değerli kızlarına olanı hak ediyorsun." Sonra yine Tina'yı kollarına aldı.

Katie gözlerini hızlı hızlı kırdı ama tek yapabildiği Connie'nin Tina'yı onlardan çekerek uzaklaştırmasına bakakalmaktı.

"Tina, baban için üzgünüm," diye herkesin duyacağı gibi yüksek sesle bağırdı Jackie.

"Teşekkürler, Jackie," dedi Tina gözyaşlarının arasından. "Senin suçun değil."

Ajan Camry o sırada göründü. "Sanırım şimdi gitmelisiniz, Bayan Watkins," dedi.

Katie, Camry'e döndü, "Onu burada tutamaz mısınız? Ya Sammie ve Alex'in yerini biliyorsa? Onu bırakacak mısınız?"

O sırada Connie ve Tina köşeyi dönmüştü ve Camry, Katie ve Jackie'yi konferans odasına buyur etti.

"Bu nasıl olabiliyor anlatın bana," diye bağırdı Streeter, dar-madağınık masanın üzerini incelemek için küle dönmüş kâğıtları sallayarak. Camry duyduğunu tekrar ediyor. "Şüpheli nezarete taklit bir atak geçiriyor. Doktorlar sağlığının mükemmel olduğunu anons ediyor. Ajanlarımız hastane kıyafetinden hapisane kıyafetine değişmesi sırasında yanındalar. Sonra adam atlatıyor. Ajandan silahlı kapıyor. Nişan alıyor. Bizim çocukların başka şansı kalmıyor. İndiriyorlar aşağı."

"Bok. Durumu nedir?" diye sordu Streeter.

"Beyin ameliyatında," dedi Camry. "Kritikmiş, diyorlar. Kurşun başından girmiş." Alnının ortasını işaret etti.

"O zaman ölmedi?"

"Ölmedi, ama süreç kötü. Yaşasa bile nörolog beyin ölümü olacak diyor."

"Bu herifin beyniyle o küçük çocukların yeri de gidecek," dedi Streeter. Norman Watkins'i şüpheli listesinin en başına koymuştu. Tam da çocukların kaçırıldığı gün başka neden ve ne için Detroit'te olurdu? Zayıf bir 'hasta anne' mazereti?

"Adam ya deliydi ya da kaçmaya niyetliydi," dedi Camry. "Bir hastane hapis koğuşundan hırpalanmadan başka türlü kaçması mümkün değildi."

"Gözlerimizin önünde bir cana kıyma, polis cinayeti." Streeter'in mavi gözleri öfkeyle parladı. "Bunun olmasına nasıl izin verdik?"

Cevap yoktu ama Norman Watkins'i berbat hale düşürmenin bedelini ödemek cehennem olacaktı. Streeter bunu mesleğiyle ödeyebilirdi.

Streeter'ın şüphelendiği iki kişi vardı, Franklin'i sayarsa üç ama onu saymıyordu. Watkins ve Cutty. İkisinin içinden Cutty'i daha çok beğeniyordu. Şimdi Watkins yakın zamanda konuşamayacaktı, tabii hiç konuşursa. Bu geriye Cutty'i bırakıyordu. Onu şahsen sorgulamak zamanıydı. Bu Tampa'ya gitmek demekti. Katie Monroe'nun ısrarına rağmen ellerinde onu Detroit'e sürükleyecek yeterince suçlayıcı delil yoktu.

Watkins başarısızlığından sonra Monroeları görme havasında olmayan Streeter, boş bir ofise gizlenmek üzereydi ki onları kendisine doğru yürürken gördü.

"Sizinle konuşmamız gerek," dedi Katie, "Norman Watkins hakkında."

"Buraya buyurun." Streeter onları koridorun aşağısında boş bir konferans salonuna doğru götürdü.

"Karısı ne diye bağııyordu?" diye sordu Scott.

Streeter, onları Norman'ın durumu hakkında aydınlatıktan sonra onların geçenlerle ilgili fikir yürütmek için çabaladığını görebiliyordu. Bir bıkkınlık ve öfke patlaması bekledi. Gelmedi. Yerine Scott, "Ben dışarıda Jackie ile bekleyeceğim, Katie'nin sizinle üzerinden geçmek istediği bir şey var," dedi.

Dışarıya çıkarlarken, Jackie dalgaların en küçüğünü yaydı, Streeter'ın kalbi çocuğa gitti. Bir an tek gördüğü kendi kızlarının görüntüleri idi.

"Ben mantıklı olmaya, daha az duygusal olmaya çalışıyorum," diye başladı Katie. "Öncelikle uygunsuz çıkışlarım için özür dilemek istiyorum. Dışarıda Connie Watkins ile daha önce de sizinle. Biliyorum ki Sammie ve Alex'i bulmak için siz elinizden geleni yapıyorsunuz ve tüm kanun güçlendirme ekibi de sizi destekliyor.

Size yardım etmek için daha çok çabalayacağıma söz veriyorum. Scott'a yolunuza çıkan köstek olduğumu söyledim. Eğitimli bir profesyonel gibi davranmadım."

"Katie, anlıyorum çocuklarınız kayıp, haklısınız- oh affedersiniz," diye kekeledi Streeter. "Dr. Monroe."

"Katie daha iyi" dedi. "Ve ona da bay dediğiniz için Scott deliriyor. Odada bir bay var mı diye etrafına bakınıyor. Siz bizim en yakın yandaşımızsınız şimdi ve biz bilmenizi istiyoruz ki tüm yaptıklarınızdan memnunuz. Ne kadar zamandır uyumuyorsunuz?"

Streeter'ın gözleri buğulandı. "Uzun zamandır," diye itiraf etti. "Ve sen de bana bir iyilik yap Tony, tamam mı?"

Katie küçük bir sırıtma yaptı, yüzünde gördüğü ilkti bu Streeter'ın.

"Ama" dedi, "Ben Adam Kaninsky hakkında konuşmak istiyorum. Burada mantıklı olmaya çalışıyorum. Adam'ı çok düşündüm. Bana Maxwell'in oğullarına ne yaptığını ilk söylediğinde doktor hasta gizliliği altındaydım, bildiğiniz gibi ihlal ettim. Adam Maxwell'in hapse girmemek için her şeyi yapacağı konusunda dediğim dedikti ve ben bunun doğru olduğuna inanıyorum. Narsist bir kişilik olarak biliyor ki hapiste yaşayamaz. Bu yüzden bunu düzenliyor. Beni davadan uzaklaştırmak için çocuklarımı alıyor. Adam ne bilebilir? Onlar çok yakındı, Adam ve Maxwell."

"Cutty gözetim altında," dedi Streeter. "Ama Kaninsky'nin yerini belirleyemedik, bu beni düşündürüyor."

"Adam, çocukken tacize uğramış," diye açıkladı Katie, "Ağabeyi tarafından. Çocuk Koruma Hizmetleri onu bana on bir yıl önce yönlendirmişti. Benim şahitliğim ağabeyini çocuk rehabilitasyona gönderdi ve ben Adam'ı normal çocukluğuna geri yönlendirdim. Şimdi kendi yaşadığını başka çocuklar yaşamasın diye bir şeyler yapmaya adadı kendini. Bu cinsel taciz olayının başında o yüzden bana geldi. Adam'ın kızlarımı inciteceğini sanmıyorum ama

Maxwell'in onlara ne yaptığını bilebilir. Adam'ı bulabilirsiniz!"

"Bu akşam kendim Tampa'ya gidiyorum. Yapabileceğimi yaparım," dedi Streeter.

"Adam'ı bulabilirsiniz," diye tekrarladı Katie.

"Yola çıksam iyi olacak," dedi Streeter, koridora yöneldi ve topuk seslerini duyunca başını kaldırdı. Sekreteri koyu yeşil bir alışveriş poşeti ve lacivert bir bavulla geliyordu. "Tampa için hazırsınız," dedi. "Ve Dr. Monroe burada Jackie için birkaç şey var, oyun ve bilmece. Ajan Streeter'in kızlarını buraya geldiklerinde oyalamak için de bunları alıyorum,"

Katie poşetini aptalca bir ifadeyle kabul etti ve içine göz attı. Jackie, Harry Potter bulmacasına bayılacaktı.

"Ama dürüstçe, Dr. Monroe," diye devam etti sekreter, "Onun burada olmasını doğru buluyor musunuz?"

"Çok korkuyorum," dedi Katie, "Jackie'yi de kaybetmekten çok korkuyorum."

"Anlıyorum, Dr. Monroe. Tanrı sizi korusun."

Scott, Katie'de Streeter ile özel görüşmesinin ardından geri gelince bir değişiklik fark etti. Onun özür dilemeye niyetli olduğunu biliyordu ve iyi geçtiğini yorumladı. Daha derli toplu, daha az panik görünüyordu. Kendindeki her hücre lime lime olurken ona nasıl destek olabileceğini merak ediyordu. Eğilerek, "Seni seviyorum, bebeğim," dedi.

Tatlı bir gülüşle ödüllendirilmişti.

"Katie bir ara verelim. Jackie'yi annene götürüp orada takılalım."

"Tamam." Katie Scott'un boştaki elini tuttu.

"Anne? Artık iyi olacak mısın?"

Katie, Jackie'ye cevap vermedi ne "evet" ne de "hayır." dedi.

Bölüm 21

*Sammie Ve Alex Monroe'nun Kaçırılmasıyla İlgili Kişi
FBI Nezaretinde Ağır Yaralandı
– Evening News, 17 Haziran Çarşamba*

Streeter uzun saatler uyumadan dayanabilme becerisiyle gurur duyardı ama yetmiş beş saat sonra uykusuzluk bedelini ödetiyordu. Katie Monroe haklıydı. Uykuya ihtiyacı vardı, ayırt etme yetisini kaybediyordu. Hiç bu kadar fiziksel olarak yorgun olmamıştı. Eski eşini arayıp Tampa'ya gideceğini söylediğinde, eşi kızların Detroit'e onu ziyarete gelmelerinin Monroe davası öyle ya da böyle kapanana dek ertelenmesini öğütlemiş ve Streeter rahatlamıştı. Marianne sınırlarını ondan daha iyi biliyordu. Ne kadar özlese de bu durumda kızlarına yararı olamazdı. Marianne, kızları telefona verdi, seslerindeki hayal kırıklığını sezebiliyordu, ona Marianne ile olan hayatını hatırlatmışlardı, Marianne için hayal kırıklığı ile dolu olan bir hayat.

Streeter, Marianne'e dayalı yaşayamazdı ve kendi ailesini öncelik listesinin en sonuna itmişti. Sammie ve Alex'i bulma-

Ve Biri Daha Vardı

dan geçen her saat onların canlı bulunmama şansını arttırıyordu. Uyanık kalabilmek için Provigil alıyordu, uyku apnesi olan ve norkolepsi tedavisi görenlerin kullandığı bir ilaçtı bu. Vardiyalı çalışanlar kullanırdı ve Streeter üç gündür bu ilacı alıyordu. FBI ajan uçağının merdivenlerini akşam sekiz otuzda tırmanırken kesintisiz bir üç saat umut etti.

İhtiyat hâkimdi ve Manny gece nöbetine başlamak için karanlığı bekledi. İşinde detaylardan ödün vermeye isteksizdi. İş hep netlikten ibaretti. En ince detayları düşünür ve risklerle desteklerdi. Profesyonelliğinden gurur duyar ve işinin ona sağladığı basit ve izole yaşamı severdi. Terminatörler hakkında bile konuşma duysa ya da bir film izlese çok eğlenirdi. İnsanlar bunun zor bir iş olduğunu zannederdi ama detaylar doğru düşünüldüğünde yerine getirilmesi çok zor değildi.

Gecenin örtüsü ile kendine güveniyordu, ay büyük değildi, avı büyük arazileri olan bir mahallede yaşıyordu, gizlenmek için çok yeşillik vardı, tabii ki söz konusu alet olduğunda Manny en iyinin iyisine sahipti. Gün içinde daha erken hareket etme isteğini bastırmıştı, çünkü müşterisi FBI'ın gözetimi altındaydı ve federaller isterlerse onu da içeri çekebilirlerdi. Ama onun polis köstebeği, büronun Cutty'e Detroit'te Monroe davasıyla uğraşan baş ajanın sabah varışına kadar bir hamle planının olmadığını garantisini vermişti. Böylece işi gece bitirmek zorunlu olmuştu.

Şanslıydı ki dün geceyi -risk planını gözden geçirerek- gece gözlükleriyle, içten içe Cutty Akdeniz stili arazisinin çevresini analiz ederek geçirmişti. Gösterişli bir meskendi ama şaşırtmak gerekirdi, adam mimardı ve talihsiz son eşi iç mimardı. İçerisi muhteşem olmalıydı, ama Manny'nin içeri girme planı yoktu. Ama arazide hayal kırıklığına uğramıştı. Şafak vaktinden önce po-

zisyonunu aldığıında arazinin daha çok renge ihtiyacı olduğunu gördü. Kafasındaki çiçekleri ve ve palmyeleri düzeltti.

Ama kabul edilebilirin altında olan araziden daha önemlisi çevredeki topraklardı. Avinin garaja park etmediği Lexus arabasına binmek için görüneceği noktaya tepeden bakan bir tümsek onu mutlu etti. Yere yattığı yuvasından, FBI oyuncularını da görüş alanında tuttu, onlar da müşterisinin kendi stillerinde gözetimlerini gözden geçiriyorlardı.

Cutty, gece dışarıya çıkmazsa sabaha kadar yaşardı. Sonra hop... Kaç federal üşüşürdü fark etmezdi.

Tahmin edildiği gibi, Cutty sabaha kadar yaşayamadı. Akşam on buçuktan sonra, Manny hedefini yan kapıdan çıkarken gördü. Aynı zamanda sokakta park etmiş polis arabasında bir kafanın da kıpırdandığını gördü. Hiç duraklamadan, güçlü lazer nişanı Cutty'in sol şakağını buldu. Kıpırdamayan eldivenli parmağıyla tetiği çekti. Atış yankılanınca Manny, Cutty'nin bedeninin sarsıldığını görmek için bir süre bekledi.

Kurbanın bedeni kapısının önündeki beton zemine düşmeden, siyah takım elbiseli iki ajan araçlarından fırladı, telsizlere konuştu.

Sakin, becerikli ve deneyimli Manny, deri kılıfına silahını koyup fermuarını çekti, omzuna attı, iki komşunun seyrek ağaçlı arazisinde bekleyen Honda motosikletine doğru yol aldı. Cutty malikanesinden iki blok ötedeki motosikletini tümsekten zıplattı, iki blok ötedeki alışveriş merkezinde silahını mezbeleliğe atmak için yavaşladı. Ondan ayrılmaktan nefret ederdi, ama kötü şeyler yaşamıştı ve öğrenmişti. Yıllar önce sağır bir kızla başı derde girdiğinde, bir silahı iki kez kullanmamaya yemin etmişti. İki blok daha ve bir caddeye döndü, motosikleti terk etti ve bekleyen Toyota Camry'e bindi.

Ve Biri Daha Vardı

Bir keresinde arabada dede kıyafetine bürünmüştü, estetik olarak hoşlanmadığı ama etkileyici bulduğu sarkan bir göbekte tamamlamıştı. Sakince Courtney-Campbell Causeway'e doğru yol aldı, çevirmeyi görünce, küçük palmiyelerle çevrili minik bir alana manevra yaptı. Sonra sokağı geçerek limana doğru gitti. Elinde iki torbayla marinanın erkekler tuvaletine girdi. Orada şortunu, golf tişörtünü giydi ve kafasına taranmamış koyu kahve peruğunu taktı. Sonra bir torbayı diğerinin içine koydu, bir tanesinin içinde değiştiği kıyafetler ve ağırlığı aşağıya çeksin diye taş vardı. Onu Fort Myers'e götürecek en mütevazı botuna bindiğinde mutlulukla gülümsedi. Oradan Fort Lauderdale'e geçecekti ve onu Nevis'e götürecek uçağa binecekti. Tek yapması gereken Adam Kaninsky'i bulmak, onu ortadan kaldırmak ve St. Bart's ve Monique'e gitmekti. Monroe kızlarına ne olduğu artık onun problemi olmayacaktı. İş işti. Yüzeysel hasar, iş modelinin kabul edilebilir bir parçasıydı.

Bölüm 22

Monroe Üçüzlerinin Fotoğrafları Basına Damga Vuruyor.

Çocuklar Amerika'da Kullanılıyor Mu?

– Online Halk Anketi, 17 Haziran Çarşamba

Katie ve Scott, Jackie ile birlikte geldiklerinde Lucy iyi dileklerini iletmeye gelen misafirleri kibarca ama hemen gönderdi, kızları Sharon ve Rachel hariç. Scott, duş almak için yukarıya çıktı, Lucy, Jackie'ye çok sevdiği peynirli makarnadan bir tabak ısıtırken Katie'yi kız kardeşleriyle mutfak masasının çevresinde bıraktı. Mutfağın geri kalan kısmı salata, sandviç, kızarmış tavuk, patates kızartması ve atıştırmalık doluydu. "Herkes yiyecek getirmeye devam ediyor," diye açıkladı Lucy, "Ve Monica'nın yemek firması dünyaları bırakıyor her gün."

"Stacy, eve doğru yolda," dedi Sharon Katie'ye. "Millford yolunu tamamlayıp, Queenstown'daki oteline varana dek kızlarla ilgili hiçbir şey duymamış. Tepkisini tahmin edebilirsin."

"Stacy teyzemin gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu Jackie.

“New Zealand uzak,” diye yanıtladı Lucy. “Ama olabildiğince çabuk gelecektir.”

“Hep birlikte olacağız. Tanrım hep birlikte olabilecek miyiz? Alex ve Sammie geri gelecek mi?” Katie öne doğru çöktü, başı ellerinin arasındaydı. Ani hıçkırıklarını önleyemedi, bıraktı. Sharon ve Rachael onun yanına koştu ama Katie baktığında annesini gördü, gözündeki o uzaklara dalmış bakışlarla ayakta duruyordu. Katie bu bakışı biliyordu. Annesi, Anthony ve Johnny’yi düşünüyordu. Soruya cevap hayırdı. Jones ailesi bir daha asla birlikte olamayacaktı.

Jackie, tabağını kenara ittiğinde makarnasından iki kaşık almıştı. Annesi böyle ağlarken nasıl yiyebilirdi? Kız kardeşleri belki de korkunç bir yerdeydi, yiyecek hiçbir şeyleri yoktu. Onlara işkence ediyorlar mıydı? Acaba ölmüşler miydi? Öldüklerini sanmıyordu ama birçok soru vardı kafasında. Anlamadığı çok şey vardı ama kimse onunla konuşmak istemiyordu. Hepsı ondan nefret ediyor olmalıydı, anneannesi bile... Yüzünde komik bir ifade vardı. Jackie, kardeşlerinin yanında olmayı diledi, korkunç bir yerde olsalar bile. Sammie, onu güldürürdü, Alex için orada olurdu. Üçü bir arada olsalar, iyi olurlardı ama kardeşleri olmadan tek başına onu kimse sevmezdi.

Annesi şimdi daha çok ağlıyordu, Jackie dayanamadı ve bilerek süt bardağını devirdi. Annesi kızabilirdi ama bu onun ağlamasını durdururdu.

FBI uçağı, Tampa havaalanına inince siyah takım elbiseli iri yarı bir adam Streeter’ı karşıladı. Saat on bir buçuktu ve Streeter Tampa’daki iş ortağına doğru yürürken kırmızı mahmur gözlerini ovuşturuyordu. Özel ajan Emmitt Rusk’ı daha önce hiç görmemişti, ama Monroe davası üzerinde çalışırken telefonda ve sanal ortamda düzgün bir ilişki içinde olmuşlardı. Rusk kendini tanıttığında Streeter o cilalı sesi tanıdı.

Ama Rusk yaklaşırken Streeter’a uçağa geri dönmesini işaret ediyor gibiydi. “Orada konuşsak daha iyi,” dedi. “Kalıp kalmayacağını bilmiyorum.”

“Biraz gözlerimi kapatmak istiyorum,” dedi Streeter, Rusk’a doğru ilerlerken ve onu oteline götürecek adama bakarken.

“Sizi duyuyorum ama kartlarda bu yok,” dedi Rusk. “Size kötü haberlerim var, Bay Streeter. En iyisi uçağa girip oturalım ve tartışalım.”

Rusk lafı gevelemeden hemen söyledi. Maxwell Cutty bir saat önce suikasta uğramıştı. Evinden çıkarken, uzun namlulu bir silahtan çıkıp başına isabet eden kurşunla ölmüştü.

Streeter, Rusk’ı dinleyip peluş koltuklardan birine oturduğu için mutluydu. Varlığından geçen öfkeden dolayı bacaklarının onu ayakta tutabileceğinden emin değildi. Rusk’ın Tampa ekibi Katie ve Scott’un çocuklarıyla ilgili olan bu güvenilir bağlantıyı sonsuza dek kaybetmişti.

“Gözlemciler ne yapıyordu? Cutty’i çepeçevre sarmıştınız.”

“Adamlarımız yerlerindeydi. Kim yaptıysa bir profesyonelmiş. Güçlü bir silah, gece görüşlü. Esas soru: Onu kim tuttu?

“Allah kahretsin.” Streeter yumruğunu önündeki masaya vurdu. “Bu küçük kızlar nerede?” Bütün şüpheliler zihninden geçti. Watkins, Franklin, fidye notu, Cutty ve hala gelen ihbarlar. Ve tanımlanmamış orta yaşlı beyaz kadın, tek şahitlerinin gördüğü. O kadın kızları kim kaırdıysa onunla olan bağlantıydı, ama onu bulmak samanlıkta iğne aramaya benzerdi. Sammie ve Alex onunla gitmişlerdi, bağırmadan, direnmeden.

“Ebeveynleri elediğinizden emin misiniz?”

Streeter’ın yüz buruşturması yüz kaslarında iz bıraktı. “Bunu ben kendime her saat en az bir kez soruyorum. zet, kimse bu kadar acıyı taklit edemez.”

“Olanlar hariç”

“Bir sebep göremiyorum.”

“Ebeveynler ne tür insanlar?”

“Herkesi göre onlar mutlu ve uyum içinde bir aile. Kişisel olarak her ikisini de seviyorum ben. Scott adam gibi bir adam, gür sesli, yüzünde kazanan bir gülümseme olan bir atlet ve uyumlu bir kişilik.” Streeter devam etmeden durakladı. “Katie daha karmaşık. Daha köşeli, daha az içten ve donuk, daha kontrollü, üçüncü kızı gözünden ayırmıyor. Komik, tanıdığım psikiyatristler böyle görünüyor, duygusal olarak uzak, bir tür kararsız. Diğer yandan onu sadece aşırı stres altındayken gördüm. Normal şartlarda daha farklı olabilir.”

“O halde ebeveyn açısını takip etmiyorsun?”

“Onları tamamen gözden çıkaramam ama o yöne götüren hiçbir şey yok.”

“Sıkı haber,” dedi Rusk. “Biz burada bu dava üzerinde çalışıp çözeceğiz ama siz burada mı kalırsınız yoksa Detroit’e mi dönersiniz emin olamadım. Benim için gece boyu bir iş ama siz kötü görünüyorsunuz.”

Streeter, kritik kararlar vermek için çok yorgundu. Detroit’de daha yapacağı ne kalmıştı? Detroit ayrıca Monroelara bu kötü haberleri vermek için onlarla karşılaşmak demekti.

“Rusk, ben bir otele gidiyorum. Uyumadan iş yapmam mümkün değil. Sabah her şey daha net görünebilir.”

“O zaman gidelim,” dedi Rusk. “Ben bölge ofisine dönmek zorundayım, ama sizi otele bırakırım. Nasıl çuvalladığımızı yüz yüze konuşmak istedim sadece. Gidip gitmemeye siz karar verin.”

Bölüm 23

Anneye Karşı Kin? Kanun Desteği Çocukların En Savunmasızını

Koruyan Kilit Şahitleri Koruyabilir mi?

– Tampa Daily News, 18 Haziran Perşembe

Streeter, perşembe sabahı zihnini meşgul eden Monroe çocuklarının hala kayıp olmalarının ağırlığı ile uyandı ve şakaklarında zonklayan bir basınç hissetti. Tylenol ve kafein ihtiyacı vardı. Odasında kahve yaptı, iki jel tablet yuttu ve sıcak bir duş aldı. Başının ağrısı dinmiş, kendini daha iyi hissederek, üç aramadan ilkinin yaptı. Kolay olan: Onu Detroit'e geri götürecek olan uçağı ayarlamaktı. Sekizde ayrılırsa öğlen şehirde olurdu.

Sonra özel ajan Rusk'ı aradı. Cutty suikastı ile ilgili yeni bir şey yoktu. Silah komşu arsa üzerindeki bir tümsek üzerindeki ağaç topluluğunun arasına yerleştirilmişti. Geriye hiçbir iz bırakılmamıştı. Temiz bir kaçıştı. Cutty'nin evinde ya da arabasında ya da ofisinde Monroe çocuklarının nerede olduğuna dair hiçbir şey yoktu. Rusk ayrıntılandırmamış ama Cutty'nin finansal kayıtları-

nın tetkikine dayanarak onun eski karısının ölümü ile de ilintisi olduğunu ima etmişti. Şirketinin banka hesabından pazartesi günü yüz elli bin dolar çektiğini de doğrulamıştı. Para bulunmamıştı.

Streeter, Cutty'nin ölmüş eşine pek aldırmadı. "Maxwell Cutty Sammy ve Alex'i kaçırmaktan sorumlu muydu?"

"Kayda değer bir şüpheli, ama delil yok-" Yüzeysel olmayan bir delil. Peki o kayıp para? Bu acaba Katie'nin söz ettiği bir profesyonel kiralama ile mi ilgiliydi?

Streeter son telefonu Ellen Camry'e etti. Ona hemen Lucy Jones'un evine gidip Monroelara Cutty'nin öldüğünü, hala Adam Kaninsky'i aradıklarını, onu görmek isterlerse o öğleden sonra döneceğini söylemesini rica etti. Camry bir askerdi ama sakın sesindeki titremeden onun da bayağı sarsılmış olduğunu Streeter anlamıştı.

Havaalanına gitmek için hala zamanı varken, oda servisine kahvaltı sipariş etti, giyindi, bavulunu topladı, yedi, tüm normal insanların yaptığını yaptı. Çocuklarını özlemişti. Kalbi Katie ve Scott için ağrıdı. Günün aydınlığında, bir gece önce Rusk'la tartıştıkları, onlarla ilgili tüm şüphelerinden arındı.

Camry, Lucy'nin zilini sabah yedi buçukta çaldı. Önceden aramamıştı. Scott kapıyı bir tişört ve eşofman altı ile açtı. Bir anda keşke açmasaydım diye düşündü. Ajan Camry sabahın bu saatinde iyi haber vermek için gelmezdi. Kapıyı açtı ve kadın onu içeriye doğru takip etti.

"Katie daha kalkmadı," dedi. "Çağırayım mı?"

"Evet," dedi Camry.

Scott merdivenleri robot gibi tırmandı, Jackie'yi sahanlıkta geçti, sadece o konuşunca geri döndü.

“Baba, iyi misin?”

Yanıtlamak için durmadı. Katie’yi kaldırması gerekiyordu. Jackie’yi koruması gerekiyordu. Alex ve Sammie’yi koruması gerekiyordu ama bunların hiçbirini yapamıyordu.

“Merhaba, ajan Camry,” dedi Jackie, hala gecelikleydi ve saçları taranmamıştı. “Buraya neden geldin?”

“Anne ve babanla konuşmaya geldim,” dediğini duydu Scott, Camry’nin. Lucy’nin Jackie’yi sabah yürüyüşünde yanına almasını diledi, ama Katie kızlarını dışarıya bıraktığını duyunca roketeye dönerdi öfkeden. Ve Lucy’nin bahçesindeki gazetecilerin sayısı katlandığından bu sefer haklı olurdu. Zavallı Jackie hapisteydi.

“Kardeşlerimi buldunuz mu?” diye sordu Jackie.

Scott, Camry’nin cevabını dinledi.

“Hayır tatlım, daha değil.”

“Şükürler olsun,” dedi Scott yüksek sesle, merdivenleri çıkma temposunu toparlayarak. Ölmüş olamazlar. Öldüler demedi.

Lucy sabah yürüyüşünden yeni dönmüştü ki Katie salaş bir pantolon ve uzun bir üstle oturma odasına geldi. Scott, Camry’e kahve ikram etti ve Jackie’ye tahıllı bir yiyecek hazırladı. Katie’ye kahve koyarken rahatsızlığını gizledi. Ona Ajan Camry’nin onlarla konuşmak istediğini söyleyince, Katie hemen aşağıda olacağını söyledi. Yarım saat sonra geldi. Scott neden bu kadar uzun sürdüğünü tahmin etti. O da kendisi gibi Camry’nin söyleyeceklerinden korkmuştu.

“Anne, Jackie’yi yukarı götürüp dışarı çıkacak gibi hazırlar mısın?”

Tek kelime etmeden Lucy, torununu elinden tuttu ve merdivenlerden yukarıya çıkardı.

“Neden bana neler olduğunu söylemiyorsunuz” diye tekrarladı Jackie.

Ve Biri Daha Vardı

Ne annesi, ne babası, ne de Camry cevap verdi.

“Gel Jackie. Her şey yoluna girecek.”

Katie ve Scott koltukta yan yana oturdular.

“Nedir?” diye sordu Scott, Katie’nin elini tutup kucağına koyarak.

Camry, kahvesinden son yudumu alıp dün gece Tampa’da neler olduğunu anlattı.

Scott, Katie’nin patlamadığına şaşırı. Sessizce ve analitik dinleyip birkaç ilgili soru sordu. Daha çok Adam Kaninsky ile ilgileniyordu. Onun hala kayıp olduğunu öğrenince omuzlarının çöktüğünü ve gözlerindeki parıltının kaybolduğunu gördü Scott. O çocukla karısının nasıl bir ilişkisi olduğunu merak etmişti Scott. Bu haftaya kadar Scott, Katie’nin gizlediklerinin farkında değildi, adli işinin ona dayattığı kirli ilişkiler. Evet onun becerilerine hayrandı ama işinin içerdiği kötülöklere de kızgındı şimdi. Evet, o fide notu onun görevinden gelmişti, karısının değil.

Ajan Camry, Scott konuşmaya geri döndüğünde kalkmak üzereydi.

Katie diyordu ki, “Baştan beri bunun arkasında Maxwell Cutty olduğundan emindim. Çok emindim ama şimdi Norman Watkins, bilmiyorum. Ve fide notu? Bunlar birbirine nasıl bağlanır?”

“Biliyorsunuz yüzlerce ajan bu dava üzerinde çalışıyor, Dr. Monroe, nöbetçi bir ekip ve tüm kaynaklarımız-”

“Hala kızlarımız nerede biliyorsunuz!” Katie’nin önceki sükûneti gitmişti, sesi bir oktav yükselmiş ve titriyordu. “Hiçbir fikrimiz yok. Bütün bu insanlar çalışıyor, evet biliyoruz, ama neden onları bulamıyorsunuz? Şimdi Maxwell Cutty de öldü. Norman Watkins yaşam desteğinde. Kızlarımızla olan tek bağlantımız gözlerinizin önünde suikasta uğruyor ya da ajanlarınızdan biri tarafından beyni patlatılıyor!”

Katie'nin halinin sükûnetten histeriye dönüşmesinden endişe eden Scott'un ilk tepkisi Katie'yi sakinleştirmek oldu, ama dediği her şey doğrudu. FBI elindeki doğru dürüst şüpheliyi kaçırmıştı. Ona destek çıkmak üzereydi ama konuşmaya başlamadan Katie'nin omuzlarının düştüğünü gördü ve Katie sordu, "Aiden Jake Cutty ne olacak? Annesi ölmüştü."

O sapığın kızından bize ne? Biz kendi kızlarımızı bulmalıyız! Scott bağırarak istedi ama yapmadı. Ama elini Katie'nin sıkı tuttuğu elinden çekti. Kalbinin atışları sabitti şimdi ve bir baş dönmesi hissetti. Koltuğa yaslandı, yavaş ve derin nefesler aldı. Ölüm çitasına çok yakındı. Bir rüzgâr esse düşecekti. Tırmanan korkusunu kontrol altına almalıydı.

"Hayır, fidye notuna bağlantılı bir şey yok."

Scott yine konuşmanın dışına çıkmıştı. Neyi kaçırmıştı? "Fidye?" diye tekrar etti.

"FBI fidye notunun Cutty'den geldiğini düşünmüyor," dedi Katie.

"Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil," dedi Scott sesi her zamankinden daha yüksekti. "Kızlarımın hayatı tehlikede. Sizin kaynaklarınız ise hiçbir işe yaramıyor. Kız kardeşimin ödül teklifini bile yürürlüğe koymadınız! Hepiniz bunun para ile ilgili olmadığını bilecek kadar akıllı mısınız? Hepiniz bu fidye isteyen piçe verecek kadar paramız olduğunu pekâlâ biliyorsunuz."

"Scott!"

Scott ileri gittiğini sezdi ama aldırmadı. Katie kalkmaya hazırlandı fakat Scott onu çekti ve başını yüzüne döndürmek için sarstı.

"Tanrım, Katie, elimde değil. Duygusal bir tahterevallideyim. Üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Öfkem tırmanıyor, korkum azalıyor. Kafamın içinde gidip geliyor. Durduramıyorum."

Ve Biri Daha Vardı

“Ben bölge ofisine geri dönüyorum,” dedi Camry. “Ajan Streeter öğlen geri gelecek. Kız kardeşinizin ödül teklifini bir kez daha ona söyleyeceğim. Şahsen, doğru zamanlama olabileceğini düşünüyorum. İkkinizin teklifi televizyondan duyurmasını isteyebiliriz. Belki kız kardeşinizin de.”

Başınızı kışınızdıan çıkarıp bir şeyler yapma vakti. Scott bunu söylemedi. Jackie merdiven başında göründü. Uzun zaman önce Scott ve Katie kızlarının önünde kötü sözler söylememeye karar vermişlerdi.

“Bay Monroe, sizin gelip beyzboldan tanıdığınız kişileri gözden geçirmeye devam etmenizi istiyoruz,” dedi Camry. “Siz gelince biz hazır oluruz.”

“Evet, ama ben pek yardımcı olamadım!” Dün yirmi kûsur senedir birlikte çalıştığı kişilerin bir geçidi yapılmıştı. Slayt gösterisi kafasının içinde döndü, sonra bir adamda durdu. Yankee üniforması. Gür, kıvrıkcık, sarı saçları olan iri yarı bir adam. Adı neydi? Onunla ilgili ne vardı?

Bölüm 24

Monroe Üçüzleri Dört Gündür Kayıp - FBI Meydan Okuyor
– *National News, 18 Haziran Perşembe*

En başta Jackie, kız kardeşlerinin şaka yaptıklarını düşünmüştü. Anne ve babasına kötü bir şaka yapmışlardı. Bazen Sammie onlara bebek gibi davranıyor diye annesine bağıırırdı. “Biz dokuz yaşındayız, anaokulunda değiliz,” hep söylediği sözlerdi. Ve bunda Jackie hep Sammie’ye hak verirdi. Ama pazartesi sabahı Jackie uyanıp, Alex ve Sammie’yi göremeyince fikrini değiştirdi. Onlara kötü bir şeyler oluyordu ve hepsi onun suçuydu. Keşke Danielle ve kendisi vazgeçip onlarla aynı filme girselerdi.

Jackie, televizyondaki bazı kişilerin dediği gibi onların ölüp ölmediğini anlamaya çalıştı. Babasının onların ölmediğine inandığını biliyordu ama annesinden emin değildi. Annesi ona yavru köpek sözü vermeden hemen önce bir rüya görmüştü. Bu ne demekti? Herkes Jackie’ye iyi olup olmadığını soruyordu. Hayır iyi değildi, eğer kardeşleri bulunmazsa hiç iyi olmayacaktı.

İlk başta babasının yakınında olmaya çalıştı. Onu hep en iyi babası anlardı. Ama şimdi babası gibi davranmıyordu artık. O iyi ajan Camry'e bağırırken duymuştu onu. İki kötü kelime, kış ve piç derken duymuştu onu. Sporcu olmasına ve herkes onların ne kadar kötü konuştuğunu bilmesine rağmen babasının öyle konuştuğunu hiç duymamıştı. "Boş konuşma" derlerdi buna.

Merdivenlerin tepesinde otururken ve anneannesini duş yaparken beklerken büyüklerin konuşmalarını dinledi. Tampa'da kötü bir adam öldürülmüştü. Annesi iki küçük oğlu olduğunu söylemişti. Bu ona Tina'yı düşündürttü, FBI'da tanıştığı tatlı kızı. Onun babasına da kötü bir şey olmuştu.

Ajan Camry gidince, babası giyinmek için yukarıya geldi.

"Baba," dedi. "Ajan Camry'i duydum bugün FBI'ya gitmek zorundaymışsın. Ben de gitmek zorunda mıyım? Anneannem ile ya da Sharon teyzemle kalabilir miyim?"

"Korkarım, hayır. Sharon teyzen anneanneni doktora götürecektir, randevuları var."

"Ama, baba."

"Acele var Jackie, duşa girmem lazım." Babasının peşinden banyoya girdi, ama babası kapıyı yüzüne kapattı.

Gözlerinden yaşlar süzülerek Jackie bir basamağa oturdu. Kimsenin onu ağlarken görmesini istemedi, bu yüzden bekledi. Sharon teyzesinin vardığını ve annesiyle mutfığa girdiğini duydu. Birkaç basamak daha inip ne konuştuklarını duymaya çalıştı.

Sharon, annesine her tür soruyu sordu ve annesinin ne kadar sakın olup, Ajan Streeter ve Camry'nin yaptığı her şeyi, Monica halanın Alex ve Sam için çok para vereceğini açıkladığına şaşırdı.

"Katie, iyi olacak mısın?" diye sordu Sharon teyze.

"Dün sanırım bir halüsinasyon gördüm." Jackie bunun ne olduğunu merak etti. "Alex ve Sammie benimle konuştu. Önce bu onların öldüğü anlamına geliyor diye düşündüm."

“Rüya gibi mi?” diye sordu Sharon teyze.

“Evet, sadece bir rüya, Scott’a anlatmaya çalıştığımda beni dinlemedi bile. Onun için çok endişeleniyorum. Dün gece bir Valium ezdim ve içeceğine koydum. Daha iyi uyudu ama sabah FBI ajanı geldiğinde uyanıktı.”

“Koydun mu?” Sharon teyze şaşırmişti. “Scott’un ilaçlara olan düşüncesini biliyorsun. O bir Tyleneol bile içmez.” Jackie, babasının ilaçlarla ilgili düşüncesini biliyordu, çünkü ilaç karşıtı programlara gönüllü olurdu. Valium’un ne olduğunu düşündü. Acaba babasını ilaç bağımlısı yapar mıydı?

“Yapmak zorundaydım. Scott dökülüyor. Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Biliyorsun hep güçlüdür, kuvvetlidir. Her şeye karşı. Sakatlanıp beyzbolu bıraktığında bile. Çift olarak göğüs germemiz gereken gergin günlerde bile. Biliyorsun işte.”

Jackie dinlemeye devam etti. “Evet, biz hep her iki Jones kızı da cesur adamlarla evlendi deriz. İç gücü ve değerleri olan adamlar, ‘kendini ispat etmiş’ adamlar. Sen Scott ve benim Fred için öyle demez miydin?”

“Evet,” dedi annesi.

“Ama ikinizin şu an yaşadığı-”

Jackie kendini kulak kesilmenin kibar bir şey olmadığını bile- rek biraz suçlu hissetti, ama annesinin ne düşündüğünü bilmek zorundaydı. Özellikle onunla ilgili olanları. Şimdiye kadar annesi ondan bahsetmemişti.

“Geçen her gün,” dedi annesi, “Bugün olacak diye düşünüyorum. Sammie ve Alex eve hoplayarak gelecekler diye. Kendimi umutsuzluğa kaptrmam.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Sharon teyze. “Ama ya Jackie? O nasıl dayanıyor?”

Jackie neredeyse onların yanına atlayacaktı ama geri durdu. Annesi onunla ilgili ne diyecekti?

Ve Biri Daha Vardı

Ama annesi hiçbir şey demedi. Yani Jackie ile ilgili hiçbir şey. "Biraz daha kahve?" diye sordu Sharon teyze.

"Sharon eminim ki onlar bir kadınla, bir adamla değil. Bu inanç aklımı yerinde tutuyor."

"Ya ben anne? Beni hiç düşünmüyor musun?"

"Katie, ben senin-"

"Yeterince kahve içtim. Scott nerede? Şehre gitmemiz lazım. Ama Sharon her şeyi burada kalbimde hissediyorum. Alex ve Sammie iyiler. Bir macera yaşıyorlar. Jackie burada kaldı diye şaka yapıyorlar. Jackie hep bireyseldir, derinlerde üzülmeyi reddediyor. O yüzden ayrıldılar sinemada, hangi film diye tartışırken Jackie kendi yolunu seçti."

Jackie oturduğu yere yapıştı. Şimdi biliyordu ki annesi, -babası da- onu suçluyordu. Kız kardeşlerine olanlar onun suçuydu.

"Olumlu düşünmemiz lazım, hastalarımıza hep böyle derim," dedi. "Olumsuz düşünceler, olumsuzdur."

"Şüpheli yok, sadece bir fidye notu," dedi Sharon teyze. "Keith Franklin ne oldu? Yeni bir şey var mı?"

"Jackie burada oturmuş ne yapıyorsun?" Anneannesi omzuna dokundu. "Gel, aşağı inelim."

Jackie tüm vücudunun titrediğini hissetti. Elini tutunca anneannesinin fark etmemesini umdu ve beraberce merdivenin kalan basamaklarını indiler.

Kahvaltı köşesine geldiklerinde annesi bakmadı bile, ama Sharon teyze baktı. Jackie onu annesine fısıldarken duydu. "Jackie'ye bak. Ona ilaç vermedin değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Katie öfkeli olduğunda yaptığı gibi gözlelerini kırıştırarak.

"Katie," dedi Sharon teyze, "Bugün Jackie'yi ben götüreyim. Annemin randevusundan sonra, havuzda yüzebilir; tenise, kulü-

be götürürüm onu. Monroe amcaları beyzbol oynatarak meşgul ederler onu. Bu aktivitelerle biraz uzaklaşıp."

Sharon teyze kalktı ve ellerini Jackie'nin omzuna koydu. "Onu dışarıdaki o gazetecilerden uzaklaştırırım."

"Haklı olabilirsin," dedi Katie ama sonra durdu. "Ama Scott'a şehirde ihtiyaçları var, eğer Jackie- onun yalnız gitmesine izin veremem."

"Sanırım iyi fikir, Katie," dedi anneannesi.

Ama Jackie ne olduğuna aldırmadı, anne ve babası ondan nefret ediyordu.

Elini anneannesinin elinden çekerek, bir adım geri gitti, annesinin ve teyzesinin omzundaki ellerinden kıpırdayıp kurtuldu. "Kardeşlerim öldü," dedi normal bir ses tonuyla. "Ve bu benim suçum, annem öyle dedi. Hepsi benim suçum."

Jackie, annesi gözlerini kırpıştırarak ona doğru ilerlerken olabildiğince geri gitti. "Bu doğru değil, Jackie," dedi annesi. "Ben öyle demedim."

Jackie iki basamak daha geri gitti. "Seni duydum anne!" Sesi çok yüksekti, Sammie gibi çıkmıştı ve annesine onu çağırıştırmıştı. "Jackie, lütfen ben hiçbir zaman onu demedim. Buraya gel canım."

"Sharon teyzeme söylerken duydum. Beni artık istemiyorsun. İstiyor musun?"

Annesi durdu. "Ben onu demek istemedim," dedi yüzünde garip bir ifadeyle. Jackie onun öfkeli mi yoksa korkmuş mu olduğunu anlayamadı çünkü yüzü çok buruştu. "Jackie, sen her şeydin."

Bir an Jackie öne fırlayıp annesinin kollarına atlamak istedi ama merdivenin tepesinden ayak seslerini duyunca kim diye baktı, bir adım geri attı, dengesini kaybetti ve geriye iki merdiven sahanlığına düştü.

Ve Biri Daha Vardı

Başı tahta zemine bir çarpmayla vurdu. Katie hızla soluk verdi, Sharon çocuğa koşarken o donup kalmıştı. Bu sırada Scott merdivenlerden aşağı geldi.

“O gürültü neydi?” diye sordu. Neredeyse Jackie’nin yerdeki koma şeklinde kıvrık yatan bedenine takılıyordu.

“Katie, ne oldu?” diye bağırdı dizlerinin üstünde, bir eli Jackie’nin göğsünde, ela gözleri dehşetle açılmıştı.

“Kıpırdatmayın,” diyebildi Katie, hala ayakta, hala hareketsiz, hala nefes alamıyordu. “Boynu-”

Bir daha nefes almak istediğinden emin olmayarak Katie donup kaldı. “Ben ne yaptım? Benim suçum,” diye geveledi. “Benim suçum.”

Lucy telefonda 911’i arıyordu.

“Katie sen doktorsun,” Scott’un sesi vıraklama gibi çıktı. “Gel buraya.”

911 ile konuşurken, Lucy onlara FBI’dan Ajan Camry ile iletişime geçmelerini söyledi. Dakikalar içinde acil ekibi geldi ve Camry onları Çocuk Hastanesinde karşılayacağını söyledi.

Alex ve Sammie’nin sesleri Katie’nin kafasında yankılandı. Jackie’ye iyi bakın.

Bölüm 25

Monica Monroe Yeğenlerinin Geri Gelmesi İçin

Yüz bin Dolar Teklif Ediyor.

– National News, 18 Haziran Perşembe

Spansky'nin kamyonu I-75'in kaba yollarında ite kaka gidiyordu. Radyoda yetmişlerin müzikleri çalıyordu, arada bir cızırtı karışıyordu. İki yıl sonra elli oluyordu, ama hala kalbi genç gibiydi. Ergenlikte saplanmış kalmıştı, bir defasında bir psikolog öyle demişti. Midesi guruldadı ve sonraki mola yerinde burger ve patates kızartması için durmaya karar verdi.

Detroit-Miami yolundaki kamyon mola yerlerini avucunun içi gibi bilirdi. Onları bir çocuk organı bulma olasılığına göre sıralayabilirdi. Knoxville'deki umut vaat ediyordu ama öğle saati değil. Ayrıca ihtiyacı dün gece Valdosta'da giderilmişti. Gerçek bir Gürcistan şeftalisiydi. Adının Kiki olduğunu söylemişti. Nasıl bir isimdi bu? Hawaii ismi? Teni kahverengi gibiydi. Afro-Amerikalı gibi siyah değildi, daha çok Meksika ya da Hindistan gibi Orta Asya teni gibi kokanlardandı. İçecek makinesinin oralarda

takılıyordu. Ona bir şeker aldı ve ona yavru kuş yuvasını göstereceğini söyledi. Onu incitmedi. Onları hiç incitmezdi. Organını o yumuşak yerlere sürterdi sadece. E, tabii yalamıştı. Ama acıtacak ya da iz bırakacak bir şey yapmazdı. Ve menisinin elbiselerine bulaşmamasına özen gösterirdi. İşi bitince, annesine ve babasına söylememe uyarısını yaptı ve külotunu aldı. Beyaz naylon. Yirmi bir numara için daha seksi bir şey bekliyordu. Neyse, onu seremoni ile koleksiyonuna eklemeyi heyecanla bekliyordu.

Kahretsin, dönüşü kaçırmıştı. Şimdi düzgün bir yer bulup yemek için bir saat daha bekleyecekti. McDonalds'lardan ve tüm o zincirlerden sıkılmıştı. Ona düzgün bir kamyon mola yeri verin, her zaman tercih ederdi. Sağından bir Porch geçmeye çalışınca dikkatini yiyecekten oraya verdi. "Hayır, geçemezsin," dedi Spansky ve birden sağ şeridi kesti. Zengin kadının yüzündeki paniğe güldü. Bir gün bir sürücü onu zamanında görmeyecekti. Ama onlardan büyüktü. Kamyon şirketlerinin sigortası vardı. Belki de o onun emeklilik sinyali olurdu. On sekiz tekerleklinin anahtarlarını asacaktı o zaman. Kendi şehrinde pikap kamyonetiyle garip işler yapardı belki, Alaska'ya gitmek için yeterli parayı biriktirene kadar. Bu şimdilik saklaması gereken bir hayaldi.

Midesinin gurultusu hala sürüyordu, Doritos reklamından sonra daha da kötü olmuştu. Kanal değiştirdi, haber ve hava durumu kanalı aradı. Hava onun işinde önemliydi, gazete okumadığına göre nasıl güncel kalacaktı?

Baş haber kayıp uçüzlerdi. O uçüzlere kötü bir şey olduğunu anladı. Meraklanmıştı ve evet, itiraf etmesi gerekiyordu, acımıştı. Hikâyeyi takip ediyordu. Fikri: Her şey para içindi ama neden fidye isteği yoktu? Belki de annelerinin hapse yolladığı o sapıklardan biriydi. Polis böyle düşünüyordu. İntikam gibi. İntikam... Geri ödeme. Zihinsel olarak kendi sırtına vurdu. Annesi bu kadar

büyük laflar ettiğini duysa gurur duyardı. Kamyon şoförü olması cahil olduğu anlamına gelmezdi. Hayır bayım...

Dün gece kamyoncularla birayı fazla kaçırmıştı. "Sapık aldı o çocukları," demişti. "Onlar bir alışveriş merkezinden kaçırılmış. Bunlar oralarda dolaşır. Irzına geçin onların. Öldürün. Kimsenin bulamayacağı yere atın." Barın etrafındaki herifler ona bakınca, çok ileri gittiğini anlamıştı. Göt heriflerin hepsi ona bakıyordu.

Omuzlarını silkti. "Hey dostum, sadece nasıl olduğunu söylüyordum."

Barın sonundaki büyük şebek kalktı ve ona doğru yürüdü. Çirkin, beyaz yüzünü o kadar yaklaştırdı ki, içkinin sigara ile karışımıyla meydana gelen kokusunu duyabiliyordu. Spansky kaslarını bir kavgaya hazırladı ama adam sadece, "Bayım, çenenin kapa. Ne düşünüyorsan düşün, ama Güneydesin ve biz burada kadınlar hakkında öyle konuşmayız," dedi.

"Amin, kardeşim," dedi diğerleri, eğilip içkilerini alarak.

Spansky o barda belayı bulacak kadar sarhoş değildi.

Bu herifler insan doğası ile ilgili ne bilirlerdi? Spansky, sapıkları tanıdığına karar verdi. Sapıkların hastalıklı bir tarafları vardı. Spansky'nin ahlaki değerleri vardı. Tamam, küçük kızları severdi. Bunu kendine itiraf ederdi ama onları niye öldürsündü? Bu mantıklı değildi. Sadece söylemesinler diye korkuturdu onları. Küçük kızları korkutmak kolaydı. Birçoğunu en azından. Birinin çok sert davrandığını görse, bırakırdı onu. Bir tane daha bulurdu, dün geceki Kiki gibi.

Spansky aklını haberlerden Kiki'nin külotunu ellemek için bir süre aldı. "Oh, evet," diye gırladı. Bunu "Pislik A" izledi, tekrar haberlere bağlanırken, Gainsville'de bir dazlağın bir ahır duvarına küfür yazarken tutuklandığını duydu. Florida'nın bu kadar kırsal kesiminin oluşu iğrençti. Bunu ayda üç kez I-75'de bin dört yüz mil aşağı yukarı kamyon kullanırken öğrenmiş olmalıydı.

“Evet,” diye kükredi, bu dazlakların Klan üyesi olduğunu öğrenince. “Bu bok herifler diğer bok heriflerden daha iyi olduklarını düşünüyorlar. Atın bunları içeriye, öğrenirler kiminle dans edeceklerini.”

Spansky, çocukken polis olmak isterdi. Annesi ona o oyuncak silahları ve rozetleri alırdı, o pislik herifle evlenmeden önceydi bu. Evan o oyuncakları elinden almış olabilirdi ama şimdi Spansky’nin gerçek babası vardı. Evet bayım.

Kamyonu sürerken Spansky işlemeye ihtiyaç duydu. Midesi daha sesli guruldadı ve kalbi yanmaya başladı, bu yüzden büyük bir yudum Mylanta içti. “Nerede bu Denny’nin yeri.” Sonraki çıkışta durdu. Buradan annesini arayacaktı. Yarın eve geleceğini söyleyecekti. Yeni bir arabaya ihtiyacı olduğundan yakınacaktı annesi. Yarın cumaydı. Onun için bir tane araştırırdı. Onu cumartesi dışarı çıkarırdı, annesinin izin günüydü.

Spansky, kamyonu kenara park etti, ama erkek tuvaletine doğru ilerlerken Porch’un içindeki bayanın arabadan indiğini gördü. Annesine bunlardan bir tane alamaması ne kötüydü. O kadar sesli güldü ki kadın onu görmezden gelmek için yolunu değiştirdi. Bu bir hayaldi, annesinin o şık küçük arabalardan birinden inmesi. Şaka olarak belki bu hafta sonu onu bir test sürüşüne götürebilirdi.

Erkek tuvaletinden Denny’nin yerindeki tezgâhın etrafındaki müşterilerin arasına katıldı.

Monica Monroe, idollerinden biriydi, üçüzlerin ikisi için yüz bin dolar ödül teklif etmişti. Düşüncesi Spansky’nin ağzını sulandırdı. Bu kadar para için neler vermezdi? Bu iki küçük kıza sahip olmak için neler vermezdi?

Bölüm 26

*Yankees Millilerle evinde Oynuyor: Monroe Kızlarının
Güvenli Geri Dönüşü İçin Dua Arası Planlandı
– New York Daily News, 18 Haziran Perşembe*

Katie ve Scott, Detroit Çocuk Hastanesinde acil odasındaki tekerlekli yatakta kıpırtısız yatan Jackie'nin başında dolanıp duruyorlardı. Nörocerrahi, nöroloji ve tabii ki çocuk hastalıkları onu muayene etmişti. Elektroensefalogram, kafatası röntgeni, MR ve CAT taraması yapılmıştı. Hepsi normaldi. Kafatası çatlağı, beyinde ödem, iç kanama ya da herhangi bir beyin hasarı yoktu. Yaşam belirtileri sabitti. Kan tahlilleri ve tam kan sayımı değerleri normaldi. Ama kendine gelmemişti. Bedeni güçsüz ve takatsiz bir şekildeydi, göğsü uykuda gibi inip kalkıyordu. Tüm refleksleri normaldi, bilinçsiz olmasını gerektirecek hiçbir nörolojik bulguya rastlamamışlardı. Başına aldığı darbe, sadece iki basamaktan düşmesi, uzun bir bilinç kaybı yaratacak kadar vahim şeyler değildi. Ama beş saat olmuştu. Doktorlar onu aldılar.

Medya ambulansı şehrin içindeki hastaneye kadar takip etmiş, geride kalan üçüze sağlıksal ne tür bir sorun olduğu hakkında bilgi toplamak için kolektif bir şekilde ellerinden geleni yapıyorlardı. Ortaya çıkan kargaşa Lucy'nin hastaneye varışıyla durmuştu, annesi ve kız kardeşi geldikten sonra Katie bir parça teselli olmuş ve hepsi benim suçum diye tekrar etmekten vazgeçmişti.

Scott Katie'ye ne olduğunu anlayamamıştı. Neden benim suçum deyip duruyordu. İki kızları dört gündür hala kayıptı ve üçüncüsü neden olduğu bilinmeyen bir komadaydı, bu yetmiyor muydu?

Ve Jackie'nin neyi vardı? Doktorların onun hastane odasının önünde toplaşıp stres altındaki çocukların kendini kapatması ile ilgili psikiyatrik sendromlardan bahsettiğini duymuştu. Kendini kapatmak? Bu ne demekti? Katie psikiyatri eğitimi almıştı, biliyor olmalıydı, ama Katie çaresiz görünüyordu. Sadece Jackie'nin yatağının yanında duruyor, boşluğa bakıyor, tek kelime etmiyordu.

Sonunda Lucy, Katie'ye tuvalete eşlik ederken, Scott, Sharon'ı odanın en uzak köşesine çekip, "Katie'nin neyi var?" diye sordu.

"Çok stres altında, Scott. Bir aileye olabilecek daha yıkıcı bir şey düşünemiyorum. Kendimi sürekli onun yerine koyuyorum. Hiçbir ebeveyn böyle bir durumda nasıl tepki vereceğini önceden kestiremez. Fark etmeden her an Alex ve Sammie'yi düşünmek, ölüp ölüp dirilmek gibi. Bilemezsin. Sen ve Katie bu süreci atlatmak için gereken her şeyi yapmalısınız, dakika dakika. Jackie de çok stres altında."

Scott gözlerini ovuşturdu. "Benim duygularım da karmakarışık. Odaklanamıyorum ve bu sabah o kadar sersemim ki bilgileri toparlayabilecek miyim bilmiyorum. Esas şüphelinin dün gece öldürüldüğü haberi- inanamıyorum."

“Stres çok yoğun, Scott. Ne tavsiye edeceğimi bilmiyorum. Burada hastanede kal, anneme git dinlen, yoksa FBI ajanlarıyla vakit geçer mi bilmiyorum.”

Katie ve Lucy döndüğünde Scott ve Sharon ayrıldılar, Scott Katie’nin yanına geldi, kolunu beline doladı. Kapı vurulana dek sessizce durdular.

Çekici, koyu tenli, altmış yaşlarında bir bayan içeriye girdi. Hasta tablosu vardı elinde ama üzerinde turkuaz ipek bir elbise ve ona uyan bir ceket vardı, beyaz önlüğü yoktu.

“Dr. Monroe, ben Dr. Susan Reynolds, Çocuk Hastanesi Çocuk Psikiyatri Başkanı,” dedi Katie’ye yaklaşarak. “Kız kardeşiniz Stacy’nin arkadaşayım ve buraya kızınızı görmeye geldim.” Dr. Reynolds, Scott’a döndü ve “Sanki sizi tanıyorum, Bay Monroe. Ben bir beyzbol hayranıyım, çoğunlukla Tigers, korkarım Yankees’i pek tutmam. Tigers bölümlerinde birinci sırada. Yankees’in doğuda birkaç maçı eksik, yanılıyorsam.”

Scott başıyla onayladı. Beyzbol uzak bir hatıradan başka bir şey değildi. Bir dakika daldı, başını iki yana salladı, kafasındaki o kıvrıkcık saçlı sarışın adamın adını hatırlamakta başarısız oldu. Odaklanmalıydı. Jackie için burada olması gerekiyordu. Şehirde olması FBI’ya Sammie ve Jackie’yi bulmaları için yardım etmesi gerekiyordu.

Katie, Dr. Reynolds’a döndü ama hiçbir şey söylemedi.

Dr. Reynolds kendini Lucy ve Sharon’a tanıttı ve Sammie ve Alex’in sağ salim geri dönmeleri için dua dolu iyi dileklerini iletti. Sonra Jackie’ye döndü.

“Eminim ki çocuk doktorları size kızınızın depresyon seviyesindeki uzun süren bilinç kaybı için fiziksel hiçbir bulgu olmadığını söylemişlerdir,” dedi. “Çocuk çok fazla stres yaşadığı için psikiyatrik nedenlere bakmamız gerekecek. Hemfikir misiniz, Dr. Monroe?”

“Sanırım,” dedi Katie çaresizce.

Lucy, “Dr. Reynolds, neye ihtiyacınız var? Size nasıl yardımcı olabiliriz?” dedi.

“Jackie’yi muayene etmem lazım,” dedi. “Ve anne babaya bazı sorularım olacak.”

Katie başıyla onayladı.

“Ne isterseniz, Dr. Reynolds,” dedi Scott.

“Bana Susan demenizi tercih ederim,” dedi psikiyatrist.

“Lütfen, Susan. Siz de Katie ve Scott deyin,” dedi Scott.

“Stacy daha sonra burada olacak,” dedi Lucy. “Sizi gördüğüne memnun olacak. Keşke Dr. Nelson da burada olsaydı. Sizin, ikinizin yakın olduğunu biliyorum. Hatırlıyorsam, aynı tıp fakültesi.”

“Stacy’nin geleceğine sevindim. Laura’dan bahsetmek gerekirse, baban nasıl Scott?”

“Mayo Klinik’teki kalp damar cerrahisinden sonra iyileşmeye çalışıyor, bitkin tabii.”

Scott, Minnesota’ya uçmayı planlamıştı bu hafta ameliyattan sonra babasını ziyaret etmek için. Bu yıllar önce miydi?

“Tabii,” dedi Susan, Katie ve Scott’un etrafından dolaşp, Jackie’yi muayeneye hazırlanırken. Çocuk ne gözünü açtı ne de kıpırdandı.

Susan nörolojik bozukluğa karşı psikiyatrik bozukluğu değerlendirmek için bir dizi test yaparken kimse konuşmadı.

Bitirince, Katie ve Scott’un yatağın etrafına yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelere oturmalarını önerdi. Sharon ve Lucy izin istediler ve Susan başladı. “Bu bir koversiyon bozukluğu. Aşırı strese karşı tepki. Katman üstüne katman. Belki de kurtulma sendromu tetiklemiştir, o neden kurtuldu da kardeşleri kaçırıldı? Suçu çok üstlenmiş olabilir, bir arada olmadıkları için kendini suçlamış olabilir.”

“Ne yapabiliriz?” diye ilk kez konuştu Katie.

“Jackie’yi psikiyatri katına alıyorum. Odalar rahattır orada, iyileşmeye yardımcı olur. Huzur anahtarımız. İddia yok. Sadece sevgiyle kabul. İki yatak koyduracağım ki orada her zaman sevdikleri de bulunsun. Biliyorum siz FBI ile zaman geçirmek zorundasınız, bu yüzden eğer Bayan Jones, Stacy, Rachel, Sharon, belki başka akrabalarınız, Scott onunla dönüşümlü kalabilirse iyi olur. Ama onunla kalan kişi hep sakin, huzurlu bir atmosferi korumak zorunda. Jackie’nin odası bir sanatoryum. Kardeşlerinin konuşulacağı yer değil. Bunları yapamayacak olanlar Jackie’nin odasında bulunmamalıdır.”

“Doğal olarak psikiyatri kadromuz ve bakım personeli benimle birlikte tedaviyi takip edecekler. Biz girip çıkacağız oraya. Ama aileden biri daima yanında olmalı. Uyanınca size ne yapacağınızı söyleyeceğiz. Eğer kardeşleriyle ilgili yeni bir bilgi alırsanız bize de söyleyin çünkü biz bunu onun durumu için nasıl kullanacağımızı tartışacağız.” Susan durakladı. “Şu anda en kırılgan durumda ama doğru yaklaşırsak bunu atlatacağız. Katie hem çocuk psikiyatrisi hem anne olarak buna ne diyorsun?”

“Evet,” dedi Katie. “Teşekkürler.”

Scott, Katie’nin ses tonundan kalbinin yumuşadığını hissetti. Mantıklı bir ses tonuydu. Susan, Jackie’yi psikiyatriye taşıma işlemlerini yaparken, Katie ile yalnız kalmak istedi, sadece ikisi.

Bir FBI ajanı sedyeyi sıkıştırıp, “Bay Monroe, size acil bir telefon var,” dediğinde bir görevli, ona eşlik eden güvenlik ile birlikte Jackie’yi beşinci kata transfer etmek için gelmişti.

Scott bir an dondu, kalbi sakindi, Katie onun koluna dokunup, “Telefona bak, ben Jackie ile ilgilenirim,” dedi.

Scott, hemşire masasında telefonu yanıtlarken, omuzları öne eğilmişti ve bir eliyle masadan destek aldı.

Ve Biri Daha Vardı

“Bay Monroe, ben Ajan Streeter. Hastanede sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Jackie için ne kadar üzgünüz, anlatamam. İyileşecek mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Scott ve bilmiyordu. Dr. Reynolds reaksiyon vermiyor demişti.

“Ben Detroit’e geri geldim. Hatta hastaneye geliyorum, yoldayım. Sen ve Katie ile üzerinden geçmem gereken bir şey var.”

“Tabii ki ama Jackie’yi beşinci kata transfer etmeye hazırlıyorlar,” dedi Scott. Psikiyatri katı demeye dili varmadı.

Scott ve Katie, Jackie’ye odasına kadar eşlik ettiler. Yolda beşik ve küçük yataklı odalardan geçtiler. Koridorun sonunda Scott ağlayan çocuklarla dolu bir tedavi odasına girdi. Katie psikiyatri yapmadan önce çocuk hastalıkları yapmıştı ve Scott ağlayan bebeklerin ve delirmiş anne babaların kaosuyla birisi nasıl başa çıkar merak etmişti.

Streeter, Monroeları hemşire masasının yanında bekledi. Önce Scott gelip Katie’nin geleceğini söyledi. Beklerlerken Scott, Keith Franklin hakkında bir özet istedi.

Streeter, Katie’nin eski erkek arkadaşının çarşamba sabahına kadar sorguda tutulduğunu söyledi. Eski mahkûmun iyi halden şartlı salıverilmesinden emindiler, uyuşturucu ticaretinden on beş yılın dokuzunu yattıktan sonra. Detroit Sağlık Hizmetlerindeki görevinden önce bir dizi garip işler yapmıştı. Dokuz yıl çöp kamyonu sürmüş ve yakın zaman önce şoförün gözlemcisi pozisyonuna çıkmıştı. Şartlı salıverilme kayıtları ve iş kayıtları yeterli derecedeydi. Karne verilse, C eksi alırdı.

“Katie için ne dedi?” diye sordu Scott.

Streeter, Franklin’in Katie’ye hala ilgisi olduğunu tekrarlardı. Katie’ye olan zaafının evliliğine ket vurduğunu onayladı. Penny ile üç yıldır evliydi ve üç çocukları vardı.

“Evlilikleri muylu muymuş?” diye sordu Scott.

“Tabii ki hayır,” Karısını fahişe diye tanımlıyor. Onunla ilgili hiç güzel konuşmuyor. Harcamaları onu iflasın eşiğine sürüklemiş, gibi şeyler söylüyor.”

“Paraya mı ihtiyacı var o halde?”

“Olabilir,” dedi Streeter. “Franklin Katie ile ilgili fantezilerine hiç ara vermediğini itiraf etti.

“Kahretsin,” dedi Scott, “Sanki bu olacaktı gibi.”

“Sana onun dediklerini söylüyorum sadece,” dedi Streeter. “Çıldırması tabii ki. Dedi ki Katie’nin de hala ona karşı bir şeyler hissettiğinden eminmiş. Adam geri durmuyor. Hepsini sıraladı.”

“Harika,” dedi Scott.

“Önce ona o e-postayı yollamış. Borcu olan bir demet paradan bir yüzlük çekip kız kardeşinin konserine bilet almış. Annesinden Katie’nin sensiz orada olacağını öğrenmiş. Önde oturacağını bekliyormuş ve Katie, üzüzler ve annenle girince onlara bir göz atmış. El sallamış ama onun gördüğünü sanmamış. Konserden sonra dışarıda beklemiş, onun yanına yürüyüp muhabbet etmek için. Ama Katie ana girişten çıkmamış. Katie arka kapıdan çıkıp, doğrudan Monica’nın limuzinine binmiş. Ondan sonra gittiği bara gitmiş ve kapanana kadar orada kalmış. Bu detayların hepsi teyit edildi.”

“Yani siz bu herife inanıyor musunuz?

“Pazar günü,” diye devam etti Streeter, “Franklin aileyi hayvanat bahçesine götürmüş. Ve bu da teyit edildi. Onu tutacak bir şey yoktu elimizde, bu yüzden gitmesine izin verdik.”

“O halde hiç-”

“Bize bir şey söyledi. Bir ilişkisinden bahsetti. Beyaz bir kadınla olan ilişkisinden. Jane Wise diye bir kadın. Bir şey ifade ediyor mu?”

“Beyaz kadın?” Scott’un kalbi çarpmaya başladı. Acaba Franklin kız arkadaşını mı yollamıştı alışveriş merkezine kızlarını alsın diye? “Acaba alışveriş merkezindeki şahidin gördüğü kadın o muydu?”

“Franklin’in cüzdanında resmi vardı.” Streeter ona orta yaşlı, şişmanca, soluk benizli, çok makyajlı kahverengi gözleri olan, boyanmış demode kesimli sarı saçlı, beyaz bir kadının resmini gösterdi.

“Tanıyor musun onu?”

“Tanımıyorum.”

“Onun resmini herkese gösteriyoruz, ama pazar günü için sıkı bir mazereti var, eşiyle birlikte bir aile toplantısı. Kendisi elli yaşında. Otomotiv endüstrisinde çalışıyor, sabıka kaydı yok, iyi bir bayana benziyor. Franklin’de ne bulduğunu bilmem. Ona Katie’yi bile anlatmış. Git de çöz kadınların neye tahammül ettiğini.”

Scott’un omuzları düştü. Başka bir çıkmaz sokak.”

“Franklin yirmi dört saatlik gözetimde.”

“Bana bu kadar dürüst olduğunuz için teşekkürler,” dedi Scott. “Sanırım hala baş etmekte problem yaşıyorum. Bu sabahla ilgili, Katie ve ben Ajan Camry’e bayağı sert çıktık. Herkes ne kadar çok çalışıyor, biliyoruz.”

“Gidip Katie’yi getirsen.” Streeter saatine baktı. “Sana ve eşi-ne ihtiyacım var. Bu bekleyemez.”

“Jackie’yi yerleştiriyor ama gidip alayım.”

O sabah Tampa’dan yaptığı uçuşta Streeter kayıp kızlarla ilgili aldığı her kararı ikinci kez gözden geçirdi. Bölge ofisine varır varmaz sorumlu özel ajan olan patronundan bir toplantı istedi ve varınca tüm ekip Streeter’ın konuyla ilgili yazılı özetini dinledi. Çok soru sordular ama kimsenin yararlı bir fikri yoktu. Ekip mutlu değildi. Patronun sözleri, “Cutty’nin Tampa’da vurulması

belki senin suçun değil ama adamlarımızın Watkins'ın beynini dağıtması? Toplayın kendinizi ve bulun o kızları. Müdür benim ensemdedir. Obama da onun ensesinde. Ben de sizin. Artık karışıklık istemiyorum," oldu.

Streeter uçaktayken Camry onu her iki ebeveynin de histeri sınırında olduğunu söyleyerek uyarılmıştı. Monica'nın bir ödül teklifini yayınlama inisiyatifi de kullanmıştı. Sözcünün Monica olmasını tercih etmezdi ama Katie ve Scott bir tekste odaklanamayacak kadar Jackie ile meşguldü. Belki de Camry haklıydı, Monica gibi ünlü biri dünyanın dikkatini üzerinde toplayabilirdi ve insanları harekete geçirirdi. Bu iki Monroe kızını gören birileri olmalıydı dışarıda. Yoksa diye düşünmek istemiyordu.

Monica'nın videosunu izlerken Streeter, Scott Monroe'nun ailesini daha yakından inceleme fikrini hatırladı ve bu görevi en iyi ajanlarından biri olan Juan Orteza'ya verdi. Katie'nin ailesinden hemen hemen herkesle tanışmış, yalnızca Yeni Zelanda'da tatilden dönmekte olan kız kardeş kalmıştı. Onlarla ilgili hiçbir karmaşıklık yoktu, ama Scott'un ailesi değişik olabilirdi.

Toplantıdan çıkıp yaralarını sarmaya çalışırken odasına gitti, kapısını kilitledi ve Marianne'i aradı. Dün Marianne ile Monroe ailesinin dinamiklerini konuşurken, Marianne, Jackie'nin yıkılacağını öngörmüş, "Dokuz yaşında hiçbir çocuk Dr. Monroe'nun onu maruz bıraktığı stres altına sokulmamalı, bir de kendisi çocuk Psikiyatristi!" diye uyarılmıştı. "O iki ebeveyn kendilerini toplamalı," demişti, "Eğer bundan sonra bir çift olarak yaşamaya devam edeceklerse, bir şekilde bunu başarmalıdır." demişti.

Evlilik ve evlilik terapisi düşüncesi Streeter'ın dişlerini sıkmasına yol açtı. Marianne terapistle gitmelerini önerdiğinde doğrudan reddetmişti. Problemleri onun işiydi. Streeter işini seviyordu. Eğer o dayanamıyorsa, katlanacaktı. Ama bu onu nereye

Ve Biri Daha Vardı

götürmüştü? Her gün her zaman sefildi. Karısını ve çocuklarını özlüyordu, şimdi Monroe kızları onun enerjisinin her birimini tükettiği şu zamanlarda daha çok özlüyordu ve aklından çıkmayan soru: Ya bunlar kendi kızlarının başına gelseydi?

Kendisiyle dürüst olduğu zamanlarda, Streeter mantığını kaybettiğini itirafa zorlanırdı. İçinde bir boşluk vardı ve bu işini etkiliyordu. Sammie ve Alex dört gündür kayıptı, elinde bir ölü bir de beyni ölü iki şüpheliden başka bir şey yoktu. Sahte gibi duran bir de fidye notu vardı. Annenin faydalı hiçbir bilgi getirmeyen geçmişteki sevgilisi vardı. Çok geç olduğunu düşündüğü bir ödül senaryosu. Kariyer bakımından eğer kısa sürede bir şey çıkmazsa cehennemle ödeyecekti. Michigan'dan sürülür, karısıyla barışma şansı ve kızlarıyla aynı eyalette olma şansı elinden giderdi.

Bu morali bozuk durumdayken gelen telefonu açtı ve bu davayı aydınlatacak bir şey olmasını umdu.

o

Bölüm 27

Ödül Arayanlar Yanıt Verince
FBI'ın Monroe Davasında Çabaları Artıyor.
– National News, 18 Haziran Perşembe

Cliff Hunter Budweiser birasının kapağını kaldırdı, televizyonu açtı, ESPN spor kanalını bulmak için kanalları gezindi. Hayatı boka dönmüştü ama hala kablolu televizyonu vardı. Beyzbol hayatı olmuştu ve hala hayatıydı. Şimdi bir seyirciydi ama Scott Monroe sayesinde ünlü bir star değildi. Yankees, diğer profesyonel takımlar arasında küçük gördüğü bir takımdı -sebebi vardı tabii- Washington Millilerine karşı oynuyordu. Dün gece olduğu gibi bugün de kaybedip ligin en altına düşmelerini umdu.

Kanalları gezinirken CNN'i geçti ve geri geldi. Tanıdık yüzden önce sesi tanıdı, itiraf etmeliydi ki güzel bir sestti. Scott Monroe'nun kız kardeşi Monica'nın sesi. Bir seferinde Scott'a onun Tampa'daki konseri için bir iki bilet alabilir mi diye sormuştu. Scott onu atlatmıştı ve onu almıştı, hayatını mahveden on yedi yaşında güzel ama aptal kadını. Bu, Scott onun mentoru olduğu zamanlardaydı.

Monica Monroe'nun dediğine konsantre olmak istedi. Sonra sözcükleri duydu, "Yeğenleri Alex ve Sammie'nin geri getirilmesi için yüz bin dolar ödül." Yine gösteriyorlardı, Monroe kızlarının yüzlerini, bu aralar durmadan haber programları ve gazetedeydiler. O melek görünümlü yüzler. Cliff sesi kıstı. Sesin bodrum kata gitmesini istemedi. Klimaları yoktu, annesi oradaki serinliği tercih ediyordu.

Monica'nın kısa ve gözü yaşlı duyurusunu dinlerken, Cliff kıvrıkcık saçlarını karıştırdı, bunun etkisini düşündü. Ünlü zengin fahişe yüz bin teklif ediyordu. O bir milyon istiyordu. Planına sadık kalmalı mıydı?

Bodrum katındaki annesini düşündü, üzgündü, biliyordu, çünkü evlerini kaybedeceklerdi. Dokuz yıl önce onun yanına taşınmıştı, geçmişte beyzbol kariyeri Scott Monroe yüzünden zarar gördüğünde. Monroe onu Yankee genç takımından atmış ve Amerikan Ligiden gizli oyla onu çıkarmıştı. Milli ligi denemiş, Pirates genç takımında oynamıştı. O da bitince Dayton'a eve dönmekten başka gideceği bir yer yoktu. Bu arada annesi ikinci bir konut kredisi almış ve sonra da evin parasından sonra artan parayı almıştı. Şimdi ödemeleri yapamıyor ve de ev fiyatları yerde sürünüyordu. Bir spor mağazasında çalışarak yardım etmeye çalışmıştı ama olmamıştı. Ve bir plan düşünmüştü. Kariyerini bitiren adamın şimdi onu nasıl zengin edeceği konusu ironikti.

Ama Monroelar yüz bini herkese vermeye hazırdılar, bu yüzden ilk hamleyi o yapmalıydı. Ona bilgi getirecek birine para ödeyemezdi. Yankee maçının canı cehenneme. Televizyonu kapattı, bodrum katı kontrol etme zahmetine girmede. Auburn Hills'e gidip, paranın bırakılacağı yeri saptamak istiyordu. Bunu öğleden sonra Yankee organizasyonundan Don Plese'yi arayıp bildirirdi.

Bölüm 28

*TAMPA Bay Rays Bugün Colorada'daki
Maçlarında Alex ve Sammie Monroe İçin Oyuna
Ara Verip Dua edecek.
– Sports Network News, 18 Haziran Perşembe*

FBI, Tampa bölge ofisinden özel ajan Emmitt Rusk polis ressamın çizdiği Michigan'dan kimliği belirlenmemiş 'demode' adını verdikleri kadın şüphelinin pilot resmini aldı ve Maxwell Cutty'nin önceki büyük evine doğru yola çıktı. Streeter'in önerisiyle Tampa Bölge Ofisi Cutty ile ilişkisi olan bir grup insanı toplamıştı. Adres defterinden, komşu, arkadaş, tanıdıkları saptamışlar ve onlardan öğleden sonra kısa bir görüşme rica etmişlerdi. Onlara şüpheli değil de gönüllü olarak muamele eden FBI onların tepkilerini öğrenmek istemişti. Bu kadının kim olduğunu bilen var mıydı?

Hemen sonrasında, Cutty'nin ofisi işlemini tekrar etmişlerdi. Ve yine aynı sonuçlarla oradan ayrılmışlardı. Cutty'nin ellinin üzerindeki tanıdığı bu kadını hiç görmediklerini söylemişlerdi. Rusk'ın tek elde ettiği alaylı gülüşlerdi. Cutty'nin tanıdıkları,

onun stil olarak eski moda bir kadınla bağdaştırılmasını gülünç bulmuşlardı.

Görüşecekleri kişilerin listesinin en altında Olivia Cutty'nin kız kardeşi vardı. Roberta Kendrick yakında Plant City'de yaşıyordu. İsteksiz de olsa Cutty'nin yetim kalan çocuklarına geçici olarak göz kulak olmaya atanmıştı. Roberta ile daha önce yaptığı görüşmelerden yola çıkarak Rusk, Roberta'nın yaşantısını anneliğe uygun bulmuyordu. Veraset tamamlanınca, çocuklar zengin olacaktı ama bu sevecen anne baba eksikliğini gidermezdi.

Cutty öldüğünde, Rusk Maxwell Cutty'yi cinayet işlemek için komplo kurmak suçundan tutuklaması için Tampa polisine yeterince delil toplamıştı. Monroe senaryosu ortaya çıkınca bunu yerel polise devrederek geri çekilmişti. Cutty'nin mali hareketlerini izleyen FBI muhasebecileri karısının "boğulma kazası" sırasında şüpheli bir para çekimi saptamışlardı ve yine aynısı Monroe kızlarının kaçırıldıkları günün sabahında olmuştu. Cinayet suçları şimdi Cutty ölmüş olduğuna göre düşmüştü, ama ölüm-kalım sorusu hala sürüyordu: Cutty, Monroe çocuklarının yerini mezara mı götürmüştü?

Cutty'i düşünmek bile Rusk'ın yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Çocuklarına taciz etmek, eşini öldürmek, anneleri aleyhinde şahitlik yapmasın diye iki küçük kızı kaçırmak. Acaba çocukları sadece kaçırmış mıydı yoksa onları öldürmüş müydü? Şimdi bir şey netti. İyi kalpli görünen orta yaşlı bir kadını sinemadan onları çıkarmaya ikna etmek ve arabasına götürmek için kullanmıştı. Kadın belki de kızların yaşadığı yer olan Tampa'dandı. Onu bir yerden tanıyor olmalıydı.

Plant City arabayla Tampa'dan bir saat uzaklıktaydı. Rusk, Roberta'nın evini geniş bahçeli küçük evler olan, iki yanı yoğun treyler parklarıyla çevrili bir mahallede buldu. Evi beş ve yedi ya-

şında yetim kalan Aiden ve Jake Cutty'yi barındırmak için küçük görünüyordu.

"Bu resimde bir hata var," diye mırıldandı arabayı süren ajan. "Çocuklar zenginlikten, fakirliğe gitmişler. Oğlanlar ne zamandır buradalar?"

"Babalarının onları taciz ettiği hikâyesi çıktığından beri," dedi Rusk. "Çocuk Koruma Hizmetleri çocukları akrabalarının yanına yerleştiriyor. Ve Roberta da bir akraba. Olivia'dan on bir yaş küçük. Yani yirmi yedi. Ve çok farklı."

Rusk zili çaldı, bahçede bir iki bisiklet olduğunu fark etti. Bir tanesi dört tekerlekliydi, her ikisi de parlak kırmızıydı.

Kapı açıldı ve iki oğlan dışarıya fırladı. Her ikisi de kahverengi saçlıydı, tombuldular ama şişman değillerdi. Birbirlerini dürtüp gülüyorlardı. Küçük olan büyük olana çelme takmaya çalışıyordu. Büyük numaradan düşer gibi yapıyordu ve küçüğü yakalıyordu kaçarken. Şimdi toz toprağın içinde kavgalaşıyorlardı.

"Bayağı büyümüşler," dedi Rusk, Roberta kapıda görününce. Olivia'nın fotoğrafları geldi gözünün önüne, cilalı ve profesyonel, bir de kız kardeşinin düzensiz ve vahşi görüntüsüne baktı. Omuzlarında kabarık saçları her yana fırlamıştı, ayak bileklerine kadar rengârenk bir etek giymişti, davetkâr göğüslerini belli eden örgü bir bluz ve sandaletleri vardı.

"Hey, beyler, buralarda ateşböcekleri var," diye bağırdı ve cam kapıyı çarptı. "Jake, hatırla seni geçen sefer hastaneye götürmek zorunda kaldım."

"Ajan Rusk," dedi kadın, "Bir düşün. Demek istiyorum ki benim bir görevim var. Şimdi iki yaramaz oğlan var. Onları seviyorum, evet. Ama bu ben değilim. Dediğimi duyuyor musun?"

"Nasılsın Roberta?" diye sordu Rusk. Tükenmiş görünüyor-du, onun Tampa Tribüne gazetesinin nasıl editör yardımcısı olduğunu bildiğine hayret ediyordu.

Kız omuzlarını silktilti. "Biliyorum, felaket görünüyorum. Ama size söylüyorum, bu oğlanlar, gazeteden mazeret izni almak zoruunda kaldım."

Rusk'ı içeriye dağınık bir oturma odasına aldı. Rusk ona demode kadının robot resmini gösterdi ve onu hiç görüp görmediğini sordu. Görüştükləri kişilerin içinde Roberta'nın görüntüsü şüpheliye en yakın benzeyendi, bu da Rusk'a bir umut verdi. Ama Roberta robot resimdeki kadından çok gençti.

"Belki," dedi Roberta, saçını gözlerinin önünden çekerek. "Olivia'nın eski temizlikçisine benziyor. Babcock. Öyle bir şeydi."

Rusk'ın kalbi umutla çarptı. Sonunda belki bir şeye ulaşmışlardı. Cutty'den Detroit'deki şahidin tarif ettiği kadına doğrudan bir bağlantı.

"Belki oğlanlar tanır onu," diye kapıdan bağırdı Roberta.

"Küçük J., Büyük A. Buraya gelin."

Rusk, çocukların maskaralıklarını seyretti.

"Kulaklarınızı tıkayın," diye emretti ve Rusk'ın duyduğu en cırlak ısılığı çaldı.

Bu kez yürüyerek değil aceleyle geldiler.

"Çocuklar bu kadını tanıyor musunuz?" diye sordu Rusk.

"Evet," dedi Jake. "Anaokulu öğretmenim. Bayan Patches. Tüm çocuklar onun çirkin olduğunu düşünürdü."

"Hayır," dedi Aiden. "Ve Jake o söylediğin hiç hoş değil. Annem hoşlanmazdı."

"O öldü, babam da öldü. İstediğim her şeyi söyleyebilirim." diye bağırdı Jake ağlamaya başlamadan önce.

"Bunu çekemem," dedi Roberta. Jake'i kollarına aldı. "Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Gözleri yaşlandı. "Onları psikiyatriste götürdüm. Dr. Katie burada olmadığı için şimdi gittikleri adam işe yaramaz. Maxwell öldürüldüğünde çocuklara

babalarının öldüğünü söyledi. Tam da öyle. Sonra terapi oyunu oynuyor. Sonra zaman doldu. Ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Yani ağlamalılar mı? Ağlamamalılar mı?" Roberta verandaya çöktü. "Dr. Katie de yok şimdi, bilmiyorum. Hatta eğer kızları öldüyse diye düşündüm, belki benim yeğenlerimi alır dedim. O kadar çaresizim."

Rusk hapsirdi ve mendil çıkardı.

"Kedilerden olmalı," dedi Roberta, "Sanırım fark ettiniz, klimam yok."

Rusk gitmek için izin istedi. Bu iki ismi arabadan bildirecekti: Temizlikçi Babcock ve öğretmen Patches, yeni ilgili kişi.

Tampa bölge ofisini aradıktan sonra, Rusk Detroit'deki Streeter'ı aradı. Streeter'ın sesindeki heyecanı seziyordu, onun hayal kırıklığına uğramaması için dua etti.

Merkeze giderken Rusk teorisini serdi. Cutty kaçırma işini ayarladı, bir aracı ile yaptı bu işi. Kızları güvenebileceği bir kadını kullanarak kaçırdı. Cutty, yirmi dört saat gözetimliydi. Öldüğü gün Ybor City'e kadar takip edilmişti. İçeri girerken bir torba taşıyordu. Çıktığında torba yoktu. Doğruca eve gitmiş ve geç saatlere kadar suikast kurşununu yiyene dek görünmemişti. FBI, Ybor City'i dolanmış, ama kimse Maxwell Cutty'i biriyle buluşurken görmemişti. Şahitler onun girdiğini ve çıktığını görmüşler, ama başka bir şey görmemişlerdi. O kulüpte biriyle buluşmuş olmalıydı ve Rusk kim olduğunu bulmaya yemin etti.

Bölüm 29

Üçüncü Monroe Üçüzü

Detroit'te Çocuk Hastanesine Kaldırıldı.

– Perşembe Haberleri, 18 Haziran

Jackie'nin hastane odasının kapısına vurmadan önce Streeter, Scott'u Katie ile geri gelmesi için beş dakika beklemişti. Onun anneannesinin evinde düştüğü söylenmişti ve gözlem için yatırılmıştı. Düştü mü? O halde neden psikiyatri katındaydı? Çocuk hastanesi o kadar mı kalabalıktı?

"Küçük kızın odası, girilmez efendim," dedi ona Jackie'nin odasına kadar eşlik eden bayan ajan. "Sakinliğe ve sessizliğe ihtiyacı var. Kayıp kardeşleri hakkında konuşmak yasak."

Scott kapıyı açınca Streeter tanıdık müziği duydu. 'It's A Small world,' en küçük kızının en sevdiği.

"Birimizin Jackie ile kalması gerekiyor," dedi Scott fısıltıyla.

"Gerçekten ikinize de ihtiyacım var," diye üsteledi Streeter. "Bu önemli olabilir."

“Jackie uyuyor,” dedi Scott. “Ben Katie’yi alıp geleyim ama uyanırsa diye çok uzun kalamayız dışarıda.”

Uyanırsa diye? Streeter soru işaretiyle baktı anne babaya, yakındaki bir konferans odasına doğru giderlerken. Ortada birkaç ajan vardı, Jackie’nin koridorunda görevli olmayan personel ve ziyaretçileri uzak tutmak için.

“Lütfen,” dedi Katie, gözleri Jackie’nin odasından ayrılma-
dan. “Bu önemli biliyorum ama çabuk olur musunuz?”

Streeter onlara büroya öğleden önce inandırıcı bir telefon geldiğini söyledi. Şu an yoğun inceleme altında olan bir telefon. Arayanın sesindeki bir şey, aciliyet ve dürüstlük sinyali veren acele bir tonlama, açan ajanın kadını Streeter’a vermesini tetikledi.

Arayan Sheila Gladsky idi. Geçen pazar öğleden sonra Hill alışveriş merkezinde alışveriş yapıyordu. Streeter, Monroelara Gladsky’nin dün gece geç saatlerde gelip ifade verdiğini açıkladı. Daha önce aramadığı için özür diliyordu ama Upper Peninsula’da kamp yapıyordu, çadırdıydı ve elektrik yoktu. Kızlarınızın kaçırılma olayını duyar duymaz aramıştı.

Streeter defterini açtı. “Bize neler söylediğini size aktarmaya çalışacağım. Dikkatli dinleyin ve herhangi bir bağlantı, size çarpıcı gelen herhangi bir şey ya da bir olayı anımsatan herhangi bir şey yakalarsanız.”

Her iki Monroe da başıyla onayladı.

Streeter okudu, “Evet hatırladıklarım. Ben kamp malzemelerimi alıyordum. Ben ve kız arkadaşım çocukları ilk kez ormana bu kadar uzağa yalnız götürecektik. Yani ben eskiden evliyken kamp yapardım ama yalnız olunca farklı oluyor. Brendan’ın nasıl yapılacağını öğrenmesini istedim. Çok uzağa gitmedik. Sadece Mackinac Köprüsünü geçtik. Ama dünya ile bağlantımızı kesikti. Benim Brendan -belki de erkek izci olmak istiyor- o yüzden iyiydi

ama kız arkadaşımın oğulları televizyon yok diye mütemadiyen söylendi. Sivrisineklerin büyüklüğünü tahmin edemezsiniz. Bizi canlı canlı yiyecekler sandım.”

Streeter kafasını kaldırdı. Katie ve Scott titriyorlardı. Okumaya devam etti, “Her neyse kızlara gelelim, bunu doğru konuşmak istiyorum. Saat tam kaçtı bilmiyorum çünkü saatimi unutmuştum. Alışveriş merkezindeki saati görünce geç kaldığımı anladım.

Öğleden sonra 1:31 idi tam tamına. Ben muhasebeciyim, o yüzden net olmayı severim. Olmak zorundayım.

Eczaneden ilk yardım malzemeleri, yara bandı, dezenfektan gibi şeyler aldıktan sonra güney çıkışından çıktım, hala fişleri var bunların bende.

Kahverengi bir Sedan’ın, yeni model değildi, pek anlamam ama arabalardan, yolcu tarafının yanına park etmiş olduğum Honda arabamın bagajına iki uyku tulumunu tıkiyordum. O sırada bir çocuk sesi duyup, döndüm.”

Streeter Monroeları kontrol etmek için durakladı. İkisi de dikkatle dinliyorlardı. Scott titremesin diye Katie’nin elini tutmuştu. Streeter notlarına döndü. “Küçük bir kız gördüm. Onun dediği dün gibi aklımda: “İyileşecek mi?”

“O kız resimlerdeki küçük kızdı. Renkli pantolonu olan, geometrik desenli, sarı bluzlu, at kuyruklu ve kırmızı kurdelesı olan. Çok tatlı kırmızı sandaletleri vardı, siyah tokalı. Üzgün geliyordu sesi. Ama korkmuş gibi değildi, daha çok endişeliydi. Ama ürkmemişti. Ne demek istediğini merak ettim. Sanki birisi mi hastaydı? Ama keşfedemedim.”

Katie nefesini verdi, bir şey söylemedi, ama gözlerini kırpmıyormaya başladı.

Streeter devam etti. “At kuyruklu olmayan diğer kız, -lavanta rengi, arkası çapraz dantel askılı elbisesi olan -eminim ikizdiler,

üçüzlerden olduklarını ne bileyim tabii- hiçbir şey söylemedi. Onun da sandaletlerini fark ettim, parlak beyaz, büyük sarı papatyalı.

Sonra onların birlikte olduğu kadın arabanın kilidini açtı, at-kuyruklu olan kız öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Kadın diğerini bir anlamda arka koltuğa itiştirmek zorunda kaldı. İtmek değil, dürtüklemek gibi. Onun, 'Çabuk olun,' dediğini duydum, ama hiçbir şey gelmedi aklıma.

Eve geldim. Haberleri izleyip gazeteleri görünce, onların kaybolan kızlar olduğundan emin oldum. İkisinin de açık kahve teni vardı, çok tatlıydılar. Hatta küçük kızım olsa keşke dedirttiler bana."

"O kadının arabasına mı binmişler?" diye durdurdu Scott. "Sadece arabasına mı binmişler? İtiraz etmeden? İsteyerek?"

"İkisinden biri başka bir şey söylemiş mi? diye sordu Katie, sandalyenin ucunda oturarak.

"Hayır," dedi Streeter yazılı ifadeye geri dönerek.

"Onlar arabaya bindiğinde ben de arabamı yüklemeyi bitirmiştim, arabama bindim ve uzaklaştım. Ben park yerinden onlardan önce ayrıldım."

"Maalesef plakayı fark etmemiş, arabayı tarifi de pek faydalı olmadı. Ama önemli bir bilgi aktardı. Sammie ve Alex'in ayakka-bıları. Kızların ayakkabı detayları medyaya yansıtılmamıştı."

"Kimdi bu kadın," diye sordu Katie. "Beyaz mı siyah mı?"

"Beyaz bir kadın. Orta yaşlı. Arada grileri olan kestane rengi saçlı. Saç şekli kabarık. Üzerinde koyu mavi elbise vardı. Beyaz spor ayakkabı, beyaz çorap."

"Sammie öne oturmuş, Alex arkaya?" dedi Katie fısıltıyla.

Scott'un sesi onunkine göre yankılandı, "Hiç panik ve ürkmüş görünmüyorlar mıymış?"

Streeter her iki ebeveyni de yakından inceliyordu, "Sheila Gladsky tekrar tekrar söyledi, kızlar endişeli görünüyörlarmış, korkmuş değil. Bu bana şu soruyu sorduruyor, "Kızlar aileden, akrabadan, tanıdıklardan biriyle gitmiş olabilirler mi?"

"Kaç yaşındaymış bu kadın?" diye sordu Scott. "Beyaz mıymış?"

"Ellili yaşlarının başında, diye tahmin etti şahit kadın. Kesinlikle beyaz. Şahit onu biraz kilolu diye tarif etti, güzel giyinmemişti dedi."

"Onlar asla bir yabancıyla gitmez," dedi Scott.

"Bayan Gladsky'nin yalan makinesi testine girmesini istedik. Girdi. Geçti."

Katie ve Scott birbirlerine baktılar, her ikisini yüzünde de aynı soru, "Bunun kim olabileceğini biliyor musun?"

Streeter onları inceledi. Bu görgü şahidi raporuna göre kaçırılan kişinin kızların tanıdığı biri olması ihtimali daha artmıştı. İnceleme daha derinleşecekti, zaten stres altında olan geniş aile ve arkadaş çevresini de maalesef bozacaktı.

"Ve Sammie, o iyileşecek mi?" demiş dedi Katie. Ne demek istemiş? O kim?

"Bilmiyoruz Dr. Monroe ama Bayan Gladsky'e inanıyoruz. Onun tanıdığı Courtney Davis'in raporuna da uyuyor, o pazar iki Plummer'ın alışveriş merkezinde görüştüğü iki çığlık atan oğlu olan kadın. O da kadının koyu mavi bir elbisesi olduğunu, spor ayakkabıları olduğunu söylemişti. Elli yaşlarının ortalarında demişti, paspal, kilolu, kestane saçlı... Kadının her iki elinde de birer çocuk varmış ve hızla yürüyörlarmış. Davis, kadının yüzünü görmemiş, arkadan görmüş."

"Tanrım, Scott bu kim olabilir? İki şahit de onları beyaz bir kadınla görmüş."

“Çocukların tarifleri Sammie ve Alex’e uyuyor. Ama Sheila Gladsky ortaya çıkana kadar kadının yüzünü bilmiyorduk ve hala onları nereye götürmüş olabilir bilmiyoruz, ya da bu görevi ona kim verdi.”

Streeter, Katie ve Scott’a robot resmi verdi. Kilolu, orta yaşlı bir kadın, salaş bir ev elbisesi var üstünde, grileri olan kestane rengi saçlı.

“Benim hiç görmediğim biri,” dedi Katie.

“Benim de,” dedi Scott. “Ailelerimize göstermemiz için bir kopya alabilir miyiz? Belki biri tanır onu.”

Streeter ona birkaç kopya verdi ve çantasını kapattı, gitmeye hazırlandı. Yapılacak çok iş vardı. “Korkarım arkadaş ve ailelerini, her iki taraftan da tekrar sorgulamamız gerekecek, çünkü bu kadın Kafkas, Monroe tarafından başlayacağız.”

Streeter, Scott’un erkek kardeşlerini ve ailelerini, ünlü kız kardeşi Monica’yı ve eşini zaten sorgulamıştı. İçlerinde hiçbir şey bulamamıştı, sadece üzüntü vardı. Scott’un annesi otuz yıl önce ölmüş ve babası Nick Monroe, Mayo Klinikte, kalp ameliyatı sonrası iyileşmek için yatıyordu. Bugün ajan Juan Orteç’i Rochester, Minnesota’ya çıkaracaktı. Eğer Monroe ailesinin yaldızlı görüntüsünün altında kötü bir şey yatıyorsa ata Nick Monroe bilirdi.

Streeter’in kafasında kızların kaçırılmasının ırksal bir önyargı fikrinin olması hep bir şüpheydi. ırksal önyargı hala vardı. Geçen yıl Amerika’da çift ırklı bir başkanın seçilmesi bu felsefeyi sonlandırmayı gerektirdi, ama modern neo-Nazi’lerin kafasında hangi kötülük vardı kim bilirdi? En kötüsü Ulusal Sosyalist Hareketin merkezinin Detroit’de olmasıydı. Onların inanç manzumesini okuduğunda dalga geçmişti, sadece saf beyaz kandan gelenler ulusun ferdi olabiliyordu. İğrenç bir şey.

Streeter, ırk meselesini Monroelarla hiç konuşmamıştı ve şimdi konuşmaya karar verdi. “Bu kadın beyaz mı siyahi mi diye

sordun,” diye başladı. “Evliliğiniz konusunda çift ırklılıktan dolayı herhangi bir gerginlik ya da eleştiri gündeme geldi mi? Herhangi biri itiraz etti mi ya da siyahi bir kadının beyaz bir erkekle evlenmesinden mutsuz olanlar oldu mu?” Streeter burada dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Keşke şirketten aldığı çeşitlilik derslerine daha çok önem verseydi.

Scott öne eğildi ve masanın kenarına öyle sıkı tutundu ki el parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu. “Siz Sammie ve Alex’in beyaz ırkı üstün tutanların elinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Soruyu ben sordum,” dedi Streeter, ‘Bir Damla Kuralını’ hatırlayarak. Bu kurala göre, kölelik devrine dayanan, Amerikan toplumunda süregelen kökleşmiş bir inanç vardı. Bazı topluluklarda görünüşü ne olursa olsun, eğer kökeninde Afrikalılık varsa siyahi sayılıyordu. Bu noktada Barack Obama, annesi beyaz, babası siyahi olsa da siyahi sayılıyordu. Gerçekte Obama çift ırklı bir siyahi idi, Monroe çocukları için güçlü bir rol modeliydi.

“Bu mantıklı değil,” dedi Katie. “Alex ve Sammie zorlama olmadan gitmişler. Nefret dolu bir ırkçı onları nasıl öyle götürsün? Beyaz bir kadın, Alex ve Sammie’yi arabasına götürüyor. Burada ırksal bir aç göremiyorum. Ve sizin sorunuza cevap, Ajan Streeter: Hayır. Biz ırksal bir hoşnutsuzluk yaşamadık. Değil mi, Scott?”

“Evet, ama ya-?”

“Bakın, biz üzüzlerle dışarıya çıktığımızda herkes bize bakıyor. Eskiden çocuklardan önce bu bakışlara çift olarak maruz kalırdık. Merak ama bağnazlık değil. Irkçılığın yanına bile yaklaşmayan bir şey. Ama biz ırksal antenlerimizi çıkarmak istemiyoruz. Bir şeyleri kaçırmış olabiliriz. Ne diyorsun, Scott? Çocuklarımızı götüren o kadın beyaz.”

“Göremiyorum. Evet biz çift ırklı ailelerin teorik yorumlarını biliyoruz. Birçok var; ideolojik, kurumsal ve bireysel ırkçılık... Ar-

kadaşlarımızla tartışıyoruz bunu, ama o teorik şeylerin hiçbiri yer almadı hayatımızda. Bunca yıl tek bir olay bile olmadı. Bir şeyler değişmiş olabilir mi? Biz fark etmedik?”

Streeter rahatsız oldu ve bu ırk olayını gündeme getirmek akıllıca mıydı diye düşündü. Monroelar hayatlarını ırksal önyargı olmadan başarılı bir şekilde kurmuşlardı ve boş yere olacak bir inceleme ile bunu tehlikeye sokmak istemiyorlardı. Daha önce Adli Bölümün Halkla İlişkileri'ne danışmıştı, bölümün nefret cinayetleri ile ilgilenen koluna. Bu bölüm, 1964 Sivil Haklar hareketinden hemen sonra kurulmuştu. Kanun dayatması olmadan çalışırdı, ama şüpheli ırk ayrımı durumlarında işin içine girerdi. Onlarla iletişimi açık tuttu ama nefret cinayetine işaret eden hiçbir ipucu yoktu.

“Bir şey daha var,” dedi, “Gitmeden önce-”

“Jackie'nin yanına dönmek gerek.” dedi Katie.

“Tamam Katie ama Scott ile konuşmanız gereken şeyler var,” dedi Streeter, onları inceleyerek. Onların da tek ya da birlikte işin içinde olabilecekleri ihtimalini uzak da olsa silkeleyip atmak istemiyordu. “Alex ve Sammie'yi götüren kadını bir kez daha düşünün, belki aklınıza bir şey gelir.”

“Fidye isteği? Norman Watkins ile ilgili bir şey?” dedi Katie, Jackie'nin odasına geldiklerinde. “Ya da Keith Franklin?”

“Hayır,” dedi Streeter, “Ama Ajan Camry burada, hastanede kalacak. Elde ettiğimiz bir şey olursa sizi haberdar edecek.”

“Teşekkürler, Tony,” dedi Katie. “Biz Jackie'nin yanında olacağız. Bizim için onun odasına bir çift yatak koyacaklar.”

“İyileşecek mi?” diye sordu Streeter. Soru kalbini durdurdu. Dört gün önce arabaya binerken Sammie'nin söylediği sözlerin aynısıydı, “İyileşecek mi?”

Bölüm 30

*Brüksel'den Newark, New Jersey'e Kıtalararası Uçuş 61'in Pilotu
Yarı Yolda Öldükten Sonra Uçak Alana Güvenli İniş Yaptı.*

– International News, 18 Haziran Perşembe

Maggie Spansky bodrum katının merdivenlerinden, elinde patlamış mısır dolu büyük bir plastik kaseyle gürültülü bir şekilde indi. İkizlere akşam yemeğinden sonra kitap okumak için geleceğini söylemişti. Jennifer, Heidi'yi istemişti, Maggie'nin hep en sevdiği olmuştu. Jessica da, The Bobsy Twins'in bir sonraki bölümünü istemişti.

Dışarıya açılan kapının önünden geçerken sürgü ve kilidin günde olduğunu kontrol etti, merdivenlerin en alt basamağına geldiğinde bodrumun kapısını boynunda asılı olan anahtarla açtı.

Kapıyı açtı, önce gözlerini kırıştırdı, sonra mısır kâsesini düşürdü. Her yerde kâğıt parçacıkları vardı. Karton oyunlarının parçaları, bebek elbiseleri ve giysiler. Ne düşünmüşlerdi? Ona bir oyun mu oynuyorlardı? Bu hiç komik değildi.

“Ne yaptınız siz?” Maggie dağınıklığa yüzü al al olmuş bir şekilde baktı. “Her yeri çöpe çevirmişsiniz.”

Onların cevabını almadan içeriye süzüldü. Kızlar karton masanın etrafında, katlanan sandalyelerde oturuyorlardı, yüzleri saygısız ve terbiyesizdi.

Maggie içinde köpüren öfkesini kontrol edemeyerek onlara doğru bir hamle yaptı. Bu karşı koymaya dayanamazdı. Jessica yolundan fırladı, ama Maggie’nin tokadı Jennifer’in yüzünde patladı.

“Yapma!” diye bağırdı Jessica. “Ona vurdun.”

Maggie, Jessica’yı yakalamak için uzandı, ama Jennifer onu kolundan çekti ve Maggie geri çekildi.

“Bunu ödeyeceksiniz,” dedi Maggie. “Şimdi süpürgeyi alın ve temizleyin burayı, bugün okuma yok size.”

Jennifer, süpürgeyi almaya gitti ama Jessica ona üzgün bir ifadeyle baktı. Jessica tekrar kilitlediği kapıyı açmadan önce Maggie, Jessica’yı saçlarından tutup kaldırdı ve suratına hızlıca vurdu.

Dışarıya çıkarken “Çifte problem,” diye söylendi.

Dr. Susan Reynolds ve Lucy Jones akşam için çıkmak üzereydiler. Katie ve Scott’un Jackie’nin yanındaki yataklarda biraz uyu-malarını ümit ediyorlardı..

Streeter, onlara polis ressamının çizdiği pilot resmi gösterdiğinden beri anılarını tarayıp durdular. FBI, resmi tüm profesyonel ve kişisel dünyaya e-posta olarak göndermişti, ama eşleşen biri yoktu. Tampa ofisi, Rusk’ın Roberta ve iki oğlanı ziyaretinden elde ettiği iki yeni kişiye anında ulaşmıştı. Camry sonuçları sundu: Kocaman bir hiç...

“Zaman kaybı,” dedi Rusk Streeter’a Tampa’dan. “Babcock, Cuttylerin temizlikçisi. İyi kadın. Cutty’nin kibirli bir serseri olduğunu düşünüyor, ama Katie, Monroe ve ailesi ile ilgili bir şey bilmiyor. Bayan Cutty onu ölmeden haftalar önce tutmuş zaten,

bu yüzden ailenin geçmişini pek bilmiyor. Çocukların çok tatlı olduklarını söyledi, ama evde terör estiriyorlardı.

“Cutty’nin cinsel taciz olayı?” diye sordu Streeter.

“Hiçbir tahmin yok ya da o öyle iddia etti,” dedi Rusk. “Kaininsky gelince Cutty onu işten çıkarmış ve bir temizlik şirketiyle anlaşmış. Bildiğiniz gibi onlarla da görüştük. Siz sormadan söyleyim: Evet, Babcock’un suç işlendiğinde başka yerde olduğuna dair sıkı kanıt var.”

“Çocukların öğretmeninden ne haber?”

“Vera Patches. Kadın, Florida eyalet sınırının kuzeyine hiç çıkmamış. Cutty, ev yaşamıyla ilgili hiçbir şey bilmiyor ama çocuklar için bayağı endişelendi.”

“O halde eğer Cutty organize ettiyse bu kaçırma işini, kendisiyle beraber onları da mezara götürdü.”

“Ne bileyim, Streeter. O küçük kızlar belki de öldü. Olasılıkları biliyorsunuz. Hiç iz bulamadan geçen beş gün.”

Herkesin teyzesi ya da komşusuna benzeyen beyaz bir kadınla anneannelerinden beş mil uzakta bir arabaya biniyorlar ve hiçbir iz bırakmadan kayboluyorlar. İstatistikler burada doğrulanmıyor.”

“İyi hissedeceğinden emin misin?” diye sordu Susan, o akşam Katie’den ayrılmadan. “Ben Jackie’nin iyileşeceğinden eminim, ama ne zaman onu söyleyemiyorum.”

“İyiym ben, sağ ol Susan. Annemi eve kadar götürdüğünüz için teşekkürler.”

Kapıdan çıkarken, Lucy robot resme bir kez daha baktı. “Hayır, kesinlikle tanımıyorum,” dedi. “Ailenizde kimsenin onu tanımadığından emin misiniz, Scott?”

Scott omuzlarını silkti. “FBI herkese gösterdi, Mayo Klinikte yatan babama bile.”

"Baban nasıl oldu?" diye sordu Lucy. "Burada olanlardan onu sormayı ihmal ettim."

"Kalp damarının değişimi iyi gitti ama yolculuk yapamıyor. Bobby, Roma'dan buraya gelecekti ama ona Minnesota'ya, babamın yanına gitmesi için rica ettim. Biliyorsunuz, babam kızlara ne kadar yakındı. Bütün bu olanlar onun iyileşmesine iyi gelmez."

Lucy, başıyla onayladı. Scott ve Katie aileleri iyi geçinen o nadir çiftlerdendi. Lucy'nin Bobby'ye özel bir hayranlığı vardı, Scott'un rahip kardeşine, Roma'da yaşayan.

Psikiyatrist ve annesi gidince Katie, Jackie'yi alnından öptü. "Kıpırdamadı," diye fısıldadı, bir demirden sarkan sıvı dolu torbanın açısını değiştirirken. Bir süre Scott'un yanında oturdu, elini okşadı ve her ikisi de kızlarıyla yumuşak ve rahatlatıcı bir ses tonuyla konuştu. Jackie, sırt üstü kar beyaz çarşaflarda, başı ince bir yastıkla hafif yükseltilmiş bir şekilde yatıyordu.

Koyu renk saçları arkaya doğru fırçalanmıştı ve kulaklarının arkasına atılmıştı. Teni olduğundan açık görünüyordu, gözleri hala kapalıydı ve göğsü ritmik bir şekilde inip çıkıyordu. Kızlarına onu ne kadar sevdiklerini, onun güzel gülüşünü görmeyi çok özlediklerini söylediler.

Lucy, Katie ve Scott'a uyurken giymeleri için eşofman getirmişti. Üstlerini değiştikten sonra Scott, Katie'yi yanağından öptü, iyi geceler diledi ve çarşafı yüzüne çekti. Çarşafın altında onun hıçkırıklarını Katie duyabiliyordu. Kendilerini bırakmanın Jackie'ye yararı olmazdı ama Katie de akan gözyaşlarına engel olamadı. Burnunu sessizce mendile sildi, Scott'un yaptığı gibi. Başka ne yapabilirlerdi ki?

Katie uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordu, fiziksel ve duygusal olarak tükenmişti, ama gözlerini kapattığında kızlarına neler olabileceğine dair dehşet dolu düşünceler retinasını yaktı ve gözlerini kaparsa Jackie'nin uyandığını kaçırırdı.

Ve Biri Daha Vardı

Scott'un uykuya daldığını düşününce yataktan çıktı, diz çöküp dua etti. Scott ve kendisinin ne olursa olsun güçlü olmaları için dua etti. Sammie ve Alex için dua etti, Jackie'nin komadan çıkması için dua etti. Konversiyon bozukluğu psikolojik bir teşhisti, fiziksel bir sorun olmadığında, sadece büyük stresler olduğunda koyulurdu. Eskiden buna 'histerik felç' dendiğini, on yaşından küçük çocuklarda nadir görüldüğünü biliyordu. Olan şey tam da endişenin fiziksel semptomlara dönmüş haliydi. Çağrıştırmacı, destekleyici, psikososyal terapiden başka tedavisi yoktu, bazen de hipnoz uygulanırdı. Yapabileceği tek şey Jackie'yi sevgi ve sükûnetle sarmalamaktı.

Katie, bir hastanede kapalı kalarak kendini kapana sıkışmış bir fare gibi hissetti. Ama Jackie'yi terk etmeye cesaret edemedi. Zihni tekrar tekrar dönüp durdu. Diğer iki kızını kim almıştı? Niye? Üç net yüz teker teker yandı durdu. Maxwell Cutty, Norman Watkins, Keith Franklin ve artı o fidyeye notunu gönderen hayalet yüz. Ya kaçırılan Cutty ise ve kızlarının yerini bilen tek kişi oysa? Sammie ve Alex, onları birisi bulana kadar açlıktan ya da susuzluktan ölürdü.

Yeniden yatağa girdi, bu yüzlerin gözünün önünden kaybolması için çabaladı ve gecenin bir vakti rahatsız bir şekilde uykuya daldı.

Bölüm 31

*Monroe kaçırılma Olayı: Beşinci Güne Girdi
Uzmanlar Sammie ve Alex'i Bulma şansını Kullanıyor.
– Cuma Sabah Haberleri, Haziran 19*

Streeter, Cuma sabahı iyi bir uykudan uyandı, beş gecedir ilk kez oluyordu... Kendine kahvaltı hazırlamaya zaman harcamadan ofisine gitti. Detroit nehri kenarında o yenilenmiş evlerden birinde oturuyordu, kızlarının “lüks” dediği bir dairede. Tüm modern olanakları olsa da sadece iki odası vardı. Misafir odasında uyurdu, büyük odayı kızlarına ayırırdı. Bu şekilde onların daha büyük dolapları oluyordu ve üç tane ikiz yatak için yeterli yer vardı. O sabah çıkmaya hazırlanırken, kızlarının sekize on fotoğrafını aldı. ‘Neredesin Alex? Neredesin Sammie?’ diye söylendi.

Streeter, Monroe üçüzleri ile ilgili o kadar çok şey biliyordu ki ikisiyle hiç karşılaşmamış olmasına inanmak zordu. Sadece Jackie... Ona olanlar da ne kadar trajikti. Yaşama suçu? O güvendedi ama aklından kim bilir neler geçiyordu. En büyükleri olan Kloe'ye baktı. Jackie gibi zayıftı ve onunla aynı boydaydı, gözleri

koyu, saçı koyuydu ama daha kısaydı. Kloe, o kadar yanmıştı ki ten rengi Jackie'ninkiyle hemen hemen aynıydı. Kız kardeşlerine bir şey olsa Kloe nasıl hissederdi? Herhangi biri bir çocuğun aklından neler geçer nasıl bilebilirdi? Birisi bilecekse bu Katie Monroe olmaz mıydı? Fotoğrafi koydu, kaçırılmanın saatlerini saydı. Yüz on iki saat olmuştu.

Camry, parlak kahverengi saçları ve mürdüm rengi ütülü pantolon takımıyla Streeter'ı ofisinde bekliyordu. Gözlerinde bir parıltıyla, "Bilin bugün kim çıktı ortaya," dedi.

Streeter'ın ilk tepkisi öfkeydi. Sammie ve Alex'i bulup ona haber vermemişler miydi? İmkânsız.

"On beş dakika önce Adam Kaninsky geldi," dedi Camry. "Sizin için tuttuk. Ama kötü haberlerim de var. Norman Watkins dün gece öldü."

"Kahretsin." Streeter çöktü ve çantasını yerleştirdi. "Bir şey dedi mi?"

"Hayır," dedi Camry. "Tek bir söz bile etmedi ve karısı basında kıyameti koparıyor. Yanlışlıklarla dolu bir ölüm, kahretsin."

"Cutty öldü. Watkins öldü. Kaninsky'den bir şeyler çıkar umarım. Gidelim hadi." Sonra durakladı Streeter.

"İyi misin, Tony?"

"Bir kahve içersen daha iyi olacağım,"

"Kahve var, sevdiğin bir şey daha var bende. Takip et beni."

Kaninsky ile görüşmeye giderken Camry onu ofisine yönlendirdi. Kahve makinesinin tuşuna bastı ve plastik bir kaba uzandı. "Portakallı, cevizli muffin. Komşum yaptı sabah erkenden. Benim için üzülüyor, Monroe davasının ne kadar zor olduğunu biliyor."

Streeter, fırından yeni çıkan kokuyu içine çekti ve bir tane aldı. "Benim için iyi olan tek şey birkaç kilo kaybetmem oldu."

Adam Kaninsky, Streeter ve Camry'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Streeter, resmini görmüştü ama Kaninsky şahsen

bir modele benziyordu. Bordo bir golf gömleği ve dar pantolonu içinde gayet şıktı. Adam tertipli ama sağlıklıydı. Kuaförden çıkmış sarı saçlar, mavi gözler ve kafasına kaldırdığı, pahalı koyu gözlükler. Bu yirmi yaşındaki çocuk Monroe kızları ile ilgili ne biliyordu ve neden kendi isteğiyle gelmişti?

Streeter, hemen konuya girmeyi planladı ama Kaninsky önceden tedbir almıştı.

"Bak," dedi Kaninsky, "Ben şehir dışındaydım. Bu sabah buraya gelene kadar beni aradığınızı bile bilmiyordum. Gelip sizinle konuşmaya karar verdim. Tamam mı? Başka türlü değil."

"Tamam," dedi Streeter, bir göz kırpmasına engel olarak. İlk adımı ondan beklemiyordu ve gayet inandırıcı idi.

"Hemen konuşacağım ve aklımdakileri söyleyeceğim," Kaninsky ürkmedi. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Tamam," dedi Streeter, bu çocuğa haklarını okumalı mı diye düşünürken.

"Bunu kaydediyoruz. Mahsuru var mı?"

"Hayır yok." Streeter, Kaninsky'nin havalarda olduğuna karar verdi, ama içgüdülerine güvenebilir miydi? Şimdiye kadar bu davaya katkıda bulunamamışlardı.

"Tamam, Adam," dedi Streeter. "Seni dikkatle dinliyoruz."

Kaninsky başladı. "Biliyorsunuz ben eşcinselim. En azından ben öyle olduğumu düşünüyorum. On yaşından beri erkeklerle para için beraber oluyorum."

Camry gerçekten ofladı.

"Ağabeyimle başladım. Çocuktum."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu Camry.

Ellen Camry psikoloji okumuştı, ama Streeter, Kaninsky'nin psikolojisiyle zaman kaybetmek istemiyordu. Ona 'sözümü kesme' bakışı attı ve kız kızardı.

“Üç... Dört... Bilmiyorum. Brad, benden on yaş büyüktü. Belki biri de ona yapıyordu. Bilmiyorum. Tek bildiğim, babam bizi terk ettikten sonra bana başladı. Ben, annem ve Brad vardı. Tabii Brad beni söylememem için tehdit ederdi. Olağan şeyler.”

“Konuya dönelim. Kayıp Monroe kızları ile ilgili ne biliyorsunuz?” Streeter’in nabızı arttı. Kaninsky onların nerede olduklarının anahtarı olabilirdi. Yoksa neden buraya gelsindi?

“Hiçbir şey efendim. Sadece Nevis’teyken haberleri gördüm. Oradaydım. Maxwell beni oraya göndermişti.”

Ajanların yüzlerinde soru işaretleri belirdi.

“Açıklayacağım,” dedi Kaninsky. “Belki de ben on yaşındaydım, ağabeyim beni çok kötü incitti. Açık renk pantolon giymiştim, ertesi gün öğretmenlerim kan lekelerini fark etti. Beni müdüre götürdü. Biliyorsunuz süreci. Çocuk koruma hizmetleri, fiziksel muayene, psikolojik terapi. Orada, Dr. Monroe ile tanıştım. Annemi ağabeyim için yardım almaya ikna etti. Piç sonuçta hapse girdi. Durmadı. Çocuklara bunu yapan hiç kimse serbest kalmamalı.”

“Bize Maxwell Cutty ve Dr. Monroe ile çocuklarından bahset,” diye tekrarladı Streeter.

“Önce Maxwell’in, karısı Olivia’yı öldürdüğünü düşündüğümle başlamak istiyorum.”

Streeter’in sabrı tükeniyordu. Ölü piç bunun için hiçbir zaman yargılanamayacaktı, o ceza ne kadar büyük olursa olsun. Bana Cutty’nin Monroe çocuklarını nereye sakladığını söyle.

“Bak,” dedi Streeter. “Bu suçlama çok ciddi ama bu Tampa polisinin inceleyeceği bir durum. Şimdi Alex ve Sammie’yi bulmaya odaklanmalıyız. Onların nerede olduğunu biliyor musun? Çünkü biliyorsan-”

“Hayır Ajan Streeter, bilmiyorum. Bildiğim tek şey ben yanlış yaptım. Maxwell’e, Adam ve Jake’e tacizde bulunduğunu Dr. Ka-

tie'ye söylediğimi söyledim. Ona, Dr. Katie'nin kimseye söylemeyeceğini, çünkü onun hastası olduğumu söyledim, ama bunu duyunca delirdi. Beni Nevis'e gönderdi ve orada kalmamı söyledi. Gizli dediğim şeyi Dr. Katie söyler diye beni şehrin dışına yolladı."

"Onu ya da çocuklarını tehdit etti mi?"

"Onu, evet. 'Öcünü' alacağını söyledi. İşaret parmaklarını kaldırıp apostrof işareti yaptı." Çocuklarıyla biri uğraşsa kendini nasıl hissedersin, gibi bir şey söyledi."

"Daha özel bir şey söyledi mi?" Camry her sözü detaylı duymak için eğildi.

"Hayır. Ama iddia ederim ki Olivia'yı öldürtmek için kullandığı aynı kişiyi kullandı." Kaninsky burada etrafına baktı.

"Yani?" Streeter yakına eğildi.

"Bakin benim bununla bir alakam yoktu ama Olivia, güverteden düşünce Maxwell bir şişe pahalı bir şampanya açtı. Tabii ondan kurtulmuş olmaktan mutluydu. Gerçekse onun bir fahişeye dönüşmüş olmasıydı. Sürekli didişiyorlardı. Para konusunda, çocuklarla ilgili, boşanmak için yani klasik konular."

Yine Streeter çocuğa haklarından bahsetmeyi düşündü. Doğrudan bir tuzağa yürüyor olabilirdi. Cinayete yordaklık eden biri? Ama adam hafife alınamazdı, kendi isteğiyle gelmişti. Streeter devam etmesine izin verdi.

"İki şişe içmişiz. İkimiz de sarhoştuk ve Maxwell o gürültücü sarhoşlardandı. Yatağa giderken üstüme başıma kustu. "Vincent başardı," dedi. "Vincent o fahişeyi boğdu. Şimdi sadece sen ve ben varız, Adam."

"Bu Vincent, soyadı var mı?" Streeter notlarını karıştırdı. Bu ismi daha önce duymuş muydu?

"Sabah Maxwell'e Vincent'in kim olduğunu sordum. Bana garip garip baktı, 'Vincent kim? Ne diyorsun sen? Kapa çeneni.' dedi. Bir daha ondan söz etmedi. Bu birkaç ay önceydi."

“Senin düşüncen ne, bu Vincent hakkında?” diye sordu Camry, Streeter notlarına bakarken.

“Sadece Olivia ve Vincent hakkında dediklerinin doğru olduğunu düşünüyorum. Doğru demiyorum. Ama bu Vincent çocukları alan kişi olabilir. Eğer bir boğulma olayını gerçekleştirdiyse çocukları da yok edebilir.”

“Bu teoriye nasıl vardın?” diye sordu Streeter, Kaninsky’nin teorisinin mantıklı olup olmadığını düşünerek. Tampa’daki ajanlar Cutty’i, Ybor City’de bir kulübe giderken takip ettiler. Şimdi biliyorlardı ki Manny diye bir adamla buluşmuştu. Bilgi verenlere göre Manny Gonzales, pahalı bir iş sahibiydi. Çok saygı gören, becerikli ama tamamen görünmez. Onun gerçek kimliğini hiçbir araştırma ortaya çıkaramamıştı, ama Tampa ajanları profesyonel katilin Clearwater’da yaşadığını sanıyorlardı ve adresini bulmaya çalışıyorlardı. Şimdi Manny, bir iz bırakmadan kaybolmuştu. Vincent ise, o da kaybolmuştu.

“Ben Nevis’teyken Dr. Monroe’nun çocuklarının kaçırıldığını duydum. Bu beni düşündürdü. Belki o herifi, Vincent’i kullandı.”

Ajan Camry sordu, “O gecedен sonra hiç Vincent’den bahsetti mi?”

“Hayır, hiç bahsetmedi. Onun kayıp kızlarını duyana kadar unutmuştum ben de. Bu yüzden Nevis’ten ayrılıp doğruca sizinle konuşmaya geldim. Kendi paramla uçak bileti aldım. Dr. Katie’ye saygı duyarım, onun çocuklarını bulmak için bir şeyler yapabilirim-”

“Maxwell seni neden Nevis’e gönderdi?” diye sordu Streeter, Adam’ın söylediği bilgiyi dosyada bulmaya çalışırken. Neden Tampa Ofisi bu Manny’i daha çok araştırmamıştı? Cutty’nin önceki eşinin ölümüyle bu Manny’nin bağlantısını kaçırmışlardı ya da Vincent, şüpheli katildi.

"Maxwell benimle orada buluşacaktı. Avukatının davayı düşünceğini söyledi -biliyorsun çocuklara yaptığı ile ilgili- ve biz de Karaiplerde rahatlayacaktık. Maxwell her şeyi ayarlamıştı. San Juan'a özel bir uçak, oradan bir yatla Nevis. Gümrük yok, hiçbir şey yok."

"Bunun garip olduğunu düşünmedin mi, Adam?" diye sordu Camry.

"Dediğim gibi, Maxwell bazı kötü şeyler yaptı. Ben de onun dediğini yaptım."

"Sen oraya gittiğinde o gelmedi, sen de kendi paranla buraya geldin."

"Evet, geri uçtum, Nevis'ten San Juan'a, oradan Kennedy ve Detroit. Dr. Katie'ye yardım etmek istedim. O yüzden burada yım."

Streeter, ondan saatler konusunda detay istedi. Zihnindeki saat çalışıyordu. Cutty, bu çocukları Detroit'ten Nevis'e götürmüş olabilir miydi? Öyleyse ne zaman ve nereden? Telefonu kaldırdı. "Nevis'teki yasal yetkilileri bulun," dedi. "Adada arama başlatmalıyız."

"Sana Nevis'te belli bir adrese mi gitmeni söyledi?" diye sordu Camry.

"Evet." Adam göğüs cebinden bir kağıt parçası çıkardı. "Ama ben oraya hiç gitmedim."

"Ne?" diye Streeter'ın kafası sarsıldı.

Adam kâğıdı verdi. "Ben oraya gitmedim, çünkü korktum. Yani, Olivia'ya yaptığından sonra. Onu öldürttü. Boğulmasına imkân yok. İtilmiş olmalı. Dediğim gibi, bu adam, Vincent. Maxwell, Olivia'nın parasını istedi ve o evi istedi. O evi çok seviyordu, orada benimle oturmak istiyordu."

Adam titredi ve yerini değiştirdi. "Bu ben ona 'ihanet etmeden' önceydi. Düşündüm. Ya Maxwell beni de gebertmek ister-

se? Nevis hikâyesi bir kurmaca olabilirdi.” Adam omuzlarını silk-ti, ama yüzündeki ifade sıradan değildi. “Havaalanının orada bir pansiyon buldum ve kendi paramı kullandım. Sonra geri gelince kızları duydum. Size bunları anlatmak istedim. Çocuklara karşı yumuşak bir kalbim var. Maxwell ve benim aramda olan her şey bitti artık. Size bildiklerimi anlatmaya geldim, sonra uzaklara gideceğim.”

“Maxwell Cutty nerede biliyor musun?” diye sordu Streeter.

“Şimdi mi?”

Streeter başıyla evet dedi, Adam omuzlarını kimin umurunda anlamında silkerken. Bu çocuk ya çok iyi bir artistti ya da medya-sızlıktan böyleydi. Tampa’daki cinayet Nevis’e ulaşmamış mıydı?

“Evde, sıcak küvettedir,” dedi.

“O öldü, Adam.” diye bombayı patlattı Streeter ve etkisinin büyük olduğunu gördü.

“Maxwell?” Kaninsky’nin tepkisi feryat gibiydi. Belki de çocuğun şeker babası için bazı duyguları vardı. Sonra sandalyesinde doğruldu ve “Şaka mı yapıyorsunuz?” dedi.

Camry, Kaninsky’i tutmaları gerekir mi diye sorunca Streeter başını iki yana salladı. “Yalan makinesi yap. Geçerse bırak. Ama şehirde gözetimde kalsın. Nevis’e odaklan ve Cutty’nin kızları oraya nasıl gönderdiğine. Adayı ayrıntılı arayın -ev ev- yerel kanun desteği de alın.”

Camry, Kaninsky’i geçirirken Streeter kendini depresif hissetti. Çocuk, gelme cesareti göstermişti, ama onları Sammie ve Alex’e götürecek çok az bilgisi vardı. Vincent adında bir kiralık katil dışında. Vincent Manny olabilir miydi? Öyleyse Monroe çocukları bir kiralık katilin elindeydi.

Cuma sabahı sekizde Katie ve Scott, Reynolds’ın vizitini bekledi. Uyuyup uyandılar, bildikleri kadarıyla Jackie gece hiç kıpır-

damamıştı. Huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu çocuk, göğsü mükemmel ritimde inip kalkıyordu. Arada sırada Katie nefesini hissetmek için üzerine eğiliyordu. Şimdi o ve Scott onunla tatlı tatlı konuşuyorlardı, uyanık olsa ilgi duyacağı konularda. Onu en çok ilgilendirecek olan Yankee beyzbolu idi ama Katie pazar akşamından beri gelişmeleri Scott'un bilmediğini biliyordu.

"Hepimizin evde olacağı günü iple çekiyorum," dedi Scott. Katie, Jackie'nin dudak kenarında bir kıpırtı gördüğünü sandı. Ev..! Eve hiç gidebilecekler miydi? Sammie ve Alex'i burada, Michigan'da bırakıp Florida'ya, eve nasıl giderlerdi?

Scott bir monoloğu sürdürürken, Katie kendisinin ve Scott'un bu yoğun dehşetle nasıl da baş ettiklerin düşündü.

Her ikisi de tutulup tutulup çözülüyorlardı, umudun içine ve dışına, umutsuzluğun içine ve dışına, akıl sağlığının içine ve dışına. Jackie'ye odaklanmaya çalışıyorlardı, ama Alex ve Sammie'nin görüntüleri kafasının içinde dolanıp duruyor, Scott'un da aynı şeyi yaşadığını tahmin ediyordu. Umut edeceği tek şey o ya da Sammie'nin umutsuzluk -umut- umutsuzluk döngüsünde baş eden taraf olmasıydı. Eğer ikisi de umutsuz olsalar, Jackie için kim orada olacaktı? Jackie'yi de mi kaybetmişlerdi?

Katie'nin düşünceleri ve Scott'un monoloğu kapı açılıp içeriye Lucy, Reynolds, Katie'nin kız kardeşi Stacy girince, bir grup kadın sesi ile bölündü. Katie birden ayağa kalktı ve Stacy'nin açık kollarına atladı. Kız kardeşlerin gözü yaşlı kucaklaşmasından sonra Stacy, Scott'a sarıldı, Katie Susan ve annesini selamladı. Stacy, Jackie'ye gidip alnını okşayınca ve Yeni Zelanda'dan harika bir yürüyüş tatilinden geldiğini söyleyince, Katie belli belirsiz bir tepki gördüğünü düşündü. Onları kardeşleriyle birlikte oraya götürmeyi ne kadar isterdi.

Kapıda zayıf bir vuruş duydu ve tam Susan'a Jackie'yi soracakken durdu.

“Kesebilir miyim?” Ajan Camry göründü ve hemen Jones kardeşlerin en büyüğü Stacy ile tanıştırdı. Scott, Camry’e onlara katılmaları için bir sandalye çekti.

“Teşekkürler Bay Monroe, ama sizinle ve Dr. Monroe ile biraz konuşabilir miyiz?”

“Siz gidin,” dedi Stacy. “Jackie bizimle iyi olur,”

Konferans odası olarak kullanmakta oldukları hasta odasına yeniden gelince Camry güvenlikten kahve istedi. İlk yudumlarını alırlarken, onlara Norman Watkins’in kendine gelemeden öldüğünü söyledi. Onların cevabını beklemeden Adam Kaninsky’nin bu sabah sürpriz ziyaret yaptığını da söyledi.

“Adam?” diye çarptı Katie’nin kalbi. “Biliyor mu?”

“İddiasına göre bilmiyor, Cutty’nin bu işi yaptığını da bilmiyor. Ama Cutty’nin karısını öldürttüğüne inanıyor. Vincent diye bilinen bir kiralık katili kullandığını düşünüyor. Size aşına geliyor mu?” Camry İspanyol görünümlü, Tampa FBI incelemesine dayanarak Ybor City’de Manny olarak bilinen bir adamın robot resmini gösterdi.

Katie ve Scott başlarını iki yana salladılar. Bu adamı tanımadıklarını söylediler.

Sonra Scott sordu, “Fidye ya da başka bir şey var mı?”

“Henüz yok. Ödül için de çok inandırıcı bir şey yok henüz. Ama onları aldığını düşündüğümüz kadının robot resmi gazetelerde ve internette.”

Katie ve Scott birkaç soru daha sordular, ama anladılar ki bir şey olsa Camry onları bilgilendirirdi. Yoktu. Camry, bir şey olduğu takdirde hemen onları bilgilendireceğini söyledi. Sonunda Jackie için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Yapabileceği bir şey var mıydı?

“Bize sabah gazetelerini getirir misiniz?” dedi Scott.

Camry odadan çıktı, gazete yığınının onların önüne koydu ve izin istedi.

Katie ve Scott ellerinde kahveleri Detroit Free Press ve Tampa Tribune gazetelerine bakıp kendi yaşamlarında olup biteni sessizce okudular. Kaçırma olayının trajedisini, beş gün sonra çocukların canlı bulunma olasılığını, üçüncü üçüzün hastanede olmasıyla ilgili yorumları, FBI'nın beceriksizliğini... Katie ve Scott gazetelere göz atmayı bitirdikten sonra gazeteleri katladılar ve el ele Jackie'nin yanına gittiler.

Jackie'nin odasının kapısına varınca Ajan Camry onlara doğru koştu. Katie'ye resmi tarzda bir zarf verdi. "Bu Beyaz Saray'dan geldi Jackie'ye."

Sevgili Jackie,

Biz her gün kardeşlerin Sammie ve Alex sağ salım dönsünler diye dua ediyoruz. Umarız korkmuyorlardır, umarız sen de beklerken iyisindir. Biz bir kız kardeşin ne kadar özel olduğunu biliyoruz. Ve bilmeni istiyoruz ki anne babalarımız ve okulda sınıfımızdaki herkes kız kardeşlerin için dua ediyor.

Not başkanın iki kızı tarafından imzalanmıştı.

Bölüm 32

*Obama Ailesi Önce Kızlarının Jackie'ye Yazdığı
Notla Monroe Ailesine Ulaşıyor.
– News At Noon, 19 Haziran Cuma*

Maggie Spansky bacaklarını yan yana sıkıştırdı ve duvardaki saate baktı. Ciddi kötü durumda kalmıştı ve on yedi dakikadır ara verememişti. Neyse ki Dr. Steiner'in tavsiye ettiği o yetişkin bezlerinden almıştı. Ona birden bu isteği duyduğunu ve banyoya koşmak zorunda olduğunu söylemişti. Birkaç kez yetişememişti. Bir kez işte, bir kez de alışveriş merkezinde. Her seferinde tuvalete koşmuş ama kabine giremeden sıcak çiş yerlere akmıştı. Alışveriş merkezinde kimse fark etmemişti ama çalıştığı Ford şirketinde iki kız arkadaşı yerdeki gölü görmüş ve temizlenmesi için ona yardım etmişti.

Maggie küçük düşmüştü, ama Janie ve Elmira kimseye söylemeyeceklerine yemin etmişlerdi. Onlara sekiz yıldır gitmediği bir doktora görüneceğine söz vermişti. Konu neydi? Rahim smirleri ve meme kontrolleri kimin umurundaydı? Dr. Steiner onu mu-

ayene etmeden azarlamıştı ve onu memelerini mıncıklatmaya yollamıştı. Kanını da almıştı. Elli yaşındaydı ve kolesterolünü de kontrol etmek istemişti. Tabii ki onun sağlık sigortasından olabildiğince pay almak istemişti. Dr. Steiner onun için ne yapmıştı? Bezleri önermiş ve o kauçuk toplarla aptal Kegal egzersizlerini yapmasını söylemişti. Sigortasıyla ameliyat olamaz mıydı? Belki daha genç birinden ikinci bir fikir almalıydı. Steiner yetmişine yakın olmalıydı ama gördüğü tek doktordu. Tüm çocuklarını o doğurtmuştu. Ona ikiz doğurmanın stresinin rahim kasları için çok fazla olduğunu söylemişti.

Maggie yine saate baktı. Araba şasesi bantta gidiyordu saat sabah 11.56 idi. Dört dakika daha vardı. Midesi guruldadı ve öğle yemeği sepetindeki tavukgöğüslü sandviçi düşündü. Mmm. Ve dün gece yaptığı çikolatalı kurabiyeleri. Ustabaşı bandı durdurunca Maggie tuvalete koştu ve rahatlamanın verdiği gülümseme ile geri geldi. “Ooops, direktten döndüm,” dedi, en iyi arkadaşı Janie’ye. “Ooops, Beatrice geliyor. Unutma onun benim çiş problemimi bilmesini istemiyorum.”

Janie, tamam diye başını salladı, yemek sepetini açıp içindekileri çıkarırken. “Havuçlu kek. Bana o çikolatalı kurabiyelerden verirsen ikimize de yeter.”

Beatrice ve Elmira dört kızın her gün yemek yediği kafeterya masasının etrafındaki yerlerini almışlardı. Benzer yaşam şartları olduğunu keşfettikten sonra bu dört kız her gün birlikte yemek yiyor ve her hafta vardiya sonrası birlikte bira içiyorlardı. Hepsi boşanmıştı, çocuklarını yalnız büyütüyorlardı, erkekleri için çok melankolikteler ve değişmeye niyetleri yoktu. Yıllar geçtikçe, çocuk yetiştirme konuşmaları yetişkin çocuk konuşmasına döndü -hepsinin problemli çocukları vardı- ve yaşam değiştirme konuları önem kazanmıştı.

Maggie için bu tek sosyallikti. Ford'dan olmayan arkadaşı ve iş dışı aktivitesi yoktu. Diğerlerinin hobileri vardı ve büyük "E"yi bekliyorlardı. Maggie emekliliği hiç düşünmemişti. İş olmasa ne yapardı?

Elmira Beatrice'e bir bütün sayfadan koparılmış bir gazete parçası verdi. "Bunu kestim. Görmemiştir diye. Gazetenin baş sayfası. Bu kadın Maggie'a benzemiyor mu?"

Janie bakmak için eğildi. "Hiç benzemiyor. Maggie o kadar şişman değil."

"Hmmm," dedi Beatrice, "Senin giydiğin tarz elbiselere benziyor. Ben hiç onlardan giymem."

"Çünkü sen bütün parayı elbiselere harcıyorsun. Bazı insanlar morgiclarını zamanında ödüyor," dedi Elmira. "Sana geçen ay borç verdiğim yüz doları ne zaman geri ödeyeceksin? Sadece maaş gününe kadar demiştin ve maaş günü iki gün önceydi."

Beatrice ona gazeteyi uzatınca Maggie kalbinin duracağını hissetti.

"O kadın ba-na ben-ze-mi-yor," diye kekeledi. "O çok şişman."

"Hadi Maggie, Elmira seni incitmek istemedi." Beatrice, "Ben de," dedi. "O kadın hiç de sana benzemiyor. Bak senin saçın daha güzel görünüyor, gülüşün daha güzel. Bu kadın korkunç görünüyor. Bu hikâye nedir buradaki? Kim bu Maggie'nin benzediği kadın?"

"O küçük çocukları alan kadın. Üçüzlerin ikisini. Bir şahit var, çocukları bu kadının arabaya koyduğunu gören."

Maggie gazeteyi ikiye katlamak istedi ama elleri titredi.

"Bu gerçek resim mi?" Janie gazeteyi almak için uzandı, bir kez daha bakmak için açtı. "Ya da robot resim mi? O resimler kimseye benzemez."

Bu kez Maggie gazeteyi kapmak için uzandı ve alıp yeniden katladı.

“Maggie, savun kendini.” dedi Beatrice. “Hatta diyor ki, o kızlar bir kahverengi Escort’a binmiş. Senin araban değil mi o? Yani açıkla bunu bakalım.”

Sesi titredi ama cevap vermeyi becerdi. “Escortlar eskiden en çok satan arabaydı.”

“Çok komik, kızlar,” dedi Janie. “Hadi, barın başına dönsek iyi olacak.”

Elmira kolunu Maggie’nin omzuna attı. “Düşünebiliyor musun? Bizim Maggie, çocuk kaçıracısı? Tabii ki şaka yapıyorduk.”

Maggie bir kelime daha etmedi. Vardiyası bitince, cuma birası için kızlarla gitmek yerine eve, kızlarının yanına döndü.

Bölüm 33

*FBI Basın Açıklaması: Monroe Olayında Yeni Şahit
Kimlik Belirlenmedi.
– Cuma Gazeteleri, 19 Haziran*

Fidye talebi New York Yankee ofisine, Don Plese'ye yazılmış bir mektupla geldi. Streeter tarayıcıdan çıkar çıkmaz fotokopi, faks ve yazıcıların gürültüleri arasında kopyayı inceledi. New York bölge ofisi posta damgasını belirlemişti: Auburn Hills, Michigan; pul tarihi, dün; gece sonrası postası, dönüş adresi yok. Tek bir beyaz kâğıt, bilgisayarda yazılmış, paketin içindeki boş bir zarfın içinde. İçerik:

Scott,

Kızların, parayı getirip polis ya da FBI'ya haber vermediğin sürece benim yanımda güvendeler. Bu yüzden bunu işverenine gönderiyorum. Seninle benim aramda kalması için. Yüzlük halinde bir milyon doları söyleyeceğim yere getir. Kızların yanımda olacak. Parayı alınca onları alacaksın. Eğer polis görürsem, kızlarıyla oradan ayrılırim ve bir daha onları göremezsin. Bu ko-

nuda bana güvenmelisin, dostum. Kızlarını istiyorsan, her şeyi berbat etme.

Cumartesi sabahı on birde bir katlanan torba içinde parayla birlikte Birmingham'daki Hamilton ve Woodward'e yürü. The Blue Martini'nin kapısının dışına torbayı bırak. Sonra Old Woodward'de Caribou Coffee'ye git ve çayını yudumla. Eğer para ordaysa ve içinde böcek filan yoksa kızlarını zarar vermeden bırakacağım. O masada bir saat içinde sana katılacaklar. Ama olağandışı bir şey görürsem ya da polis görürsem, bir daha onları göremezsin. Buna söz veriyorum, dostum. Bu kez yaptıklarını ödeyeceksin.

"Bunu kim yazdıysa Scott'a bir kini var," dedi Streeter, hastanedeki Camry ile telefonda konuşurken. Yine kendini eleştirdi. İçi dün Scott'a daha fazla yüklenmesi gerektiğini söylemişti, ama Jackie'yi yatakta yataarken görünce geri durmuştu.

"Monroelar bu direktifleri harfiyen izlemek isteyeceklerdir." dedi Camry. "Biz bunun bir oyun olduğunu düşünsek de. O ikisi bunu gerçek sanıyorlar ama onlar duygusal bir iç patlama durumundalar. İyi ki çocuklarım yok. Daha kötü ne olabilir?"

"Çocuklar öldüyse; o çok daha kötü tabii ki. Ama şu anki durum, bilmiyoruz."

"Sanki ölümleriyle yüzleşiyorlar, yine yine."

"Neyse, rehin ekibi yola çıkmak üzere." Streeter öksürdü. "Bu arada ben Çocuk Hastanesine gidiyorum."

"Ben onlara söylemeden seni bekleyeceğim ama bu bir amatör işi olmak zorunda değil mi? Yani, kurulum aptalca. Kızların kendinde olduğunun kanıtını önermemiş. Sadece bir torba parayı bırak ve 'bana güven'. Bu herifi yakalayacağız, Tony."

Bölüm 34

*Alex ve Sammie ile son Görülen Kadının Robot Resmi Dağıtıldı,
– Breaking News, 19 Haziran Cuma*

Camry'nin tahmin ettiği gibi Monroelar inatçı çıktı. Fidyе parasını verirlerdi. Scott parayı taşıyıp denilen yere götürürdü. Yüzlük banknotlar halinde bir milyon dolar. Streeter ve Camry bunun neden oyun olduğunu düşündüklerini açıkladılar. Yazanın çocukları elinde tuttuğuna dair bir kanıt yoktu. Fikri sorulan tüm Monroelar FBI'nın çocukların güvenli dönüşüne karışmamasını söylemişlerdi. Değiş tokuşun ertesi sabah olacağına inanmak istiyorlardı, Alex ve Sammie'ye yirmi dört saat sonra kavuşacaklarına inanıyorlardı. Streeter ayrılmadan önce Jackie'nin durumunu araştırdı.

"Jackie'nin ihtiyacı kardeşlerinin geri gelmesi," dedi Scott.

"Sormak istediğim birkaç şey var," Streeter notun Scott'daki kopyasına işaret ederek. "Çaya ne diyorsun?"

Scott'un elleri titredi notu okurken ve çatlak bir sesle, "Her kim yazdıysa çay içtiğimi nereden biliyor?"

"Ve neden yaptığını bu kez ödeyeceksin, diyor?" dedi Katie.
"Hayatım, bunu yazan seni tanıyor,"

"Çay?" dedi Streeter. "Kim bilir bunu?"

"Beni tanıyan herkes bilir," dedi Scott. "Herkes işimi zorlaştırıyor. Benim bira süpüren biri olmam gerek aslında."

"Bu daireyi daraltmıyor. Bu küçük detayın nasıl da işlediği komik. Buna bir de 'ödeyeceksin' yorumunu eklersek, bunu yazanın seni tanıdığı olasılığı artırıyor. Burada bir şey çağırıştırıyor mu sana? Herhangi bir şey?"

"Birine bir şey yapmış olmalıyım, bilmiyorum--"

Scott iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Herkesi tekrar gözden geçirmem lazım. Ama FBI'nın çocuklarımızın geri dönmesini tehlikeye atmasını istemiyorum."

"Bu isteğin inandırıcılığı düşük," diye uyardı Streeter. "Hiç bir kanıt sunulmamış. Parayı alma planı çok amatörce. Gereksiz ipuçları vermiş."

"Yankees'den biri. Bir şekilde zarar vermiş olduğum biri."

"Bu birisinin yirmi dört saat içinde kimliğini ve yerini belirlemeliyiz," dedi Streeter. "Bölge ofisine gelsen iyi olur."

Bölüm 35

Ali Khamenei Ahmadinejad'ın İran Seçimlerini

24 Milyon Oyla Kazandığını Açıklıyor.

– International News, 19 Haziran Cuma

Maggie yolda posta kutusunu bile kontrol etmeden arabasını doğruca eve sürdü. Arabayı garaja park etti, içeri girince kızlarının odasına gitti ve yatağa uzandı. Oda onun sanatoryumuydu, yalnız kalmak için geldiği. Ama bugün huzur yoktu. Bugün mantıklı düşünmek zorundaydı.

İki acil probleminin olduğunu saptadı. Birincisi geçen pazar alışveriş merkezinin park yerinden çıkarken biri onu görmüş olmalıydı. Kiminle dalga geçiyordu, o resim ona benziyordu. İkincisi, Spansky bugün Miami koşusundan geri geliyordu eve. Başka yerde kalmasını umut ediyordu, ama dün yoldan aramıştı. Spansky gazeteyi görmüş müdür diye merak etti. Belki de görmemişti, o hiçbir şey okumazdı sadece kamyon parklarında televizyon seyrederdi. Resim televizyona verilmiş miydi acaba?

Maggie'nin kalbi çarpmaya başladı, düşündükçe daha da çarptı. Orada uzun süre yattı, sorumluluğunu yerine getirmek üzere kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Ne kolay olmuştu. Maggie kızları sinemanın dışında görüp tanımıştı. Üçü, hepsi de daha büyük siyahi bir kızla hararetli konuşuyorlardı. Onlara, konuşmayı duyacak kadar yaklaştı. Üçünden ikisini alması gerekiyordu, ama nasıl yapacağı net değildi daha. İsimlerini anlamak için daha da yaklaştı. Büyük olan Danielle idi, sarılı da Sammie. Onun zihnini okumuşlar gibi, ayrıldılar. İkisi bir salona girdi ve Jackie dedikleri üçüncüsü daha büyük olan kızla diğer salona girdiler. Maggie onların değişik giyinmiş olmalarını sevmeydi. Aynı yumurta üçüzleri aynı giydirilmez miydi? Öyle düşünüyordu.

Maggie akıllıydı. Filmin başlamasından sonra yirmi dakika bekledi. Sonra karanlık salona girdi. Seyirci çoğunlukla çocuktuk ve hepsi de ekrana kilitlenmişti. Kimse onu iki kızın arkasındaki koltuğa otururken fark etmedi. Eğilerek, Maggie sarı bluzunun omzuna onu korkutmamak için yavaşça vurdu. "Sammie?" diye fısıldadı, doğru ismi doğru kıza söylediğini umarak. Küçük bir kıza Sammie adını vermek ne utanç verici. Sonra çekici diye hatırladı. Sammie, Samantha'nın kısaltılmışı.

Kız elindeki patlamış mısır kutusunu kardeşine verdi, her ikisi de döndü, koyu renk gözleri soru işaretiyle kadına baktı.

"Sammie?" diye tekrarladı Maggie.

"Ne?" diye rahatsız bir cevap verdi çocuk. "Kimsin?"

Burada Maggie dikkatli olmalıydı. Onları sessizce dışarı çıkarmak zorundaydı. Bir kargaşayı göze alamazdı.

"Bu sizin diğer kardeşiniz," diye fısıldadı, kafasını kızların omuzlarının arasına sokarak. "Hastalandı. Danielle, çabuk olmanızı istedi. Hadi. Gelin."

Maggie yine nefesini tuttu, Danielle isminin doğru olduğunu umarak.

Lavanta rengi elbisesi olanın gözleri büyüdü, "Jackie hastalanmış mı?"

Sarı bluzu olan ekrana döndü. O müzede korkunç bir şeyler oluyordu.

"Evet," dedi Maggie, sesini acılmış gibi yaparak ama sessizce. "Gitmemiz gerek, beni takip edin."

Lavanta rengi elbisesi olan kalkmaya başladı. "Sammie?" diye çekiştirdi diğerini. "Hadi gidelim."

Sarı renk bluzlu olan patlamış mısırını toplayıp içeceğini kafasına dikti ve kardeşini takip etti. Maggie onlarla koridorda buluştu ve lobiye doğru yönlendirdi.

"Siz kimsiniz?" dedi sarı bluzlu. "Jack nerede?"

"Jack'i uhh, hastaneye götürdüler. Sizi oraya götürmem gerek. Arabam dışarıda," dedi Maggie gözleri saklı kameraları ararken. O anı ne zaman düşünse, başının içi uğuldar.

"Alışveriş merkezinden ayrılamayız." Sarı bluzlu birden durdu, elleri belinde. Maggie çabuk düşünmek zorundaydı. İkizlerin arasına girdi. Her birini elinden tutarak ileriye doğru çekiştirdi.

"Kimsin sen?" diye direndi sarı bluzlu olan.

Bir an Maggie durakladı, kendine 'Bunlar mı onlar?' diye sordu. Tenleri niye böyle koyuydu? "Ben bir dostum," dedi, inatçı kızın yüzüne eğilerek. "Bakın size bunu söylemekten nefret ediyorum ama kız kardeşiniz kan kusuyor. Hem de çok kan. Onu acil hastaneye götürdüler. Biz de acele etmek zorundayız. Zaman kaybetmeyelim."

"Kan mı?" Her iki kız da hayretle sordular. Maggie yine etrafa bakındı. Kimse onları izliyor muydu? Ama o anki yaratıcılığı işe yaramıştı. Kızların yüzünden korku bakışları geçti ve çıkışa doğru

hızlandılar, Maggie'yi aralarında çekeleyerek. Yaşasın, doğru sözcüğü söylemişti, kan.

Maggie, kızları kahverengi Escort arabasına yönlendirdi ve birini öne, birini arkaya oturttu. Kapıları kilitleri ve kendine çocuk kilidi var mı yok mu bilmediği için küfür etti.

"Birisi annemi aradı mı?" dedi lavanta elbiseli olan.

"Jackie hasta bile değildi," dedi sarı bluzlu. "Ne oldu dedin ona?" Maggie buna Jessica demeye karar verdi. O zaman bunun zorlu bir tip olduğunu anlamıştı ve haklı çıkmıştı.

Maggie yola konsantre oldu. Yolda, Kmart'da durdu. Kız kardeşlerinin hastanede olduklarını zannettiği çocuklarla, onlara kardeşleri için hastanede giysin diye pijama, bornoz gibi şeyler alacağını söylemişti. "En sevdiği renk nedir onun," diye sordu.

"Turkuaz," dedi onun Jennifer adını verdiği.

"Hayır, lacivert," diye düzeltti Jessica.

Bu ikisi zor olacaktı. Çifte problem.

Genellikle alışveriş yaptığı Auburn Hills'deki Kmart'ın yanından geçerken dikkatli olmalıydı, hatta Southfield ve Troy'dekilerin yanından geçerken bile. Kimseyi tanımadığı Mount Clemens'e gelince arabasını park etti.

Çoğunlukla yolculuk boyu kızlar sessizce konuşmuşlardı ama onları dinleyecek zamanı yoktu, çok meşguldü. Arabayı durdurunca çıkmak istediler. "Siz burada bekleyin," dedi. "Çok acelemiz var."

Şimdi düşününce kalbi çarpıtı ne kolay kaçabilirlerdi, ama bir dolu plastik torbayla geri geldiklerinde hala oradaydılar.

Yine ona yardım etmek için inmek istediler. Ama onları içeri kışkırladı ve dolu poşetleri bagaja tıktı. Onun yaşında bir kadın kız giysilerinin olduğu, oyuncakların olduğu koridorlarda bir aşağı bir yukarı aceleyle giysi, pijama hatta iç çamaşırı alıp onları sepe-

Ve Biri Daha Vardı

te atmıştı. Her şeyden iki tane. Daha dikkatli davranmalıydı, ama zamanı yoktu. Birkaç Barbie, Barbie aksesuarları aldı raflardan. İki Disney oyuncuğu ve oyunlar aldı. Oyunlar hariç her şeyden iki tane, Evan'la eskiden oynadığı oyunlardan; Monopol ve Risk. Bu iki çocuğa hapishane mahkûmu gibi davranmak istemiyordu.

Kasada Visa kartını kullanmak zorunda kaldı. Nakit parasını saydı, sadece McDonald's için yeterli parası vardı. Arabaya gelince iki kız da çişim var dedi. O da işemek zorundaydı ama içeride vakit harcamak istememişti.

"Kmart'da tuvalet var," dedi bir tanesi.

"Bekleyin, yakında hastanede olacağız."

"Çok çişim var," dedi öndeki. "Dalga geçmiyorum."

"Tut." Bu tuvalet muhabbeti onun kendi idrar torbasının kassılmaya başlamasına neden oldu.

Arkadaki elbiseli ağlamaya başladı.

"Ağlamak olmaz," diye uyardı. "İkiniz de bebek değilsiniz."

Maggie, motoru çalıştırmadan öndeki en yüksek sesiyle bağırdı, "İmdaaaattt!!"

Maggie aceleyle motoru çalıştırdı, arkadaki camlar kapalı mı diye kontrol etti, kapalıydı, çığlıkları bastırsın diye klimayı çalıştırdı. Yola konsantre olurken arkadan bölümler duydu.

"Yalancısın."

"Bizi geri götür!"

"Telefon kulübesinde dur!"

"Anneannemi arayacağız."

"Alışveriş merkezine geri git."

"Başın çok büyük derde girecek, kadın."

Maggie bu olanlardan hoşlanmadı. Kendisine 'Kadın' denmesinden nefret ediyordu. Saygısızlığı kabul etmeyecekti. Çizburger ve patates kızartması planından vazgeçti, derhal Holly'ye,

eve doğru yöneldi. Kısa süre sonra asfalt bitti ve Escort kaldırım-
sız yolda zıplayarak yoluna devam etti.

Araba Oakhurst'ten Parker'a dönüşe geldiğinde iki kız ava-
zı çıktığı kadar bağıyordu. Maggie yavaşladı, öndekinin kolunu
tuttu, arkadakine bakarak "Hemen kesin! Artık benim sorumlu-
luğumdasınız!" dedi.

Maggie'nin şaşkınlığı devam ederken öndeki kolunu ısır-
dı, kan çıkardı arkadaki de saçını çekiştirdi. Arkadakine ulaşamadı
ama öndekine bir tokat attı. "Ya doğru dürüst davranın ya da sizi
eşek sudan gelene kadar döverim." İyilik işe yaramamıştı. Daha
katı olmak zorundaydı.

Kızlar sustu, kalan kısa mesafeyi kat ettiler. Maggie geldiğin-
de yavaşlayıp ortada kimseler var mı diye kontrol etti. Pazartesi
günü çöp toplama günüydü ve pazar akşamı bu saatlerde mahal-
le sakinleri plastik bidonlarını yol kenarına getirirlerdi. Arabada
süre gelen kargaşadan bunu unutmuştu. Kimsenin onu görmedi-
ğine yemin edemiyordu. Dönüşü yaptı, etrafa bakmaya cesaret
edemedi, birisinin çıkmasından korkuyordu. Maggie izole yaşa-
yabilirdi, ama anti sosyal değildi, konuşurdu herkesle.

Tabii ki Maggie sokağına dönüp, çöp yoluna girince, kızlar
kardeşleriyle hastanede buluşmayacaklarını anlamışlardı. Daha
da fazla bağırırmaya başladılar. Evine yakın bir durağa gelince
daha da hızlandı. Eve geldiğinde iki kızı da kollarından tutarak
onları kapıya doğru itti. İki kız da onu sarsarak kurtulmaya çalı-
şıyordu. Çok kötü, oraları buraları çiziliyordu ki Maggie bunlar
olsun istemiyordu. İki kızın da bileklerini tek eliyle tuttu, boşta
kalan eliyle kapıyı açtı. İkisini de içeri tıkp kapıyı arkadan kilitledi
ve onları bodrum kata doğru çekeledi. Oraya girdiklerinde bağır-
malarına aldırmış etmedi.

Ve Biri Daha Vardı

Şimdi aradan beş gün geçmişti. Maggie sağ kolunu ovuşturdu, Jessica'nın ısırıldığı yer hala acıyordu. Bacaklarında kızların tekmelediği yerler mor, sarı renge dönüyordu.

Kızları ilk etapta nasıl aldığını düşününce rahatladı, ama daha sonra kimse görmüş müdür diye düşününce kanı dondu ve başı zonklamaya başladı. Spansky'nin pikabının sesini duyunca iyice arttı zonklamalar. Spansky, kızları görse kargaşa olurdu. Kızlar onun sorumluluğundaydı.

Bölüm 36

U.S Hazine Daire Başkanlığı On Büyük Bankanın

Fon Ödeyeceğini Teyit Etti.

– Business News, 19 Haziran Cuma

Keith, Franklin Michigan Caddesindeki FBI ofisindeki kırk sekiz saatlik sorgusundan sonra eve gitmedi. Kanunla başının derde girmesinden payını almıştı, ama federal düzeyde değil. Bu piçlerle başını derde sokmayacaktı. Tüm sorulara cevap verdi hatta onu suçlayanlara bile. Onu serbest bıraktıklarında karısını görmeye cesaret edemedi. Detroit’de, Clairmont Caddesi’ndeki annesinin evine gitti. O hala 1967 Detroit isyanlarının merkezinde oturuyordu, ama yangınlar ev ve dükkanların bulunduğu bir bloğa zarar verdikten sonra tekrar yapılan küçük bir evde oturuyordu artık.

“Penny’e git,” diye öğüt verdi Daisy Franklin. “Katie Jones’u takip etmeye hakkın yok. Bak şu başına gelene. FBI ajanları senin de benim de evimi dağıttılar.”

"FBI beni gözetleme ile suçladı. Anne, benim o çocuklarla ilgim olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni Katie hakkında Lucy'den bilgi almam için kullandığını biliyorum. Bunun eski zamanların hatırına masum bir şey olduğunu düşünmüştüm. Onu takip edeceğini düşünmemiştim. Lucy'e ne diyeceğimi bilmiyorum, evlat. Senin bildiğin bir şey var mı? O küçük kızları getirecek herhangi bir şey?"

"Bilsem söyledim anne, ama bence artık çok geç. FBI onların ölmüş olduğunu düşünüyor."

"Aman Tanrım," dedi Daisy.

"Anne işler benim için çok çirkinleşecek. Bir süre seninle kalacağım."

Keith, Detroit Free Press gazetesini tezgâhın üzerine serdi ve baş sayfayı işaret etti. "Bu saatten sonra Katie'nin kızlarını bulamayacaklar. Bak gazete ne diyor."

Daisy baktı, Lucy'nin torunlarını götüren kadının pilot resmini ilk kez görüyordu. "Şu resme bak, Keith. Bu kadını tanıyor musun? Penny tanıyor mu?"

"Hayır," dedi Keith. Kadın birçok orta yaşlı beyaz kadına benziyordu, kilolu ve özensiz. Ona şimdi söylemeliydi. "Ben FBI'a birlikte olduğum bir kadından bahsettim. Beyaz bir kadın. Penny öğrenirse, yandım."

"Bir beyaz mı?" Daisy yine ön sayfaya döndü. "Beyaz bir kadın dedin. Bu kadın değil, değil mi?"

"Anne, bu ortaya çıkana kadar seninle kalmak zorundayım. Penny hayatımı cehenneme çevirecek. O, bu beyaz kadının adını biliyor: Jane Wise. Onun çalıştığı Ford fabrikasını aramış çoktan. Cehennem başlıyor."

“Oğlum sen benim çok başımı ağrıttın. Neden bir beyazla devam ediyorsun? Herhangi bir kadınla? Bir karın ve çocukların var. Anlamıyorum.”

“Jane’i seviyor gibi değilim sadece. Biliyorsun, Katie kendine bir beyaz adam seçti ve ben- bilmiyorum anne. Belki ben cehenneme gitmeyi hak ediyorum, ama Katie’yi aklımdan çıkaramıyorum. Her şeyi yaparım onun için. Gücüm dâhilinde her şeyi. Kesinlikle.”

Daisy bir şey söylemeye başladı ama Keith bir sandalyeye çöküp gözlerini kapattı ve hıçkırmaya başladı. En sonunda annesi, “Tamam benimle kalabilirsin,” dedi.

Bölüm 37

*Babalar Günü Satışları Geçen Yıla Göre Az
– National News, 19 Haziran Cuma*

“**B**izi görünce Jackie ne diyecek merak ediyorum,” dedi Alex, ellerini buklelerinde gezdirerek.

“Gülecek,” dedi Sammie.

Üç kız da uzun siyah saçlarıyla gurur duyarlardı. Birçok şey için tartışırlardı ama annelerinin saçlarını nasıl istediğine itiraz etmezlerdi, omuzlarının altında kesilmiş ve doğal dalgalı. Kendileri bir şey istediğinde bir atkuyruk ya da bükme yaparlardı. Şimdi Sammie, Alex’e baktığında ağlamak istiyordu. O kadın saçlarını kısa ve çirkin kesmişti.

“Sence Jack şu an ne yapıyordur?”

“Evde annemle konuşuyordur. Bizi özlediğini söylüyordur. Annem de ona hep istediği gibi bir evcil hayvan alabileceklerini söylüyordur. Çok şımarıyordur. Bize bak. Bu kokuşmuş bodrumda çürüyoruz. Buradan çıkmamız lazım. Ben nasıl olabileceğini düşünüyorum.”

Sammie itiraf etmedi ama Jackie burada olsa bir yolunu bulurdu. Jackie akıllıydı. Okulda her dersten A alırdı ve birçok dekteflık hikâyesi okumuştı.

“Beyzolu özledim,” diye hayali bir vuruş yaptı Alex. Acaba Condors hiç oyun kaybetti mi? Eğer babam Jared’a üçüncü oynamaya izin verirse çok kızacağım. Benim pozisyonumu vermez ama değil mi?”

“O Jared’a vermez. O orada oynayamaz. Babam onu saha dışı tutar. Ama Todd’u getirebilir oraya.”

“Evet Todd kötü değil, tatlı da,” dedi Alex. “Todd’un istediği vermek. Babama bunu babasının söylediğini duydum.”

“Babam ne dedi?” diye sordu Sammie, ağzı fıstık ezmesinden yapış yapış.

“Ağzın dolu konuşma,” Alex dilini çıkardı. “Senin daha iyi olduğunu söyledi ve en iyiyle devam etmesi gerektiğini söyledi. Sen yoksan kısa süre onu getirir ya da Jackie’yi alır.”

“Jackie kısa sever, başka birine vermeyecektir, vurmaktan nefret ediyor. Babam ne yapacak bilmiyorum.” Sammie yarım yenmiş sandviçini kaldırdı. “En azından çıtır fıstık ezmemiz var. Annem sadece düz şeyler alırdı.”

“Ben kesinlikle Jackie’yi özledim,” dedi Alex, elmasında çürük var mı diye incelerken, “Ve piyanoyu.”

“Burada piyano yok,” dedi Sammie, Monroe evindeki sürekli tartışma: Zorunlu piyano çalışmaları idi. Alex müziğini severdi. Sammie nefret ederdi, Jackie tahammül ederdi, yine de diğer kardeşlerinden bir kaç seviye yukardaydı.

“Evet,” dedi Sammie, karton oyununa uzanarak. “Monopol oynayalım. Televizyon olmadığına inanamıyorum. Dışarıya çıkamıyoruz. Bizi burada ne kadar tutabilir? Annem ve babam bizi bulmak zorunda.”

Ve Biri Daha Vardı

Parayı sayarken Alex, "Jackie sence sahiden hasta mı? Yoksa evde annem ve babamla beraber mi?"

"Onlar biz olmadan asla Florida'ya gitmezler." Ama Sammie emin değildi. Onlara adının Maggie olduğunu söyleyen kadın Jackie'nin sinemada hastalandığını söylemişti. Sammie, belki de öldü diye düşündü. Bunu düşünmeyecek ve Alex'i de korkutmayacaktı. Ama anne ve babasının ne kadar üzüldüğünü düşününce yaşlar gözlerinden süzüldü.

"Banyoya gitmem lazım." Sammie kalktı ve odadaki küçücük odaya girdi ki Alex onu ağlarken görmesindi.

Giderken bir Barbie'ye tekme attı. "Barbieler aptal," demişti Sammie, Maggie torbaları boşaltırken. "Biz onlarla oynamak için büyüdük artık."

"Sammie, evde dolu var," demişti Alex. Tabii hem de her renkte olan Barbie: Siyahi, kahverengi ve beyaz. Maggie'nin aldıklarının hepsi beyazdı.

"Sus, Alex," demişti Sammie. "Sen kimin tarafındasın?" Bazen Alex onu çok kızdırıyordu, hep tatlı olmaya çalışarak.

Sammie onları sinemadan çıkaran bu kadından korkmuyormuş gibi yapıyordu, ama ölesiye korkuyordu. Kadın onları besliyor ama dövüyordu da. Onlara saat vermiyordu ama onlar beş gün geçtiğini biliyorlardı. Bugün cumaydı o zaman.,

"Biz her şeyi dağıtınca Maggie çok kızdı dün," dedi Alex, Sammie banyodan çıkınca.

"Hala öyle bıraksaydık diye düşünüyorum. Eğer biz şımarık piçler gibi davransak, bize yeterince kızıp bizi bırakabilir,"

"Bize vurdu, Sammie." Alex yanağındaki noktaya dokundu. "Temizlemek zorundaydık. Bizden ne istiyor?"

Sammie bilmiyordu. Para olmalı diye düşündü. Çocuk kaçıranlar öyle yapmaz mıydı? Anne babasının o kadar parası var mıydı? Monica halalarının vardı tabii. Herkes onun ne kadar zen-

gin olduğunu söylerdi. Kendi uçağı bile vardı. Sammie, Alex'in sorusuna cevap vermedi. O korkunç kadın ne istiyor neden onları burada kilitli tutuyor, bilmiyordu.

Sammie, koltuğa çöktü ve ıslak köpek gibi koktuğunu düşündü. Sol bacağındaki yarayı elledi. Bir pitbull ısırmişti. Köpekleri ondan önce bile sevmezdi ve şimdi tüm hayvanlardan uzak durmaya çalışıyordu, hatta kokularından bile nefret ediyordu.

Beş gündür aynı rutin. Sabah Maggie evden gitmeden Cheros ve muz getiriyordu. Öğle yemeğı için fıstık ezmeli sandviç. Akşam eve gelince tepside akşam yemeğı. Sonra onlara aptal kitaplar okuyordu. Sonra hava kararıyordu. Görebilene dek Risk oynuyorlardı, ama Jackie olmadan zevkli olmuyordu.

Günün çoğunu nasıl kaçarlar diye konuşarak geçiriyorlardı. Ama karar veremiyorlardı. Alex iyi kızlar olmaları gerektiğine inanıyor, tatlıymışlar gibi kadının dediklerini yapıyordu. Sonra onlara güvenince kadın onları bırakırdı ve kaçarlardı. Sammie onu delirtmek istiyor, öyle delirtmek ki onlardan bıkip bıraksın istiyordu. O da olmazsa ona saldırmak istiyordu. Dün gece, ortalığı dağıtmak Sammie'nin planının bir parçasıydı.

"Sadece delirecek," demişti Alex ve haklı çıkmıştı.

"Bana ne," demişti Sammie. "Ne yapacak? Dövecek mi bizi? Yemek mi vermeyecek?"

"Sadece eve gitmek istiyorum. Annemi babamı çok özledim. Ve Jackie'yi."

Sonra motor sesi ve kapının çarptığını duydular. Sessizce dinlediler.

"Bir adamın konuştuğunu duyuyorum," dedi Sammie. "Belki bizi kurtarır."

Sammie, kollarını Alex'in boynuna doladı ve fısıltıyla konuşmaya başladılar.

Bölüm 38

*Alex ve Sammie için Arama Çalışmaları
Oakland Country'de Yoğunlaşıyor.*

– Detroit Metropolitan News, 19 Haziran Cuma

Hafta içinde Spansky l-75'de on sekiz tekerlekli tırı sürmüştü, ama hafta sonları için güzel bir Ford F150 si vardı. Maggie o kamyonu nasıl sevdiğine hayret ediyordu. Ford fabrikasında çalışsa da arabalara pek önem vermezdi kendisi.

Büyük Ford'un tekerleklerini duydu ve arka kapının çarpıldığını, Spansky geldiğinde çıkan malum seslerdi bunlar. Maggie yataktan çıkmadı, kıpırtısız yatıyor, korku ve kararsızlıktan paralize oluyordu. Baş ağrıyordu, ileri geri, oğluyla ilgili ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bu sefer kararlıydı, ikizleri koruyacaktı. Bu onları götürmek demek olsa bile. Yirmi iki yıldır bu evin dışında bir gece bile geçirmemişti. Bu evden gitmeye dayanabilir miydi?

Şu anda burada yatıp uyuyormuş gibi yapabiliirdi. Yiyecek bir şey alır mıydı? Dolapta bira çoktu ve sevdiği sosislerden... Ya da cuma akşamları yaptığı gibi bara mı giderdi? Onu şüphelendire-

cek şeylerden uzak durmalıydı. Onun ses çıkaran çizmelerini yukarı çıkarken duydu.

“Anne, orada ne işler çeviriyorsun?” dedi Spansky. “Her yere baktım. Uykuda ölmediğinden emin olmak istedim.”

“Başım ağrıyor,” dedi Maggie. “Biliyorsun, migren.”

O küçükken bu krizlerden çok geçirirdi, ama belki o kadar eskileri oğlu hatırlamazdı.

“Sen bana hep tatil yap dersin ya. Onu düşünüyordum, baş ağrısı geldi ve yattım.”

“İyi misin? Arabanı satışa götürmek istiyorum. O tenekeden kurtulmanın zamanı artık.”

Maggie itiraz etmeye başladı. Escort satmak için iyi bir vakit olmadığını düşündü. ‘Kahverengi Escort’ bütün gazetelerdeydi.

“Gerek yok!”

“Ama tatil iyi fikir.” Spansky ona baktı, büyük elini alnına koydu. “Ateşin yok. Cidden, senin çok iş imkânların var. Onları kullanmanın zamanıdır, ama o araba için, sanırım zamanlama iyi değil, ben şehre gidip pikabın ayarlarını yaptırayım. Sesler çıkıyor. Yemeğe kadar gelmem. İyi kızarmış bir tavuğa ne dersin? Pişirecek kadar iyileşir misin?”

“Tamam,” dedi Maggie, ne yapacağını düşünerek. En önemlisi ikizleri oradan çıkartana dek Spansky’i bodrumdan uzak tutmaktı.

Maggie, Spansky gidince kalktı ve dolaptan donuk bir tavuk çıkardı. Spansky haklıydı. Bir tatile ihtiyacı vardı. Uzaktayken, Ford fabrikasındaki arkadaşlarını özler, Holly’de Park Road’daki evini özlerdi. Kasaba küçüktü, ama antika dükkânları ve hafta sonu ziyaretçileri ile şirindi. Ama Maggie kasabanın merkezinde oturmuyordu. Mütevazı iki katlı bir ahşap evde oturuyordu, sadece bir yol ağından girişi olan, yoldan bayağı uzakta ve yazın ağaç-

lardan gelen geçenin göremeyeceği bir yerdeydi. Her iki taraftan da meşe ve çınar ağaçları evi kapatıyor, komşular da göremiyorlardı. Ev Evan'ın ailesinindi, giderken ona devretmişti. Birçok kadın burada yaşamaktan korkardı, ama Maggie inzivayı severdi.

Maggie tatil fikrine alışıyordu. Birikmiş yeterince parası vardı, zamanı da vardı. Patronu kısa vadeli bildirimden hoşlanmayacaktı ama yaşlı teyzeyle ilgili bir şey uydurabilirdi. İnsanlar hep yapıyordu. İki yıl önce, Elmira bir adamla kaçmıştı. Herkesi şaşırtmış ama iki hafta sonra geri gelmişti, hala işinin olmasına seviniyordu. Onun durumunda, gazetedeki o resim unutulurdu. Bundan emindi. Tek yapması gereken ikizlerle birlikte yemekten sonra Spansky bara gittiğinde gitmekti.

Şimdi kızarmış tavuklu bir yemek hazırlamak zorundaydı. Spansky için yemek pişirmeyi severdi, kız yapmazdı, bütün gece yollardaydı? Sonra hatırladı, Spansky tamirciden gelmeden kızları beslemeliydi. Çabucak iki peynirli sandviçi ızgara yaptı, bir kutu armut açtı ve her şeyi plastik bir tabağa koydu. Merdivenlerin yarısında sütü hatırladı. Boş ver dedi, suyla idare ederlerdi.

Scott, FBI merkezdeyken Katie, Jackie ile kaldı. Annesi kız kardeşleri ve Monica zaman zaman eşlik etti. Dr. Reynolds saat başı geldi, hastasının gelişimini ya da gelişmemesini izledi. Katie bu sakın akıllı kadından memnundu, çok güven telkin ediyordu. Alex ve Sammie kaybolduğundan beri ilk kez dağınık zihninden rasyonel bir ışık sızıyordu. Sakin olması gerektiğini anlamıştı, hatta mantıklı hatta iyimser olmalıydı. Eklemesi gereken bir şey olmalıydı, yapabileceği bir şey.

Gün boyu Scott onu haberdar etti. Katie biliyordu ki Scott da kızlar için en az onun kadar endişeliydi. Onun değişken duygusallığı sadece Jackie'ye zarar vermemiş, Scott için de bu durum çok adil olmamıştı, bundan utanıyordu. Onun, Katie'nin gücüne

ihtiyacı vardı, tıpkı Katie'nin onunkine olduğu gibi. Onu yanında istiyordu, ama o kadının kim olduğunun bulunmasına yardımcı olsun ve de Yankee bağlantılı fidye talebini çözsün diye kalması için onu yüreklendirmişti. Şimdiye kadar hiç ipucu yoktu. Onların ısrarı ile FBI ajanları Scott'a yarın sabah saat on birdeki parayı bırakma olayında yol gösteriyorlardı.

Scott, Jackie'yi sorduğunda, Katie gözyaşlarını tutamayarak, "Değişiklik yok," dedi.

Scott ve Katie üçüzler arasında ayırım yapmadıklarını konuşturlardı ama Jackie ve Scott'un özel bir ilişkisi olduğu doğrudu. Ya o? Üçünün içinde favorisi kimdi? Alex, tatlı ve masum. Ya Sammie? Bu Sammie'yi hiçbirinin gözdesi yapmıyordu.

Tepsiadaki yemeği dengeleyerek, Maggie merdivenleri indi. Sürgüyü geri çekti, kilidi açtı ve bodruma yürüdü. Tepsiyi bir kalçasına dayayarak bir eliyle dengeledi.

Jessica, "Sana yardım edeyim!" dediğinde neredeyse düşüyordu. Çocuk koltuktan zıpladı, Maggie tepsiyi ona verdi.

Maggie, dikkatlice kapıyı kilitledi arkasından ve çeşmeye su doldurmaya gitti. 'Niye bu kadar iyi?' diye düşündü ve zamanı değil miydi? Sonuçta kızlara iyi davranmıştı. O meraklı adam ikiz yatakları getirdiğinde onları azarlayıp, bağlayıp, banyoda saklamak onun suçu değildi. Evi dağıtınca onlara vurmuştu, gelecekte yine yapsalar yine vururdu. Candan bir insandı ve çocuk dövmek doğasında yoktu ama bunlar onun sorumluluğuydu, hafife almadığı bir sorumluluk.

Jessica sandviçten bir ısırık alınca sordu, "Sen evli misin?"

Maggie ne diyeceğini bilemedi. "Evet!" evliydi. Ya da "Hayır!"

"Evet, evliyim," dedi yumruklarını sıkarak. Her şey durulduğunda Evan geri gelecekti. Birlikte olacaklardı. O resim Toronto'daki gazetelere kadar gidemezdi.

“Kocan nerede?” diye sordu Jennifer.

“Hadi ye,” dedi Maggie.

“Bugün bir adam sesi duyduk.” dedi Jessica. “O muydu?”

“Ne?” Maggie kafasını kapıya çevirdi. “Uh, hayır.” Spansky’i görmüşler miydi? Ya da sadece duymuşlar mıydı?

İyi ki bu akşam onları buradan götürme planı yapmıştı. Karanlıktan sonra yapacaktı. Spansky bara gittikten sonra. Belki onları bağlamak zorunda kalacaktı, ama böyle iyi olurlarsa bağlamazdı.

Maggie, Jessica ve Jennifer’ın birbirlerine o ikiz bakışlarını gördü. Sanki birbirlerinin zihnini okuyorlardı. “Ne?” diye sordu. Spansky’i görseler söylerlerdi, değil mi? O bodrumda ne yapacaktı ki? Her şeyini bodruma koyardı.

Maggie çıkmak için kapıya gidiyordu. Jessica “Biz de seninle gidebilir miyiz? Biz hep anneme yardım ederiz. Toz alırız. Bulaşık yıkarız. Her şeyi yaparız.” diye sordu.

“Temiz havaya ihtiyacımız var,” diye ekledi Jennifer. “Burası kötü kokuyor.”

“Size sonra bir sürprizim var.” diyerek Maggie kapıyı sürgüledi. Küf kokuyordu. Bodrumu Lysol ile spreylemek istedi, ama artık gerek yoktu. Şimdi arabaya benzin koyup eczanede durmalıydı. Spansky tamirhaneden gelmeden yapmalıydı, acele etmeliydi. Spansky’nin bodrumun civarında dolanmasını riske edemezdi. Kızların ağzını bağlamak, kollarını bacaklarını o paçavralarla bağlamak zorunda kalmaktan endişeliydi ama çok iyi davranıyorlardı, bunlara gerek olmadığına karar verdi. “Kızlar çok sessiz olmanız lazım. Sürprize bayılacaksınız ama sessiz olmanız lazım. Tamam mı?”

Kızlar yine bakıştı, Maggie bunu söz olarak kabul etti.

Bölüm 39

Sammie ve Alex Monroe, Hala İz yok.

Jackie Hala Hastanede.

– News Talk Shows, 19 Haziran Cuma

Alex, Sammie'nin kaçma planının işleyeceğini sanmıyordu. Tek düşüncesi anne ve babasına dönmektir. Yukarıdaki adam, evden ayrılmadan önce yemeğe geleceğini bağırıyordu. O adam bunlara yardım eder miydi, etmez miydi?

Soruyu Sammie'ye yöneltti, üçünün içinde en cesur oydu.

"Eğer etmezse onu yere yıkmak için bunları kullanacağız." dedi Sammie, kurutma makinesinin yanında buldukları bir kürek ve tırmığı işaret ederek. "Bunları da kafalarına atarız."

Alex ve Sammie'nin kolları iyiydi. Beyzbol takımındaki diğer çocuklardan daha iyiydi ama bir adamı çürümüş bir spor çantasında buldukları beyzbol toplarıyla yeterince hızlı vurabilirler miydi? Kadını belki, şişmandı çünkü!

"Önce onları yere yıkmaya çalışıp sonra deli gibi koşarız. Bu işe yaramazsa ceplerimizdeki beyzbol toplarını çıkarırız ve kavadaki fazla topları? Anladın mı?" Sammie plastik bir kovayı işaret etti.

Ve Biri Daha Vardı

"Adam belki de bizi bırakır. Onunla diye kötü olması gerekmez."

"Belki de melekler uçup gelir ve bizi eve götürür. Alex, sen çok iyisin."

"Sadece anne ve babamı görmek istiyorum."

"Sana dediğimi yap sadece. O fahişeden kurtulacağız."

Alex vücudunun titrediğini hissetti. Annesi Sammie'nin kullandığı o sözcüğü duysa-.

Maggie çok sallandı ve planladığı saatlerin gerisinde kaldı. İki büyük valizini topladı. Kızların eşyalarıyla birlikte bagaja sığarlardı. Ama bebek giysileri sığmazdı belki de. Sığmazsa onları almalı mıydı yoksa bırakmalı mıydı? Bu kararı vermek için son dakikaya kadar beklemeliydi. Bu arada benzin için ne yapmalıydı? Yarım deposu vardı. Saçını koyu kahve yapmak için saç boyası almak istiyordu, ama altı buçuk olmuştu, çok geçti. Tavuk biraz kızarmıştı. Patatesler ezilmeye hazırды. Fasulyeler de buharda pişmeye.

"Anne," Maggie motor sesini duymamıştı. Motoru tamir ettirmiş olmalıydı.

Spansky Eve varmıştı bile. Bu iyiydi belki de. Erken yerler, o gider, kendi de bavul toplamayı bitirir ve havanın kararmasını beklerdi.

"Mutfaktayım, Spansky."

"Anne senin stepneni alacağım. Anahtarlar nerede?"

Maggie koridora çıktı. "Ne?"

"Bir promosyondan yararlanmak istiyorum. Bir ticaret. Sana yeni araba alıyorum. Belki bir Porsche."

"Gel buraya." Onun bodrumun merdivenlerinin oralarda dolanmasını istemedi.

"Senin Escort çöp."

"Biraz paslı sadece," dedi Maggie. Mahvoldum. Ona arabasını veremezdi. İyi ki bavulları koymamıştı daha.

"O kadar paslı ki hangi cehennem renk görünmüyor."

"Hadi Spansky, böyle konuşmanı sevmiyorum. Kamyoncu arkadaşlarınla nasıl konuşursan konuş, ama ben seni böyle yetiştirmedim. Bir şey daha," dedi, ona yukarıdan aşağıya bakarak, "Keşke o sakalınla bıyığını kessen."

Özellikle sakalı sevmiyordu. Tamamen kazınmış kafasıyla iyi durmuyordu. Büyük bir kafa, büyük vücudu gibi, şiş kaslar ve bira göbeği.

"Evet, evet, anahtarları ver."

"Yok, bu akşam olmaz. Bak yemek hazır." Mutfak tezgâhında una bulamak için hazırladığı tavuk parçalarını gösterdi.

"Hmm. Tavuk. Sanırım yarına kadar bekleyebilirim. Bir arkadaşım var, bir İmpala'yı ucuza verecek."

"Olmaz Spansky. Ben sadece Ford kullanırım. Chrysler ve General Motors iflasta. Bağlılığımı göstermek zorundayım. Hem indirim de alıyorum."

"Sen yeni bir arabayı karşılayamazsın. Bu benim aklımdaki çok güzel. Sadece yirmi bin milde, parlak kırmızı. Sanki onlara bağlılık borcun var. Ne boktan işler."

Onu yedir. Dışarı çıksın. Yarın tatile çıkmış olacaksın.

Maggie yağı hazırlamıştı, tavukları içine atınca Spansky kokladı. "Sanırım ben bir yere gitmiyorum."

"Terlisin. Ben bunları kızartırken git bir duş al. Şimdi, hadi."

O merdivenleri çıkarken Maggie bir oh çekti, ona küçükken zorla evde ayakkabılarını çıkarttırdığını hatırladı.

Düşünmek istemiyordu ama Spansky, hiç iyi bir küçük çocuk olmamıştı. Anneleriyle o küçük evde otururlarken, bebekken bile. Evan ile evlenmeden önce. Ama hepsi onun suçu değil miydi? O işi yaramaz mahalle çocuğundan on yedi yaşında hamile kalmak. Ailesine utanç vermişti. Annesi ruhu şad olsun, o evlilik

dışı bebeğe baktı. Maggie, Ford fabrikasında çalışırken en büyük yardımcısıydı.

Çoğu çocuk sevimliydi, ama Samuel baştan beri zordu, ya da Maggie öyle hatırlıyordu.

Maggie'nin hayatı iyi yönde değişse de oğlu hep başına dertti. Maggie, çok tatlı bir adam olan ve Ford fabrikasında çalışan Evan Spansky ile evlenmişti. Onunla vardiyada tanıştığında gündüzleri muhasebeci olmak için okula gittiğini öğrenmişti. Utangaç ama akıllıydı, dalgalı kahve saçları ve bakır rengi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. İlk seferde ona iş çıkışı kahve içme teklifinde bulunmuştu. Ona âşık olduğunu hemen anlamıştı Maggie. Samuel, o zaman beş yaşındaydı ve evlenince Evan onu evlatlık edinmeye karar vermişti. Samuel'e "Spansky" denmişti o günden sonra. Evan, Michigan Üniversitesi'nden mezun olunca, Maggie işi bırakmış ve Spansky ailesi Evan'ın Holy'deki aile evine taşınmıştı.

Her zaman olduğu gibi Maggie, Evan'ı düşündüğünde, aklı ikizlerin doğumundan iki yıl önceye gidiyordu. Benzer, koyu kıvrıkcık saçlı ve babalarınınki gibi bakır rengi gözleri olan tatlı kızlardı. Evan onların üzerine titrerdi, Maggie da. Sonra, çok sonra Maggie ve Evan kızların güzelliğine o kadar dalmışlardı ki Spansky'yi ihmal ettiklerini düşündüler.

Maggie'nin ikizleri son görüşü yirmi bir yıl önceydi ama hala bugün gibi aklındaydı. İkisi de çift bebek arabalarında yarım yamalak konuşuyorlardı, aynı fulya rengi giysiler içindeydiler. Bebek arabasını Elk Gölü'nün kenarına, kuma park etmişti, Evan'ın ailesinin orada tahta bir evleri vardı.

Şimdi Maggie, patatesleri ezerken, eziciyi kalbininkine uygun bir ritimle kullandı.

"İyi misin, anne?"

Spansky, yanına gelmiş onu sarsıyordu.

“Yine mi başın ağrıyor? Kalbinde bir şey yok değil mi?”

Bazen Spansky çok tatlı ve sevecen olabiliyordu. Ona yeni bir araba almayı istemesi gibi. Şimdiki gibi eğilip ona ilgi göstermesi çok hoşuna gidiyordu.

Maggie, birden gürültülü bir çınlama duydu. Sesler bodrumdan geliyordu. ‘Hayır şimdi değil,’ dedi zihni. Ama Spansky duymuştu.

“O ne?” diye etrafına bakındı. “Kapıda biri mi var?”

“Ben bakarım Spansky,” Hızla Maggie dolabı açıp bir bira çıkardı. “Al bunu. Oturma odasına git, televizyon seyret.”

Maggie birden durakladı. Spansky’nin onu izlemediğinden emin olmak istiyordu. Aşağıdan gelen ses şimdi daha güçlüydü. Acaba ikizler ne yapıyordu?

Spansky, kapıyı açıp kafasını uzattı. “Kimse yok orada,” dedi birasına uzanıp dönerken. “Anne sesin geldiği yer-”

Maggie, kollarını uzatıp Spansky’yi merdivenlerden inmesin diye durdurdu.

Bölüm 40

*Monroe Çocuklarının Kaçırılma Olayında
Şüpheli Görülen Norman Watkins Tampa'da Gömülüyor.*

– Tampa News, 19 Haziran Cuma

“Eğer kaçırma işini Cutty planladıysa çocukların yerleri de onunla gitti.” Streeter kısa kesilmiş saçlarında elini gezdirdi, Monroe davasını özetleyen bir tele-konferans konuşmasını bitirirken. Diğerleri kapattı ama Rusk hatta kaldı.

“Norman Watkins için de aynısı,” dedi Rusk. “O bizim aradığımız kişi değil. Herkesten sakladığı bir öcü yoksa tabii. Konuştüğümüz herkesin taptığı kahraman. Sanki hapishane onu bir azize döndürmüş gibi. Söylenti, karısının federal polisle bir davasının olduğu yönünde. Sanki oradaki ajanlarınız bir polis suikastını tetiklemiş gibi?”

“Bu davanın gidişatı, kim bilir? Watkins panikledi sanırım. Ya o ya da çocukları aldı ve Detroit’te oldu bu. Ben pis bir koku alıyorum. Benim de Michigan’da üç kızım var. Beni uzak bir göreve vermek istiyorlar, ben büro dışındayım.”

“Siz boşandınız mı?”

“Evet,” dedi Streeter. “Onlar anneleriyle yaşıyorlar. Klasik FBI. O benim işimi kaldıramadı. Ben de vazgeçemedim. Ama bu davayı alamazsam, bilmiyorum-”

“Yarınki fidye işi ile ilgili-”

“O yalan, ama aşamaları gözden geçirmek zorundayız. Şimdiye kadar basına vermedik, ama yarın ne patlar bilemeyiz. Adamı yakalayacağız ve kızlara ne olduğunu bulmak için akıllıca bir yol izleyeceğiz.”

Streeter konferansı sonlandırınca, Hills Alışveriş Merkezindeki Clarence Plummer’dan telefon geldi. İkisi bu iş olduğundan beri her gün konuşuyorlardı ve Plummer tüm gücüyle çocukları götüren orta yaşlı kadını bulmaya çalışıyordu.

“Bugün alışveriş merkezinde benim hala çocuk kaçırma olayıyla ilgili soru sorduğumu duymuş bir adam vardı,” diye bildirdi Plummer. “Benim ofisime gelip asistanıma pazartesi günü bir yere ikiz yatak götürdüğünü söylemiş. Pontiac yakınlarında oturan bir kadına. Adresi vermemiş. Kadının robot resme çok benzediğini, arazisinde kahverengi bir Escort gördüğünü ve plakadan da bazı numaralar hatırladığını söylemiş. Karısı daha önce FBI kırmızı hattını aradığını söylemiş, ama o robot resim yayınlanmadan önceymiş.”

Streeter raporu hatırlar gibi oldu. Binlerce arayan vardı, saçma bir sürü şeyden şüphelenen. İkiz yatak ile ilgili bir şey. Tam da emin olamadı.

“Ben yerimde yoktum,” diye devam etti Plummer. “Asistanıma beni TV’de gördüğünü hatırladığını ve bilgi görmezden gelinmesin diye benimle konuşmak istediğini söylemiş. Kimliğini vermeyi reddetmiş, ama sabah arayacağını söylemiş. Kadromu bilgi veren birinin iletişim bilgileri alınmadan bırakılması ile ilgi-

Ve Biri Daha Vardı

li bayağı hırpaladım, tahmin edersin. Streeter biliyorsun ben bu kızları bulmayı şiddetle istiyorum.”

“Bu ihbar için veri tabanımızı inceleyeceğim,” dedi Streeter. “Onun yerini belirliyor olmalıyız ve kaynağı işaretlemeliyiz. Uzun bir vuruş gibi geliyor, ama atlarız üstüne. Sağ ol, Plummer. Bu adam tekrar gelirse, bana bildir.”

“Tamamdır,” dedi Plummer. “Karım ve ben hala siz o çocukları bulun diye dua ediyoruz.”

Bölüm 41

Monroe Çocukları ile Giden Gizemli Kadın

Hala Serbest

– Evening News, 19 Haziran Cuma

Sammie tavandaki küçük dikdörtgen pencereden giren ışıktan saatin geç mi olduğunu yoksa bulutlu bir gün mü olduğunu anlayamadı.

“Keşke Hershey çikolatamız olsa. Hatırlarsan buradaki ilk günümüzde vermişti bize.”

Keşke Alex yemekle ilgili konuşmayı kesse. Ama başka ne vardı konuşacak? Olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Annesiyle babası hala onları arıyor muydu? Jackie iyi miydi yoksa Maggie’nın dediği gibi kan mı kusuyordu? Ve Maggie onlardan ne istiyordu?

“Sammie,” diye böldü Alex. “Ben bir şey duydum.”

Sammie zıpladı. Hazırdılar. Okul piyesindeki gibi prova yapmışlardı. Alex’in sinirleri bozulmasa keşke.

“Ayakkabılarını giy,” dedi Sammie, kapıya yaslanarak. “Bir adamın sesini duyuyorum.”

“Tamam.”

Alex Sammie’nin yanındaydı, ayakkabılarını bağlamıştı, küreği almıştı eline. İkisi de beklediler.

“O aynı adamın sesi.”

Sammie derin bir nefes aldı. Alex’e bir kez daha baktı ve başının işaretleriyle başladılar. Küreği ve diğer bahçe aletini borulara vurmanın en çok sesi çıkardığını anlamışlardı.

Haykırmaya başladılar. “İmdat! Yardım edin bize!” Buydu kararları, “İmdat” diye tekrar tekrar bağırdılar.

Seslerinin ve gürültünün ötesinde Maggie’yi duydular. Onlarla konuştuğundan daha yüksek sesle bağıırıyordu.

“Hayır Spansky gitme oraya.”

Sammie Alex’e umut dolu bir bakış attı. Birisi onlara yardıma geliyordu.

Merdivenlerdeki ayak seslerini duyunca kızlar kürek ve tırnakla vurmayı kesti. Sadece “İmdat” diye bağırmayı sürdürdüler. “Buradayız,” Alex bağıırdı. “Bodrumda.”

Alex küreği bırakacaktı ama Sammie kafasını salladı, “Hayır, hatırla, planladığımız gibi.”

Alex yanıt veremedi, sürgü çekildi ve kilit açıldı.

Ellerinde aletleri koca bir adam kapıyı açana kadar bir saniye beklediler. Tam arkasında Maggie vardı. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı ama adam şaşkıındı.

Sammie durakladı, Alex dondu. Bu çirkin sakallı kel adam mı onlara yardım edecekti?

“Burda ne halt karıştırıyorsun?”

Adam ağzını öyle bir açmıştı ki Sammie adamın ağzındaki arka dişlerinin siyah olduğunu gördü. Adamın patlak gözlerini görünce geri büzüştü. Hala bu adam mı onlara yardım edecek bilmiyordu.

"Ne-? Ne cehennem oluyor burada?"

Maggie kırıltısız duruyordu.

"Ne demek istiyorsun Spansky?

"Cehennemi diyorum, bu kızlar burada ne yapıyor?"

Sammie, adam ve Maggie arasında sıkışmıştı ama Alex sonuna kadar açık olan kapıya yakındı. İçinden 'Alex, kaç!' diye bağırarak geldi. Ama Alex adamın elindeki metal şeye bakıyordu. Sammie babasına yardım ettiğinde bunun bir boru sıkma aleti olduğunu biliyordu.

"Anne, sen nesen deli misin?"

Sonra boştaki eliyle adam Sammie'nin omzuna uzandı. Sammie olabildiğince büzüşüp duvara doğru yapıştı, ama adam onu yakalamadan, Maggie saldırdı ve adamın kolunu yakaladı.

"Spansky, yapma," dedi, ama aptal isimli korkunç adam Maggie'yi Alex'e doğru itti, onu duvara yapıştırdı.

"Anne," diye Sammie'nin gömleğini yakalayıp annesine simsiyah gözlerle bakarak, "Neler çeviriyorsun sen?" diye sordu.

"Bizi bırakın," diyebilirdi sonunda Sammie." Bizi buraya kilitle-di. Biz eve gitmek istiyoruz."

"İstiyorsunuz, değil mi?"

"Bak, Spansky, onlar Jenny ile Jessie," dedi Maggie, Alex'in elini tutup kendine doğru çekerek.

"Hayır," dedi Alex, ağzını ilk kez açtı. "Biz Alexander ve Samantha Monroe'yuz. Bu kadın bizi buraya kilitledi, ama bizim burada olmamız gerek."

"Ne?" diye Maggie'ye baktı Spansky. "Sen bir delisin."

"Spansky, bırak açıklayayım." Sammie, Alex'ten uzaklaşan Maggie'yi izledi.

Eğer korkunç adam omzunu bıraksa, Sammie küreği onun dizlerinde geçirecekti. Keşke bir beyzbol sopası olsaydı, daha iyi iş görürdü.

Ve Biri Daha Vardı

“Beni bırak,” diye bağırdı ama adam daha çok sıktı omzunu. Biraz kıpırdayabilse, Alex peşinden gelirdi. Kapı hala açıktı.

“Sen gerçekten delisin anne. Sana bunun hesabını ödetmek zorundayım ama.”

“Spansky, sözlerine dikkat et.” dedi Maggie.

“Onları sen mi aldın? Tüm dünya bu kızları arıyor. Eve geliyorum ve kızları bodrumda buluyorum. Kahretsin.”

Sammie, Alex’e baktı. Kardeşinin dili tutulmuş gibiydi. Sammie acaba bütün dünyanın onları aradıklarını Alex duymuş mudur diye düşündü.

“Yukarıya çıkıp konuşalım Spansky,” dedi Maggie sesi titreterek.

“Sen ve ben. Kızları burada bırakalım. Burada benimle olmayı seviyorlar.”

“Sevmiyoruz. Lütfen bayım, onu bizi bırakması için zorlayın,” dedi Sammie ses tonunu kibarlaştırarak, onlara acımasını sağlamaya çalıştı.

“Bakalım,” dedi, “Benim güzel annemi terk etmek istiyorsunuz, ha?” Adam Sammie’nin omzunu bıraktı ve elinden küreği aldı. “Bunu düşünmem lazım,”

Sonra tırmığı yere koydu ve Alex’e doğru yürüdü.

“Ver onu bana.”

Öne yürüdü ve Alex’in önünde koruma amaçlı tuttuğu küreği aldı. Sammie, Alex’e baktı. Çok korkmuş görünüyordu. Onun gözlerini hiç bu kadar büyük görmemişti ama kıpırdamadı.

“Ver onu bana.”

Adam tırmığı tekrar isterken Maggie, Alex’e doğru yaklaştı. “Ver onu,”

Sammie sonra Alex’in bodrum kapısına doğru parlayarak bakan gözlerini gördü. Bir saniyeden az sürede tepkisini verdi.

Spansky kollarını açıp Jennifer'a doğru giderken Maggie'nin bakışı onun üzerinde dehşetle kilitlenmişti. Sırtı tamamen Jessica'ya dönük olduğunda, Jennifer, onun elindeki küreği kaldırdı ve bir vuruşta Spansky'nin dizine indirdi.

"Aman Tanrım," diye çığlık attı Maggie. Ne yapmalıydı? Spansky çok iriydi ve Jennifer ise küçücük.

"Küçük fahişe," diye bağırdı Spansky, sallanıp dizini ovuşturarak.

O zaman Maggie, Jennifer'ı Spansky'den uzağa çekti.

Çılgına dönmüş bir şekilde Spansky, küreği Jennifer'ın ellerinden alıp yere fırlattı, karton masayı parçaladı, Risk oyununun parçaları havaya fırladı.

Jennifer, Maggie'nin arkasına saklandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Maggie onu rahatlatmak için eğilince bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti. Jessica neredeydi?

"Spansky," diye bağırdı. "Çabuk, Jessica dışarıya kaçtı. Onu bulmalısın. Çabuk, çabuk. Onu yakalamalıyız."

"Allah kahretsin!" Spansky açık kapıya doğru dönerek fırladı. "Kahretsin."

Maggie rahatladı, Spansky kapıya uçtu ve merdivenleri tırmandı.

"Oradakini bağla," diye bağırdı yan kapıyı çarparak.

Spansky ne yapacaktı? Ona kızları kimsenin bulamayacağı bir yere götürmesi için yardım eder miydi? Maggie diğer ikizi sımsıkı tuttu. Planında Spansky yoktu ama şimdi ona her şeyi anlatmalıydı. Belki bu en iyisi diye düşündü, ama yüreğinde en iyisini o biliyordu.

Bölüm 42

Seşiz Aylık Spansky ikizlerinin Trajik Boğulması
– *Detroit News*, 25 Haziran 1982

Maggie küçük kızlarını yirmi altısında düşünemezdi. O yaşta olacaklardı. Ama zihninde onlar hala çocuktı. Odalarını bozmamıştı, farbalalı perdeler ve çocuk karyolasının örtüleri artık solmuştu. Onlara ara sıra yeni bir şeyler alırdı, giysiler, yeni bir oyuncak. Küçük oda bu yüzden şimdi kalabalıktı, zaman zaman gündüzleri yattığı yatağa yer vardı sadece.

Maggie Wisnewski tek çocuktı, büyük şehir Detroit'in içinde küçük bir şehir olan Hamtramck'te Katolik bir kız olarak yetişmişti. Şımartılmış mıydı? Evet. Arkadaşları mavi yakalı babalarının gelirini kardeşleriyle paylaşmak zorundaydı. Ama Maggie için her fazla kuruş onun doymak bilmez iştahını doyurmak adına alınan küçük kız eşyalarına giderdi. Babası onun oyuncak evini inşa etmeye uğraşırdı. Annesi oyuncaklarına elbise dikerdi, arkadaşları bu yüzden onu çok kıskanırdı.

Küçük Maggie üzerine titreyen anne babasını iyi idare ederdi. O kadar iyi ki, o bir yetişkin olduğunda iki blok ötede oturan ondan üç yaş büyük sivilceli bir oğlana aşık oldu. Aşırı korumacı olan anne ve babasının gençlik aşkına karşı durmasına izin vermedi. Maggie güzel bir kız değildi, sadece bir erkek arkadaş istiyordu fakat hamile kaldıktan sonra bir daha istememişti. O zamandan Evan ile evlenene dek hayatını utanç içinde yaşamıştı.

Şimdi Jennifer'e kendine yakın tutarak, onun gözyaşlarını sildi. Gördüğü şeyin farkına varınca o da hıçkırmaya başladı. Spansky, Jessica'nın ardından koşarken yüzündeki bakış o günkü bakışın aynısıydı, ikizlerini kaybettiği günkü bakışlar.

İkizlerin bebek arabasını yumuşak çam dikenlerinin kapladığı bir parça toprağın üzerine park etmiş ve frenlerini dikkatlice kilitlemişti. Geldiğinde araba orada yoktu. Spansky'i iskelenin ucunda suya bakarken gördü. Oğlunun adını haykırarak koştu.

Rüzgârlı bir gündü, su yosunlardan dolayı bulanıktı ama aşağıya baktığında bebek arabasının eskizini görebiliyordu. Tekerlekler ona bakıyordu, tam altındaydı ve uzansa yakalayabilecekti. Evan motorlu kayığında, gölün bir yerlerinde balık tutuyordu. Etrafta başka kimse yoktu. Maggie elbiseleriyle suya atladı, omuzlarına kadar battı, suyun taşlı dibi ayaklarını sıyırdı. Eğilerek, kolları çırpınarak, başını suya soktu ve hareketsiz bedenleri pusette sıkışmış buldu. Bir bebeği çekti, kaldırıp iskeleye koymak için çırpınırken Spansky hareketsiz orada duruyordu. Jennie mi Jessica mı bilmiyordu. Bulanık suya uzanarak ikinciye de çekti, onu kıyıya sürükledi sonra da çılgınca iskeleye dönüp birinciye güvene almak istedi.

Sinir krizi geçirerek kumun üzerinde ikisinin arasında eğilip çılgınca önce birinin sonra diğerinin morarmış ağızlarından nefes verdi, televizyondan öğrendiği gibi. Ama sekiz aylık Jennifer ve Jessica nefes almıyorlardı. Bundan sonra hatırladığı Evan'ın onu

mezarlıktaki iki taze toprak yığınının önünden kuvvetle çekerek götürmesiydi. Hala giysilerinin her parçası, bütün oyuncakları yukarıdaki odalarında raflardaydı.

Başka açıklaması olamazdı... Spansky bilerek iskeleden aşağıya onları itmişti. Yedi yaşında onları birkaç santim kumda, oradan da tahta parçalarının üzerine itebilecek gücü vardı. Evan için bir hikâye uydurmaya çalıştı, ama onun kazanın nasıl olduğunu bildiğini biliyordu. Bunu birbirlerine itiraf edemediler ve Spansky ile de hiç konuşmadılar. Hiç düşünölmeyecek ve konuşölmayacak bir şeydi çünkü. Onu bir çocuk psikiyatristine götürse farklı olabilirdi. Onun yerine bebeklerin cenazesinden sonra Evan, Maggie'yi Spansky ile Holy'deki evde terk etmeden önce kendini içkiye verdi.

Gerçekte Maggie sorunlu oğöunu yetiştirmek için çok zorluk çekmişti, şimdi önünden fırlayan bira göbekli, iri yarı, kel kafalı, iniş çıkışları olan ama altta yatan tüm sorunların Maggie'nin kendi hatası olduğunu bildiği bir adamdı. Göldeki kurbağalara eziyet ederken ve kaplumbağaların başlarını koparıırken gördüğünde Spansky'nin bazı sorunları olduğunu bilmeliydi. Neden onun sevgi diye bağırıldığını duymamıştı? İkizleri oyuncak bebekler gibi giydiren çok meşguldü. En azından Evan ile birlikte dedektifler gelip kazanın nasıl olduğunu sorduklarında onun arkasında durmuşlardı. Sonra Evan onları terk etti ve o da yeniden çalışmaya başladı.

Şimdi Spansky'nin bir işi vardı, Detroit Miami arasında tır şoförlüğü yapıyordu. Liseyi bitirmemiş birisi için fena sayılmazdı. Bir barda çıkan kavgadan sonra polislerin onu nezarete tutmasının dışında bir vukuatı yoktu. Onun iyiliği için demişlerdi. Sarhoş ve kurallara uymuyor, ama kimse ona ceza vermemiş ve olay çok büyümemişti.

Ama kendi dünyasında Maggie dehşet verici şüphelerini itiraf etmek zorundaydı. Yıllar içinde Oakland Hill'de çocuk taciz

davaları rapor ediliyordu, hepsi de küçük çocuklar. Maggie onun oğlunu kimsenin bu davalarla ilişkilendirmediğinden oldukça emindi ama o yatağının altındaki sandıkta sakladığı küçük külotları biliyordu. Yolda yanına aldığı sandık. Ne zaman bir rapor olsa biliyordu Spansky yakınlardaydı. Son kez gizlice kutuya bakmıştı. Mickey Mouse desenli, kahverengi bir şeyle lekelenmiş külotlar eklenmişti. O küçük kızlar için üzülüyordu, ama sadece kendini suçlamıştı.

Ama Maggie için işler şimdi değişmişti. Tanrı dualarını kabul etmişti. Günahlarını ödemiş olmalıydı çünkü Tanrı ona ikinci bir şans vermişti. Jennifer ve Jessica geri gelmişti ve onları korumalıydı. Artık tenlerinin daha koyu olduğunun bile farkında değildi ve gözlerinin bakır rengi olmadığını. Çok mutluydu ve Spansky'e söylemeyi düşünmüyordu. Küçük kızlarına onun bir kez daha zarar vermesine müsaade edemezdi.

Şimdi Jessica dışarıya kaçmıştı ve Spansky onu kovalıyordu. Maggie'nin akli karışmıştı.

"Onu bulacağız." Maggie, Jennifer'ın alnını okşadı, çocuğun titremesinin geçmesini umut ederek "Her şey düzelecek." dedi.

Bölüm 43

*Miami'de Land Shark Stadyumunda Yarınki Maç Öncesi
Yankees ve Marlins Scott Monroe'nın Kızları için Dua Ediyor.
– News on Sports, 19 Haziran Cuma*

Sammie hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Bu zamana kadarki koştuklarından daha hızlı koşuyordu. Babaları onları hep koşturur ve zaman tutardı. Alex'ünün en hızlısı olduğu halde, Sammie onu neredeyse yenerdi. Ama bu iri adamdan kaçacak kadar hızlı koşabilir miydi? Şişmandı ve Sammie onun nefesinin çabuk kesileceğini umut ediyordu. Ya Alex? Onu orada bırakmıştı. Bir an yavaşladı, geri dönsem mi diye düşündü. Alex'in yüzündeki o bakış, küreği adama sallayışı, ölecek gibi korkmuştu. Onu çok kötü bir sözcüğü bağırırken duymuştu ve ardından kapının çarpılışını. Onun peşinden geldiğinden emindi, şimdi Alex ya da başka birini düşünemezdi. Onlara yardım edecek birini bulmalıydı.

Ama nereye koşacaktı? Ağaçlar ve dikenli çalılarla çevrilmişti ve ne yöne gideceğini bilmiyordu, ama koşmaya devam etti. Gökyüzü kararmıştı, yağın yağmurun damlalarını hissetti. Ormanlık

alandan yola çıkmalıydı, evlerin olduğu yere. Her yer çok karanlıktı. Belki uzun süre karanlık bodrumda kalışı onu kör etmişti. Bundan korktu. Eğer kör olursa nasıl beyzbol yıldızı olurdu?

Sammie ormanda zikzaklar çizdi. Artık bacakları yorulmuştu. Biraz duraksayıp soluklanmak istedi. O zaman çıplak kollarında sıcak yapışkanlığı hissetti. Kol ve bacaklarını yırtan dikenlerden dolayı, kan diye düşündü. Sammie kan konusunda hassastı, hep öyle olmuştu. O kanın görüntüsünden korkunca Jackie ve Alex onunla dalga geçerlerdi.

Sonra uzaklardan Sammie bir köpek havlaması duydu. Temposunu biraz yavaşlatıp tekrar hızlandı. Burada sokaklar topraktı, şehirdekiler gibi beton değildi. Ya o havlama vahşi bir köpekten geliyorsa? Ya da kurt? Ya kurt onun kanının kokusunu aldıysa? Kurtlar da köpek balıkları gibi miydi? Onlar da kan kokusu alınca saldırıyorlar mıydı?

Sammie'yi beş yaşındayken bir Yankee pikniğinde pitbul ısırırmıştı. Onu severken dönmüş, hırlamış ve dizinden bir parça koparmıştı. Hastaneye gitmiş, dikiş atılmıştı, hala izi vardı. Jackie ne zaman anne babasından köpek istese, yara izini gösterip, "Asla" derdi.

Sammie birkaç dakika koştu, sonra havlamayı dinlemek için durdu. Hala duyuyordu ama yakın gibi gelmiyordu. Orada yeterince durup havlamanın hangi yönden geldiğini kestirmeye çalıştı ve aksi yöne doğru ilerledi. Çalılar boyunun uzunluğuna gelene dek koştu. Her nefeste göğsü acıyordu, durup durup bir yere dayanarak soluklanıyordu.

O an adamın sesini duydu. Bodrumdaki adam. Maggie'nin "Spansky" dediği adam. Maggie de ona "oğlum" demişti. Sammie'nin bildiği bir şey vardı, adam kabaydı. Nefesini tutarak onun yaklaşmasını bekledi.

Ve Biri Daha Vardı

Ses sürekli “Çık ortaya küçük kız. Annene babana gitmek istiyor musun?” diyordu. Göz kaslarını oynatmadan ne yönden geldiğine bakmak istedi. Burada durmalı mıydı yoksa adam bir saniye sonra onun üzerine mi atlayacaktı? Burada kalmaya karar verdi. Bir milim kıpırdasa onu bulurdu. Birden onu gördü. Yüzü ve kel kafasının gölgesi belirmişti, o kadar yakındı ki nefes alışını duyuyordu.

Yerde bir şey kıpırdandı, beyaz ayakkabılarının ucunda. Adam birden durdu ve gözlerini onun olduğu yöne sabitledi ve o anda bir sincap atladı hışırdayan yaprakların arasından.

“Kahretsin, küçük fahişe buralarda bir yerde olmalı.” Önünde çalılar vardı ve onların üzerine basarak Sammie’nin korunak yaptığı çalılara geldi.

“Spansky, neredesin?” diye Maggie’nin sesi duyuldu yağmur damlalarının arasından.

“Bekle, anne. Geliyorum,” dedi ve yavaşça Sammie’nin olduğu yerden geri döndü. “Geri geliyorum.”

Spansky eve döndü ve hışımla merdivenlerden aşağıya indi, yıllardır görmediği bir torbaya takılmıştı, domuz gibi terliyordu ve yorulmuştu. Parker Road, Oakhurst civarına bakmış, Davisburg’a kadar gidip geri gelmişti. Küçük fahişeden iz yoktu. O polisleri buraya getirene kadar çok geçmezdi. Annesine ne olurdu?

Maggie yataklardan birine oturmuş, diğer çocuğu sallıyordu. “Anne bana neler olduğunu söyleyecek misin?” Ülkedeki bütün polisler bu çocukları arıyor. Ve sen Scott Monroe’nun çocuklarını aldın. Deli olduğunu hep bilirdim ama bu kadarını beklemiyordum. Aklını kaçırmış olmalısın.”

Maggie ellerini Alex’in kulaklarına kapattı ve Spansky’e parladı. “Kullandığın sözcüklere dikkat et Spansky, tamam mı?”

“Siktir... Tamam?” Spansky ellerini beline koydu. “Başın ciddi çok ciddi belada.”

"Jessica'yı bul da gidelim buradan."

Maggie Jennifer'ı koltuğa yatırdı ve dolanmadan bir süre ayakta durdu, oyuncak ve giysileri topladı.

"Başın belada kadın ve bak sen nelerle uğraşıyorsun hala?"

Pembe oyuncak giysilerini aldı elinden ve yere attı.

"Resim gazetelerde," dedi Maggie. "Çok iyi değil ama iş yerindeki kızlar konuşup durdu. Elmira, Beatrice hatta Janie. Ya-?"

Spansky odaya geçti ve diğer yatağa attı kendini. "Ayak parmağımı taşa çarpmışım," diye söylendi, ayakkabılarını çıkarıp ovaladı. Kafasını kaldırınca diğer yataktaki çocuğa dikkatlice baktı. O kırmızı şort ve beyaz polo gömleğinin içinde çok tatlıydı. "Hmmm," dedi planlamadan. "Ya ne anne?"

"Ya polise söylerlerse?"

"Tatilim var. Bu gece gidecektim."

"Bu iş sakınleyince geliriz geri."

"Bu iş bitecek gibi mi sence? Sen zır delisin."

"Spansky, lütfen, yardım et. Jessica'yı bul. Ben arabayı hazırlayayım, gidelim buradan."

"Nereye?" diye sordu, dalga geçerek ve onu bu pislikten nasıl çıkarırım diye düşünerek.

Maggie toplanmayı bırakıp onun kulağına bir şeyler söyledi.

"Sadece bu işe yarayabilir," dedi. "En azından bize biraz zaman sağlayacaktır, bu iş ortaya çıkana dek. Ama sana kötü haberi verdim anne. Sadece bu olacak. Diğerleri kaçtı. Onu kovalarken kırk beş dakika harcadım. O dışarıda ve polisleri doğruca buraya getirecek. Bu yüzden gitmeliyiz. Şimdi."

Spansky ayakkabılarını giydi, odadan çıkmak için kalktı ve Alex'in üzerine eğildi. "Ben onu arabaya koyuyorum. Sen bir şeyler topla. Olabildiğince yiyecek, çünkü yolda yemek için durmayacağız."

Ve Biri Daha Vardı

“Ben çıkıp benzin alacaktım ama-”

“Kamyonu biraz boşaltacağım. O bizi epey götürür. Senin plakaya çamur süreceğim. Şimdi, acele et, o küçük fahişe yardım alırsa senin başın belaya girecek.”

Spansky çocuk kaçırmanın bir federal suç olduğunu biliyordu. Ve bu kaçırma olayı ulusal bir haberdı. Ama kendi annesini nasıl ele verirdi? Deli olabilirdi ama onu daima korumuştı. Ona da aynı bağlılık borcu yok muydu? Ve kollarında bu küçük kızı hissetmek onu mest etmişti.

Bölüm 44

Yoğun Yağış Tahmini

– *Altı Haberleri, Detroit Metropolitan Bölgesi, 19 Haziran Cuma*

Sammie onun peşinden geleceğini biliyordu ve tek şansı on-
dan saklanmaktı. Onu bulursa korkunç annesiyle birlikte yine
kilitlerlerdi. Alex'i yalnız bırakmak istemezdi ama onu kurtarma-
nın tek şansı birini bulup yardım istemektir. Ama bu korkunç ka-
ranlık yerde nasıl olacaktı bu?

Yolu bulamadı ve ormanlık alanda daha derinlere ilerleme-
ye karar verdi. Çok karanlıktı ve yağmurdan sıırıslıklam olmuştu.
Arada büyük bir ağacın altında duruyordu, ama gök gürültüsü
ve şimşek çakınca çok korkuyordu. Fırtınada ağaçlardan uzak
durulması gerektiğini biliyordu. Neden olduğunu hatırlayamadı
ama şimşeklerin başkenti Tampa'da büyümüş biri olarak fen öğ-
retmeni kauçuğun iyi olduğunu söylemişti. Arabadayken mesela
lastikler korurdu. Burada kauçuk hiçbir şey yoktu. Sadece uzun
tehlikeli ağaçlar. Duyduğu havlama ulumaya dönmüştü. Belki
vahşi bir köpek sürüsüdür diye düşündü.

İlerlemekten başka şansı yoktu. Tek istediği ormandan çıkmaktı. Karanlık, saklanmak için ağaçlara ihtiyacı yoktu. Adam bir fenerle geri gelmezse. Bunları düşünürken bir binanın gölgesini gördü. Kenara doğru yürüdü ve dikkatlice yolu izledi. İki katlı bir binanın silüetini görüyordu. Ön kapının içindeki hafif ışık evin önündeki verandayı aydınlatmıştı. Ama evdeki tek ışık oydu. Sammie yine gözlerinden şüphe etti. Geri çekilip bir daha baktı ve evin etrafında döndü. Arkada yumuşak bir şeye bastığını fark etti ve dokunmak için eğildi. Islak çim gibi hissetti. Doğrulunca kafasına bir şeyle vurulduğunu hissetti.

Kalbi çarptı. Adam onu bulmuş olmalıydı. Kafasına dokunmak için uzanınca, nefesini tuttu, yakalanmayı bekledi. Ama bir şey olmadı. Kıpırdamadan durdu, yağmurun durduğunu fark etti ve ay bulutların arasından çıkıyordu. Önünde bir çerçeve fark etti. Gözlerine hala güvenemiyordu ve dikkatlice öne doğru gitti. Eli yumuşak, ıslak bir boruya dokundu. Eliyle boruyu inceledi, bütün bir yer boyu uzanıyordu. Yavaşça geriye döndü. Kimse yok gibiydi. Nefes yoktu, sadece havlama duyuluyordu. Şimdi daha da yakından geliyordu bu sesler.

Geriye dönünce tanıdık bir şeyle karşılaşp şaşırdı. Dokunduğu şey salıncak setiydi. Şimdi iyice görüyordu. Bunların çocukları olmalıydı. İyi insanlar olmalıydılar. Merdivenleri çıkarken umutla geri döndü. Kapıyı itti, itti, vurdu, vurdu ama içeriden cevap yoktu. Pencere içeriden bir panelle kapatılmıştı ama loş bir ışık vardı. Kapıya umutsuzlukla tekrar vurdu, açmaya çalıştı ama kilitliydi.

Belki arkada bir kapı vardı. Evin etrafında koşup, bir tane buldu. Kilitliydi. Etrafına bakarak, salıncak setinin orada bir parça çim gördü. Etraf hep ormandı. Sadece toprak araba yolu vardı. Bu yol sokağa çıkıyordu. Önce sokağı arıyordu ama şimdi bir düşünce sarmıştı. Adam oraya bakıyordur diye mantık yürüttü.

Dizlerinin üzerine çökerek geceyi ormanda geçirmesi gerektiğine karar verdi. En azından sabaha kadar ama korkuyordu, vahşi hayvanlardan, yılanlardan... Korkularını kimseye itiraf etmezdi -özellikle Alex ve Jackie'ye- ama korkuyordu. Özellikle şeytanlardan... Sammie yaramaz olduğunu biliyordu, yalan söyler ve Alex ve Jackie'ye kaba davranırdı. Ve şimdi bu şeytanlar daha korkunçtu çünkü bütün bunlar onun suçuydu. Diğer filme girmeyi istemese kaçırılmayacaklardı.

Şaşırmış ve korkmuş bir şekilde evin yan tarafından sürünerek korkunç ormana doğru ilerledi. En azından yağmur durmuştu ve korkacak şimşek yoktu. Sonra bir şey fark etti. Evin etrafında üç büyük çöp bidonu vardı. Ay yarım yamalak çıkmıştı ve o ışıktaki bunların yeşil olduğunu fark etti. Her birinin içine baktı. İlk ikisi beyaz çöp torbaları doluydu. Ama sonuncusu dolu değildi. Dibinde kötü kokulu çöp vardı ama torbalarda değildi.

Kendine sarılarak orada durdu. Üstü başı sıırıslıkladı ve hava soğuyordu. Kollarındaki kesiklerin artık kanamadığını gördü ve bir karar verdi. O son çöp bidonunun kapağını açtı. "Bu iğrenç!" dedi ve fikrini değiştirerek kapağı kapatıp ormana ilerledi.

Ağaçların kenarına gelince, bir kıpırtı duydu. Büyük bir şey. Çok korkunç. Dondu. "Vahşi hayvanlar?" diye düşündü.

Sessizce çöp bidonlarına geri döndü. İçine girip saklanabilse. Kokuya aldırmadı. İç i belki de sıcaktı. Şimşek başlarsa, kauçuktan dolayı korunurdu. Ama içine nasıl girecekti? Eğer bidonu yere devirse, içine emekleyerek girerdi, ama içine hayvan da girerdi gecenin bir vakti.

Kaçtığından beri ilk kez, Sammie ağlamaya başladı. Evin kenarına çöktü. Neden evde değildi bu insanlar? Onlardan polis çağırıp Alex'i o evden kurtarmak için yardım isteyecekti. Sonra eli soğuk ve metal bir şeye dokundu. Bir merdiven olduğunu fark

Ve Biri Daha Vardı

etti, annesinin tepedeki raflara uzanmak için kullandığı gibi. Onu çekti ve o anda uluyan bir kurdun sesi gibi bir ses duydu, titremeye başladı.

Sammie ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir hareketle merdiveni kaldırdı. Onu bidonun yanına götürüp yerleştirdi. Sonra plastik kapağı kaldırdı. Nefesini tutarak kokan çöp bidonunun içine atladı. Açık kalan kapağı nefes alacak kadar indirdi. Çürümüş et ve sebze kokusu burun deliklerini doldurdu ve hemen bacaklarına ve ayakkabılarına kustu. Ama içerisi çok karanlıktı, bacaklarını saran sinekleri görmesi çöp ve kusmuğuna gömülürken çok zordu.

.

Bölüm 45

*Detroit Tigers Milwaukee Berwers'ı 10-4 Yendi;
Yankees Marlins'ı 5-1
– Spor Haberleri, 19 Haziran Cuma*

O gün geç saatlerde Scott, FBI ofisini terk ederken bütün gün fidiye notuyla Yankees'in bağlantısını keşfetmek için beyin fırtınası yapmaktan yorgun düşmüştü. Yüzlerce isim üzerine düşünmekten başı dönmüştü, bir hayalden uyanmış gibiydi. Hep çok sevilmişti, çok iş yürütmüştü ve her birinde de kritik kararlar almak zorunda kalmıştı, bu işleri sevgiyle ve adil bir şekilde yapmıştı. En azından böyle olduğunu zannediyordu. Beş saatin sonunda iyi kötü küçük sürtüşmeler yaşadığı Detroit bölgesiyle bağlantılı on beş kişiyi belirlemişlerdi: İki Detroit Tigers oyuncusu, Yankee Organizasyonunda yöneticilik yapmış dört bayan ve majör ve minör ligden bir grup oyuncu.

Bu çalışma ciddi sonuçlar vermemişti. Şüphelilerden dördü yasa dışı ilaç kullanmaktan, üçü ahlaki değerleri ihlalden, diğerleri kötü performans sergilemekten ya da fazla oynama şansı bula-

maktan listeye girmişti. Scott bunların hiçbirinin çocuk kaçırmaya yeteneği olduğunu düşünmüyordu. Ama Streeter cesaretlenmiş görünüyordu, yarın öğlen hepsinin sorgulanacağını söyledi.

Hastanede Jackie'nin odasına girdiğinde Katie'nin yüzündeki umutlu gülümsemeyi fark etti. Onun yanındaki koltuğa çöküp, Jackie'nin elini tuttu. Bu defa elini sıkıldığını hissettiğinden emin oldu.

Streeter'ı geri arayıp listeye birini daha eklemeyi teklif etmeyi düşündü sarışın kıvrırcık saçlı çocuk Cliff Hunter. Yüzü hep gözünün önüne gelen ama adını ancak hatırladığı adam.

"Spansky lütfen, biraz daha bakın. Jessica'yı bulmalıyız. Onların ikisine ihtiyacım var."

Spansky Alex'i bebek gibi omzunda taşıdı. "Zaman kaybetmeyeceğiz," dedi ve bagajı açmak için eğildi.

"Spansky, hayır. Jennifer'ı bagaja koyamazsın."

Maggie, Spansky'yi takip etti. Kız onun yanındaydı. Jessica'yı burada nasıl bırakacaklardı? Tanrı ikizlerin ikisini de geri vermek istememiş miydi?

"Orada nefes alamaz, önce Jessica'yı bulmamız lazım."

"Sana dediğim gibi yiyecekleri al, çabuk ol. Buradan bir an önce çıkmamız lazım."

Maggie "Hayır," diye kolunu tuttu Spansky'nin, Jennifer'ı bagaja koyarken. "Orada nefes alamaz."

"Alır anne, aptal olma, orada çok yer var, ona ve senin erzaklarına."

Annesinin kızlara ölmüş bebeklerin ismiyle hitap etmesi Spansky'yi sinir etti. Annesi deliydi, Monroe ikizlerinin kendi çocukları olduğuna inanacak kadar deliydi.

Annesinin deposunu kendi kamyonunkinden doldururken, ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Her aracı tamir edebilirdi.

Güçlü ve sağlamdı. Kimseden kötü bir şey almamıştı. Ve akıllıydı. On yedisinde bile zayıf notlar alıp okulu bırakması fark etmezdi. Sokak akıllısı kitap akıllısını her zaman alt ederdi. Yoksa nasıl üst düzeyde olsundu? Ama patronu fark etmiyordu. Ama annesi ve kendisini rahat geçindirecek kadar kazanıyordu, öyle diyorlardı.

Ve şimdi kendi kızının güzel geleceği. Aklında onu "Değerlim" diye çağırıyordu. Benzin aktarma işlemine biraz ara verip anah-tarın olduğu cüzdanını elledi. Parasını bankaya koyacak kadar aptal değildi. Ve şimdi, bunun ötesinde onun çılgın hayal gücü, çocuk için fidye. Ama aptallıktan uzak bir planı olmalıydı. Evet, "Değerlisi" olacak ve parası olacaktı. Annesine de bakacaktı.

Ama hareket etmelilerdi. Her an o piç kuruşu kaçan kız bura-ya ateşi getirebilirdi.

"Anne, çabuk arabaya bin."

"Sandviç yapıyorum," diye bağırdı içerden Maggie.

"Çabuk onları bir torbaya tık ve gidelim."

Maggie eli kolu torba dolu kapıya geldi. "Oh.yağmur yağı-yor," dedi elindeki torbaları yere bırakarak. "Bir şemsiye alayım."

Spansky torbaları kaptı, "Ne var bunların içinde?"

Maggie içeriye gitmeye yöneldi.

"Gir şu arabanın içine." Spansky onu mutfığa doğru giderken takip etti.

Ne yapıyordu? Sandviç mi? Yeşil bir çöp torbası aldı, ekmeği içine süpürdü, et ve peynir dilimlerini de. Dolapları açtı ve içi-ndekileri de torbaya attı. Ön kapıyı sürgüledi. Kilitlemeye gerek yoktu. Polis birazdan üşüşürdü. Şüphe yoktu.

"Bunlar da ne?"

Spansky aşağıdan eli kolu yastık ve oyuncak dolu çıkan Mag-gie'a baktı. Torbaları koyup onun elindekileri aldı. "Anne ön kol-tuğa geç." Bagaja giderek içeriye bir yastık, bir örtü ve oyuncak-ları tıktı.

Ve Biri Daha Vardı

“O Sammie’nin ayısı,” diye söylendi çocuk. “Benimki kahverengi,. Gri onun.”

Spansky başını salladı, “Affedersin değerlim.” Sonra da bagajı kapattı.

Bir kez daha gidip torbaların kalanını aldı, Escort’un motorunu çalıştırdı.

“Anne, biliyor musun bu hafta sonu seni yeni araba almaya götürecektim.” diyerek güldü. “Porsche konusunda dalga geçiyordum.” Arabayı sürerken annesinin omzunu sıktı. “Ama biliyor musun? O bir Porsche olacak.”

“Kapıyı kilitlemeyi unuttum,” dedi Maggie.

Spansky onu hiç dinlememişti.

Detroit bölge ofisinde, Streeter emir yağdırıyordu. “Bütün müsait ajanlar, Parker Road Holty’e 1300 bloğa. Arkadaşlar, bu olabilir.”

Şoförü arabayı hazırlamıştı, Streeter içine atladı ve telsizi elindeydi. Clarence Plummer o alışveriş merkezine gelen adamla ilgili aradığında, FBI ekibi üç gün önce gelen ihbarın yerini tespit etmişti ve ikiz yataklar o adrese gitmişti. Onları arayan kadının adı ve adresi vardı ellerinde. Evde kimse yoktu ve komşu onlara orada oturan kadının her gün olduğu gibi işe gittiğini söylemişti.

Şimdi Streeter ve Camry bilgi verenin adresine doğru yola çıkmıştı.

Talbottlar onları evlerinin önünde bekliyorlardı, Fenton’da Detroit’in banliyösünde. Evdeki kullanılmayan eşyaların satışından sonra boş tezgahlar vardı bahçede. Oğullarının odasını bilgisayar ve koşu bandı için bir odaya çevirmeyi düşünmüşlerdi. Kadın o gün Monroe ikizlerinin kaçırıldığını duyduktan sonra, ikiz

yatak satın alan bir kadından şüphelendiğini söylemişti. Çünkü kadın yatakları nasıl götüreceği hakkında bilgi sahibi değildi, o da kocasının kamyonla taşıyabileceğini ve ekstra yirmi dolar karşılığı da kurabileceğini söylemişti. Anlaşma yapılmış, seksen dolar peşin ödenmişti.

“Kadınla ilgili bir şey beni şüphelendirdi,” dedi Bayan Talbott. “Kadının onları bodruma kurdurduğunu duyunca, eşime FBI’ı arayacağımı söyledim. Pazartesiydi, beş gün önce.”

“Kızlara dair bir iz gördünüz mü?” diye sordu Streeter.

“Hayır kızları görmedim, eminim. Ama bir sürü kız eşyası ve oyuncak vardı. İçi çarşaf falan dolu bir Kmart torbası. Disney karakterleri gibi oyuncaklar. Bunda bir suç yok ama karım-”

“Şüpheli bir şey duydunuz mu?”

“Emin olabildiğim bir şey yok. Sanki bodrumda fare doluymuş gibiydi ve orası kimsenin uyuyabileceği bir yer değildi.”

“Ve iki yatağı bodruma kurdum,” dedi Bay Talbott. “Arkadaşlarımla birkaç bira içiyorduk. Sonra o yüzü gazetede görünce, ilk söylediğim şey, ‘Bu o, bodrumunda ikiz yatağı olan kadın!’ oldu. Adının Maggie Wise olduğunu söylemişti. Arabasını araştırın. Kahverengi bir Ford Escort. Doksan dört ya da beş. Plakası kırk sekizle bitiyordu. Doğduğum yıl.”

“FBI’ı aramadınız mı?”

“Bunu Plummer’a bildirmeye karar verdim. Onu televizyonda ilk gördüğümde çocukları bulma konusunda çok samimiydi.”

“Ona FBI’ı aramasını söyledim,” dedi Bayan Talbott, “Ama o alışveriş merkeziyle çözmek istedi. Bana olandan sonra onu suçlayamam. Kimse bir şey yapmadı. Ve o zavallı çocuklar. Oh, ödül?”

Streeter ajanları savunmak ya da ödül konusuna girmek istemedi. Zamanı yoktu, Parker Road’a gitmeliydi.

Ve Biri Daha Vardı

Telsizi öttü. “Biz o adres için isimleri aldık. Spansky. Margaret Spansky’nin evi. Araç kontrolü yapacağız yakında.”

“Wise değil mi?” Ona kendini Wise diye tanıtmıştı.

“Robot resmi komşularla teyit edin. Mahalleyi didik didik edin. Ve birini Talbottları koruması için gönderin.”

Streeter kalbinin patlayacağını hissetti. Beş gün sonra büyük bir ipucu. Sakin ol diye uyardı kendini. Kızlar herhangi bir yerde olabiliirdi.

Sabah dokuz buçukta Fenton’dan Holy’e gitmek on beş dakika sürerdi. Streeter Holly’deki adrese ilerledi. Oraya varınca o ve ajanları SWAT ekibinin gelip evi çevirmesini bekleyecekti. O ekip o iş için eğitilmişti ve işlerini iyi yapıyorlardı. Ama Streeter olay yerine ilk varan olmalıydı, şüpheliler orada olabiliirlerdi ama en önemlisi kızları güvenle kurtarmaktı. Streeter, Alex ve Sammie’yi bulduğunu duyunca kendi kızlarının ne kadar gururlanacağını düşündü.

Telsiz konuşmalarının ortasında Streeter, şoföre şüpheli adresin önünden tanınmamış arabalarıyla geçmesini söyledi. Yavaş ama dikkat çekecek kadar yavaş değil.

“Bu ağaçlardan bir şey göremiyorum,” dedi. “Işık yok, bir şey yok.”

Ajan Camry mevki bildirdi. SWAT’ın on beş dakikası vardı. Yaya saracaklardı etrafı. Destek araçları vardı ve acil tıp hizmetleri vardı. Helikopter desteği de.

“Şimdi toprak yoldan geçtim. Bir şey göremedim.”

Streeter, SWAT iletişimden bir çağrı aldı, “Çevreye yaklaşıyoruz. Yoldaki bloklara geldik. Bu çağrıyı beş gündür bekliyoruz. Hazırız.”

Streeter, Monroeları aramayı isterdi. Ama tabii ki beklemek zorundaydı. Ya kızlar orada değilse? Ya bu da yalan bir takipse?

“Araba hakkında bilgi,” dedi bir kadın sesi telsizden. “Kahve-rengi Escort, sonu kırk sekizle biten Michigan plakası. Margaret Spansky adına kayıtlı. Ev ve araba kendisinin, ehliyet resmi ile çizilen resim eşleşiyor. Gerçek bir iddia gibi görünüyor.”

Streeter saate baktı: 10.45. Şoför yoldan çıkıp çevredeki yapı-raklı çalılıkların arasına hedef adresten görülemeyecek bir yere geldi. “Harekete on beş dakika,” diye mırıldandı. “Tanrım bu iş meleklerin lehine sonuçlansın.”

Bu noktadan göremese de Streeter, SWAT takımının Parker Road’daki eve yaklaştığını hissedebiliyordu. Penceresi aşağıya indi, motorun sesini duydu ama insan sesi yoktu. Henüz helikop-ter sesi de yoktu.

Her şey kararlaştırılan dakikada gerçekleşti. Hedef bölge fe-nerlerle aydınlatılınca Streeter şoförüne acil araçlarının arkasına yanaşmasını söyledi. Protokole aykırı olsa da arabadan indi. Ye-lekli ekipler evi çevirdi, kapıyı zorlayıp içeri girdiler.

Streeter çok dikkatle dinledi etrafı ve arabadaki telsizin cızır-tısını duymadı. Şoförü telsizi ona verdi.

“Efendim, biz içerdeyiz. Burada kimse yok. Ama fazla değil kısa süre önce buradaymışlar. Gelebilirsiniz buraya, temiz. Üzgü-nüm efendim.”

“Bok,” diye kalbi çarptı çamurlu yoldan hareket ederken ara-ba. “Bok, bok, bok.”

Bölüm 46

Travers City Ulusal Yazarlar Dizisi

Usta Cinayet Romancısı Elmore Leonard'ı Ağırılıyor.

– Travers City Record –Eagle, 19 Haziran Cuma

“Anne söylenme, çocuk boğulmaz.”
“Benzin için durman lazım yakınlarda. O zaman kontrol ederim onu.

“Tabii,” dedi Spansky, çenesini kapatsın diye. Sanki ona benzin istasyonunun ışıklarında bagajı açması için izin verecekmiş gibi. Benzin için durması gerektiğinde haklıydı. İstasyonlar az ve uzaktı bu arka yollarda. Bay City yakınlarında bir tane olmalıydı. Oradan kuzeye ve batıya giderdi, I-75’ten de uzaklaşırdı. Eğer durmadan giderse eve on bir buçuk sıralarında varırdı. Belki sonra hızını yasal hızın altına düşürebilirdi.

“Bir şey duyuyorum,” dedi Maggie kolunu çekiştirerek. Keşke içinde bulunduğu boktan durumu düşünebilse. O hala arkadaşları Değerlinin öleceğini düşünüyordu.

“Çocuk vurup duruyor oraya buraya, demek ki iyi.”

Kadın bir sussa. Düşünmem için sessizlik tanısa. Bu dört saatlik araba yolculuğu onun Detroit- Miami-Detroit yolculuğuna kıyasla hiçbir şeydi, huzur ve sessizlik vardı orada.

Spansky'nin düşünecek çok şeyi vardı. Mesela parayı nasıl alacaktı? Ne kadar talep edecekti? Şimdiden yüz binlik bir teklif vardı. O daha çok isteyecekti. Belki iki katını. Çok zamanı yoktu, onları bulmak için daha fazla çaba harcayacaklardı. Scott Monroe esas ligde çok para yapmış olmalıydı. O psikiyatristin de saatine bir dolu para aldığını herkes bilirdi. Zihinden hesap yaptı. Bankada kaç paraları vardı? Sonra sesli güldü. Parayı ortaya koyan halaydı ve o kadın çok zengindi. Kendi uçağı vardı. O yeğeni için koyduğu paradan çok daha fazlasına sahipti. İki yüz istemeye karar verdi. Annesi sakinleşince bir kez daha düşünecekti.

“Spansky, beni dinliyor musun?”

“Ne?” diye sordu, zihinsel hesaplar onun dikkatini dağıtmıştı, kendine benzin alacak bir yer bulmayı da hatırlattı.

“Spansky bir an önce bir tuvalet bulmamız lazım. Çok kötü. İdrar torbası problemim var, biliyorsun.”

Biliyordu, çünkü büyük bez torbalarını görmüştü.

“Tut anne, bir sonraki durağa kadar.”

“Tutamam,” diye sızlandı Maggie. Onu kıvranırken görünce acaba altında bezi var mı diye düşündü. Belki de yoktu. Ya arabaya yapar da bütün yolu çiş kokusuyla geçirirlerse?

“Tamam,” dedi arabayı bir yere çekti.

“Benim normal tuvalete girmem lazım,” dedi.

Spansky kahkaha attı onun yüzündeki dehşet ifadesine.

“Çık ve yap,” dedi. “Ben gözlerimi kapatırım. Kimse de geçmiyor yoldan.”

Ona bakarak gözlerini sımsıkı yumdu ve arabanın kapısının sesini duydu. Belki o da çıkıp, işerdi. Erkek tuvaletine gitmek-

ten daha güvenli olabilirdi. Cüssesini arabadan çıkardı Maggie işemeyi bitirirken. Tam fermuarını açmıştı ki onun bagaja doğru ilerlediğini gördü.

“Hayır,” dedi. “Oraya varana kadar bekleyecek.”

“Ya onun da çışı gelmişse?”

“Donuna işlemek zorunda kalacak. Belki senin bezlerden takman iyi olur ona. Arabaya gir ben işerken.”

“Spansky bu hoş değil, nereden biliyorsun bezlerimi?”

“Aramızda gizli yok ki anne, var mı yoksa?” dedi Spansky, yumruğunu ön panele vururken. “Tam boku yedik.” Bir an arabanın yanında durdu, içeriye girmede. “gizlilik” ve “donlar” bir şey çağırırdı.

“Spansky, bir sorun mu var?” Maggie kapıyı açmadan durakladı.

“Evet, bir sorun var. Biz bir çocuk kaçırma olayının orta yerindeyiz bu bir. İkincisi çocuk külotları ile dolu olan kutumu kamyonumda bıraktım. Koleksiyonumu, yirmi tane..”

Annesinin bu olayı bildiğini biliyordu. Eve geldiğinde hazinesini yatağının altında saklardı ve biri içine bakarsa anlardı. Ama annesi bu konuda tek kelime etmemişti. Öyleyse sır mıydı gerçekte bu? Fark etmezdi. Artık toplamak zorunda kalmayacaktı bunları. Küçük Değerlisi için her gün için bir pastel renkli külotlardan alırdı ve onları eliyle lavaboda yıkardı. Kumaşı ellerinde hissedirdi. Bu onun irkilmesine yol açtı. Ama annesi uyuyana dek beklemek zorundaydı. Sonra yatağa Değerlinin yanına yatardı.

“Her şey yolunda,anne,” dedi. “Bundan sonra ne yapacağımızı düşünmeliyiz.”

Spansky iki yeteneğiyle gurur duyardı. Tamir edemeyeceği alet yoktu ve haritaya baktı mı bulamayacağı yol yoktu. Aklında toprak yollara kadar tuttuğu bir tarif vardı. Annesine oralarda

ihtiyacı olacaktı. Elk Lake'deki tahta eve sekiz yaşından beri gitmemişti.

Alex, Maggie'nin arabasının bagajında uyuyakalmıştı. Neyse ki Sammie gibi karanlıktan korkmazdı. Eskiden körmüş gibi davranıp karanlıkta yürümeye çalışırdı. Uzun zamandır ağlıyordu, gözleri kızarmıştı, uyumak iyi gelecekti ona. Uykuya dalmadan bagajdaki eşyaları düzenledi. Sivri uçluları arkaya koydu, yumuşakları öne. Örtüyü üstüne ve başına çekti, Sammie'nin ayısına sarılarak uykuya daldı. Şimdi Sammie'nin ayısının burada oluşuna memnundu. Gri ayı Sammie çok uzakta değilmiş gibi hissettirdi. Sammie polise gidecekti ve yakında anne ve babasıyla geri gelecekti. Ya Jackie? Acaba o korkunç hastalıktan dolayı ölmüş müydü?

Alex arabanın durduğunu hissedince uyandı. Tamamen karanlıktı ve nerede olduğunu bilmiyordu. Sonra dışarıda sesler duyup hatırladı. Onların ne dediklerini duyamadı ama Maggie ve o adam olduklarını anladı. Sammie'nin ayısına sıkıca sarılarak onun ne yapacağını düşündü. Sammie savaşırdı, yapacağı oydu.

Alex örtünün altında kıpırdandı ve etrafını yokladı. Ne olduğunu bilemedi ama eli kanvas fermuarlı bir çantaya dokundu. Fermuarı el yordamıyla bulup açtı. İçinde soğuk ve metal bir şeye dokundu eli. Bir an bunun bir el feneri olacağını düşündü, parmakları açma kapama düğmesini aradı. Bulamadı ama bunu bagaja vurmak için kullandı. Çok gürültü yaptı ama kimse gelip açmadı. Sammie'nin yardım bulmuş olacağını umdu, ama bu arabayı nereden bulacaklardı? Sonra iki kapının kapandığını duydu, araba yeniden hareket etti.

Maggie'nin kafası karışık. Kızları için çok beklemiş, şimdi birini yeniden kaybetmişti. Spansky daha çok arayıp bulmalıydı Jessica'yı. Kalbi böyle diyordu ama biliyordu ki o Jennifer'ı alıp kaçmalıydı.

Ve Biri Daha Vardı

O kadar yıl önce Jessica boğulsa ve Jennifer kalsa ne yapardı? Jennifer'ı sevmez ve ona dünyadaki her şeyi vermek istemez miydi? Maggie başını sessizce salladı, Spansky son yirmi beş mili sürüyordu Elk Lake'e. Gökyüzü Detroit'ten ayrılırken kapkaraydı ama Kuzeyde yağmur yoktu ve tüm yıldızlar sayılıyordu.

"Neredeyse geldik," dedi Spansky Elk Lake yönüne dönüş yaparken. Yollar ıssızdı ve Maggie evin de yirmi altı yıl önce olduğu gibi terk edilmiş olacağını umdu.

"Biri varsa orada ne yapacağız? Sezonun ortasındayız." dedi Spansky.

"Evan geri gelmeyeceğine yemin etti. Kız kardeşi Avrupa'da bir yerlerde oturuyor ve sadece Ağustos'ta geliyor. Ama hatırlıyorum bir şey vardı. Bu ev ailede kalmak zorundaydı."

"Ailesine sığınmışım."

Maggie oğlunun bu kötü sözleri kullanmamasını dilerdi ama şimdi onu azarlama zamanı değildi.

"Dönüşe yaklaştık," dedi "Bir mil daha soldan git."

Maggie, Spansky arazisini görünce derin bir nefes aldı. Spansky'e yavaşlamasını ve toprak yola girmesini söyledi. O kadar ot bürümüştü ki her yeri, orada kimsenin kalmadığından emin oldu. "Burada kimse olmadığından eminim," dedi iki katlı ahşap ev görününce.

"Bu yolda çok trafik yok," dedi Spansky. "Ama burada biri olabilir. Işık yok ama saat çok geç. Ya uyuyorlarsa?"

"Kapıyı dene." Maggie'nin sesi kalbi çarparken titrek çıktı, korkuyla değil ama öfkeyle. Burası bebeklerini kaybettiği yerd. "Kilitliyse gizli bir giriş var, hatırla."

Spansky kapıyı denedi. "Kilitli."

"Tamam," dedi Maggie arabadan inerken, tek ışık farlardan geliyordu.

"Aman Tanrım, burası tıpkı o zamanki gibi görünüyor. Hava temiz kokuyor."

"Hadi gir." Spansky evin yanından onunla birlikte yürüdü ve biraz sonra Maggie bir noktada durup eğildi. Otları elleriyle açarak bodruma inen gizli girişin kapısının kolunu buldu. Maggie şöyle bir itekledi ve kapı gıcırtyla açıldı. Sonra Spansky'nin girmesi için iyice açtı.

"Gir içeriye, yukarı çık, etrafa bak, odaları kontrol et. İki tane var. Salonun iki yanında."

"Tut bunu," dedi Spansky bagajından aldığı demiri ona vererek. "Ben nasıl sığarım buradan?"

Maggie gözlerini sımsıkı yumdu Spansky oradan geçmeye çalışırken.

"Ver onu bana geri," dedi Spansky demiri isteyerek.

"Unutma sen bodrumdasın," dedi Maggie. "Yukarı çıkınca sessizce odalara gir."

Spansky kapıda görüldüğünde Maggie, Jennifer'ı bagajdan ne zaman çıkaracaklarını düşünüyordu.

"Kimse yok burada," dedi.

"Bağırma," diye uyardı Maggie. "Jennie çıkabilir mi artık?"

"Burada kimse yok dedim anne. Önce eşyayı boşaltalım, sonra ben kızı alırım. Bu arabayı yok edeceğim. Burada saklayacak bir yer var mı?"

"Düşüneyim," dedi Maggie torbaları içeriye taşıırken. "Ama Spansky arabaya ihtiyacımız var. Dükkâna nasıl gideceğiz?"

"Birkaç gün idare edecek yiyeceğimiz var. Belki bir araba kiralarız. Ne bileyim Anne ya? Zamana ihtiyacım var düşünmek için, ama polisler arabayı hemen tanırırlar. Bir plan yapalım, sonra ben bir araba uydururum."

Ve Biri Daha Vardı

“Yol kenarında bir bataklık var. Biz hep uzak dururduk. Belki araba oraya gömülür ve kimse görmez, ama bu gece çok tehlikeli.”

“Şimdilik arkaya park edeceğim. Ama anne,” diye parladı, “Ben o kızı içeriye getirince onu sıkı sıkı bağla. Onu aramak için de cehenneme gitmek istemiyorum.”

Maggie derin bir nefes aldı. “Oh zavallı Jessie. Umarım iyidir.”

“Senin o kıymetli Jessie ya da gerçek adı her neyse seni bökün içine sokuyor. Unut onu. Bir tanesi de iyidir.”

Maggie zihnindeki bebek arabaları, bebek karyolaları ile o kadar meşguldü ki oğlunun yüzündeki sırtımayı görmedi.

Bölüm 47

*Detroit Banliyösü Holly'de FBI Harekete Geçiyor
– Breaking News, 19 Haziran Cuma*

Streeter arabadan fırladı ve FBI arması olan yelekli ajanların yanından geçti. İşlerini yapmışlardı, şüpheli mekâna girmişler ve güvenceye almışlardı. Şimdi dava yine onun elindeydi, en azından müdür SAC'I arayıp onun yeteneğini sorgulayana dek. SWAT komutanı ne demek istemişti 'Burada kimse yok ama kısa süre önce varmış!' derken. Ters giden ne olmuştu?

Bu dökük evin kırık kapısından girerken Streeter rapor istedi.

"Burada görmeniz gereken çok pislik var," dedi takım lideri. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu gerçekten karışık bir durum."

"Hadi söyle," dedi Streeter merdivenlerden aşağıya inerken.

"O bilgi veren kişi, Talbott, yatakları buraya getirmiş gibi görünüyor. Adamlarınız inanmamıştı ama."

Streeter öfkeden kızardı, yoksa utançtan mıydı?

"Böyle olsun istemedik tabii. Hepimiz çok yorulduk, hepsi bu. Adamlarım gece gündüz nöbetteydi. Ve geç kaldık tabii."

Ve Biri Daha Vardı

“Bize elimizde ne var söyleyin.”

Streeter’in egosunu işin içine karıştıracak zamanı yoktu. “Buradalar mıymış?” ikiz yataklara baktı, bir tanesi Sindirella örtülüydü, diğerinde örtü yoktu ama geçme çarşaf vardı. Uyuyan güzel desenli. En küçük kızı Kelly’ninki gibi.

“Ne kadar zaman önce buradalarmış?”

“Uzun süre değil. Yukarıda tezgâhta dondurma kabı buldum. Neredeyse yeni erimişti. Üç dört saat.”

“Kahretsin.”

Streeter odaklanmaya çalıştı. Bölge ofisinden ajanlar, olay yerinde SWAT komutanıyla birleştiler ve Margaret Spansky ile ilgili bilgileri paylaştılar. Elli iki yaşında, oğlu Samuel otuz üç yaşında. Bu evin sahipleri kayıtlara göre onlar. Margaret Spansky, Escort arabanın sahibi; Samuel Spansky dışarıda park etmiş pika-bın sahibi. Flint’deki Ford fabrikasında çalışıyor. Poliste kaydı yok. Sade bir vatandaş. Bağımsız bir kamyoncu, sendikalı değil. Birkaç tutuklaması var, sarhoşluk ve davranıştan. Ceza almamış.

“Bir bakın buna,” dedi ajanlardan biri.

“Ne var?”

Streeter’in dikkati gitti geldi. İncelemek üzere verilen plastik kutunun içindekileri görünce tüm bedeni titredi. Streeter ağzına safra dolduğunu hissetti ve elini ağzına götürdü, arkadaşlarının önünde kusarsa diye.

“Bunu kamyonun içinde bulduk, ön koltuğun altında üzerinde kırk delik olan yarı boş bir kutuyla birlikte.”

Ajan şeffaf plastik kutuyu Streeter’a verdi, içinde beyzbol kartı saklananlar gibi bir şeydi. Ya da kızı Kassie’ninki gibi kağıt bebek koleksiyonu için olanlardan. Onun da öyle bir kutusu vardı. Streeter kutuyu aldığı anda tüm gözleri üzerinde hissetti. Bir ajan ona bir çift eldiven verdi.

Kendini söylenirken buldu. "Oh, Tanrım, hayır." Kutuda küçük kız külotları vardı. Eldivenli elleri ile saydı. "Yirmi tane."

Streeter ajanlarla birlikte merdivenleri çıktı. Yolda komutan oturma odasını işaret etti. Anormal bir şey yoktu. Mutfak dağınıktı, birisi toplanıp da gitmek için sanki rastgele yiyecekleri fırlatmış gibiydi.

"Yukarıda kadının odasını göreceksiniz. Düzenli, garip bir şey yok. Oğlanın odası birkaç çocuk porno koleksiyonu dışında normal. Oğlan ciddi sapık."

"Aman Tanrım," dedi yine Streeter. Bunu Scott ve Katie Monroe'ya nasıl söyleyecekti?

"Ama şimdi tuhaf olan bir şey var. Üçüncü bir oda var. Bakın."

Streeter kafasını sallayarak ilk odaya bakmıştı ama üçüncüde durdu. Oda tamamen pembe döşenmişti; şeker çizgili duvar kağıdı, pembe halılar, üzerinde Disney karakterlerinin 'It's a Small World'ünü hatırlatan renkli uluslararası kıyafetler giymiş oyuncakların bulunduğu duvardan duvara raflar. Aynısından iki tane karyola, pembe ve lavanta renkli örtülerin altında odaya hakimdi. Karyolalarda her renkte yumuşak pelüş oyuncaklar vardı. Dolabın kapağı açıktı, içinde pembe, beyaz, mavi renkte elbiseler vardı. Hepsinden iki tane, bebek boyundan, kendi kızlarının bedenine kadar. Kloe, sekizdi, Kassie yedi ve Kellie beş. Ve Monroe üçüzleri?

"Çocukları mı var?" dedi Streeter. "Bu bebekler? Ama Monroe üçüzlerini bodrumda tutmuş. Bana biri ne olduğunu söyleyebilir mi?"

Scott, Jackie'nin kapısının vurulduğunu hissetti. Katie'yi uyandırmamayı dileyerek kalktı. Sabah bire çeyrek kala iyi haberler beklemiyordu. Eşofmanıyla kapıya yürüdü, arkadan kapıyı kapattı. Karşısında Streeter ciddi bir ifadeyle duruyordu.

Scott'un ağız açıldı ve kalbi sıkıştı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Sammie ve Alex'in götürüldüğü yeri bulduk."

"Siz-" Scott kapıya çöktü, karnına bir ağrı girdi ve koşmaya başladı.

Öne çıkarak Streeter onu kolundan tuttu.

"İyiler mi?" Streeter'ın yüzünden iyi olmadıklarını anladı.

"Bilmiyoruz. Holly'de bir evden götürülmüşler."

Scott'un beyni adresi kaydetmedi.

"Holly Auburn Hills alışveriş merkezinden on beş mil. Ama onlar kimlerin elinde biliyoruz."

"İçeriye gelin, Katie'yi alacağım." dedi Scott. Onu uyandırmaya isteksizdi ama Katie bunu duymalıydı. Acaba ikisinden biri tanıyor muydu o kişiyi? Acaba fidye notunu gönderen de aynı kişi miydi? O yüzden mi Sammie ve Alex götürülmüştü oradan? Sabah parayla değiş tokuş yapmak için.

Streeter, Scott'u odaya kadar takip etti. Katie yatakta kıpırdadı.

Scott yavaşça omzuna dokundu. "Katie uyanmalısın."

"Ne oldu?" Gözlerini açtı, iki adama baktı ve hemen doğruldu. "Ne oldu?" diye tekrar sordu. Lambanın düğmesini aradı. "Scott ne olmuş, söylesene!"

Scott dudaklarına parmağını götürdü, Jackie'ye doğru baktı.

"Ajan Streeter'ın bize söyleyecekleri var."

Katie üzerine bir sabahlık alarak yataktan fırladı. Scott elini tuttu. "Hadi dışarıya çıkalım." dedi onu kapıya sürükleyerek.

Streeter hiç zaman harcamadı. Koridora çıkınca konuşmaya başladı. "Bugün bir ihbar aldık ve o da bizi çocuklarınızı kaçıran kadına götürdü. Onun evine gittik ama Sammie ve Alex biz gittiğimizde yoklardı."

"O halde yaşıyorlar?" dedi Katie duvara doğru çökerek. Scott, Streeter'a baktı, Katie'ye bakmadı ki onun korkusu Katie'ninkini

arttırmamasın. “Kadın kimmiş” diye sordu. “Onunla arabaya bindiklerine göre bizim tanıdığımız biri olmalı. Ya da bir şekilde tanıdığımız birinin bağlantısı vardır.”

Streeter, Spansky’nin evini nasıl bulduklarını anlatırken dikkatle dinlediler. Bitirince her ikisi de beklenen sorunun cevabını başlarını iki yana sallayarak verdi. İsimler Scott ve Katie için bir şey ifade etmiyordu.

“Margaret Spansky? Samuel Spansky?” diye tekrar etti Katie ve gözlerini kırıştırarak bir Streeter’a bir Scott’ a baktı.

“Bu isim hiçbir şey hatırlatmıyor. Scott ya sana?”

“Hayır.” Emindi. Scott isim unutmazdı. “Norman Watkins ‘in annesi ya da kız kardeşi ile bir ilgisi var mı?”

“Ya da Keith Franklin?” diye ekledi Katie. “Alex ve Sammie bu kadının arabasına neden isteyerek binsin?”

“Her bağlantıyı değerlendireceğiz. Artık araba kimliği var. Onları henüz bulamadık ama bu büyük bir şey. Şimdi geri dönmeliyim, bir şey duyarsam bağlantıya geçerim. Her detayı iyice düşünün.”

Streeter ayrılırken sordu, “Jackie nasıl?”

“Aynı gibi,” dedi Scott. Jackie belki tepki veriyordu belki de rüya görüyordu.

Arabayı sürerken, Spansky bir şeyi anlamaya çalıştı. Parayı almak için annesini ele vermek zorundaydı. Deli olabilirdi ama hep onun arkasında dururdu. Onun hakkında her şeyi bilirdi ama söylemezdi. Değerliye sahip olmayı düşündükçe, bu bağı koparacağını anladı. Bu yüzden bir fidye planı düşündü. Bekâr halası yüz bin koymuştu ortaya, ama belki daha da artırabilirdi. Bu mantıklı göründü. Planladığı kadarına ihtiyacı olmayacaktı.

İkinci planı notu nereye nasıl gönderecekti. Monroeların Florida’daki adresine? Bu mantıklı değildi çünkü akrabalarıyla Au-

burn Hills'de kalıyorlardı. Keşke kamyonu sürerken bu hikâyeyi can kulağı ile dinleseydi.

O zaman bu kızların annesinde olduğunu hayal bile edemezdi. Herkesin bulunmaları için dua ettiği Scott Monroe'nun kızları annesinin bodrumunda? Ne deli bir hikâye! Şimdi yapması gereken bu delilikten fayda sağlamaktı.

Kalan kızla yola çıktıklarında bunun iyi olduğunu düşünmüştü ama henüz bir planı yoktu. Yanında horlayan annesi ve bağlanmış kızla şimdi daha iyi düşünebilirdi. Annesi arabada kızın boğulacağını düşünerek epey söylenmişti. Eğer notu nereye ve nasıl göndereceğine karar verirse parayı nereye isteyecekti? Tabii ki nakit olmalıydı. Yanında zulası vardı: 34,350 dolar. Kamyon sözleşmelerinden elde ettiği para. Ne yapacağını düşüneceğinden fazla paraydı, yüz bin olmadan bile.

Monroe kızları ortaya çıkmadan bile onun uzun vade bir planı vardı. Yorgundu ve kamyonunu I-75'te sürmekten bıkmıştı. Yeterli parası olunca sınırı geçip Kanada'ya gidecekti. Oradan kuzeye ve batıya Alaska'ya. Onu kimsenin bulamayacağı Fairbanks'e gidecekti. Bir parça arazinin parasını öder, orada kendi etini avlayarak, nehirlerde balık tutarak yaşardı. Şimdi bu zulaya yüz bini eklerse, hayatı boyunca rahat ederdi. Kimseden bir şey alması gerekmezdi. Ve Değerlinin düşüncesi onun kanını kaynatıyordu.

Spansky, Alaska planını yaptığında annesi gelir miydi bilmiyordu. Vahşi alanda bir kulübede yaşayacağını duysa herhalde annesi Ford fabrikasında çalışmaya devam ederdi. Ama şimdi çocukla annesi Flynn gibiydi.

Spansky'nin suç ortağı olarak güveneceği kimse yoktu. Önce annesi ve Değerliyi Kanada'ya mı götürseydi, sonra gelir fidye işini hallederdi. Diğer kızı bulunca polis onu armaya başlayacaktı, durum buyken en iyisi ne yapmaktı? Mackinac Köprüsünü geç-

meye cesaret edemedi, bir tekne çalmayı planladı, Michigan gölünü geçecek ve bir kampta kalacaktı.

İşler yolunda giderse düşlediği hayatı Alaska'da yaşardı, annesine bakar, Değerliyi kendine alır ve düşlediğinden çok parası olurdu. Ama önce parayı alma planını yapmalıydı.

Uyuyamayarak kalktı. Arabayı annesinin dediği bataklığa götürmeye karar verdi. Çok dikkatli hareket etmeliydi. Kurnaz olmalıydı. Yumruklarıyla kafasına vurdu. Bir plan düşünmeliydi.

Bölüm 48

Monroe kızları Michigan, Holy'deki Evden Hayalet Gibi Uçtu

– National News, 19 Haziran Cuma

Sammie kendi çılgınlıklarına uyandı. Karanlık bir çukurda sıkışmıştı, derisinde ve saçında bir şeyler yürüyordu. “Anne,” diye bağırdı, “Ne olru çıkar beni buradan.”

Gözlerini açmaya korkuyordu ama açmazsa rüya nasıl biterdi, yataktan nasıl çıkar, nasıl koridorda gider ve annesinin yanında yatardı? Sonra hatırladı. O ve Alex hala Maggie’nin bodrumunda kilitliydi. Tamam gidip Alex’in yanına yatardı, onu korkmasın diye uyandırmazdı.

Sammie gözlerini yavaşça açtı ve buklelerinden birini çekti yüzünden. Ama saç değildi o, sünger gibi bir şeydi. Onu fırlattı. Bacaklarını yataktan sallamak istedi fakat bacakları dirençle karşılaştı ve bir anda korkunç adamdan kaçışını, birinin garajında saklandığını ve pis bir çöp tenekesine atladığını hatırladı. Kalkınca bunun bir rüya olmadığını farkına vardı. Hala o kokan çöpte ydi. Çöpün içinde kendi kusmuşunda yatıyordu. Bacakları

içine gömülmüştü, pantolonu ve iç çamaşırları sırlıslılandı. Ayak parmaklarının arasında bir şey kımıldadı. Midesi kalktı, öğürdü ama hiçbir şey gelmedi. Susamış, çok susamıştı.

Onu kimse bulmamıştı. Sabah mı olmuştu? Çöp bidonunda ayağa kalkmaya yeltendi, çabaladı ve kapağı kaldırdı. Gün ışığını gördü. Her şey sessizdi, yağmur durmuştu. Adam onu takip etmemiş olmalıydı. Çıkması ve yardım bulması gerekiyordu. O iri korkunç adamla deli kadın hala Alex'i tutuyordu, Sammie adamın onun canını yakabileceğini biliyordu. Kendi korkusunu unutmaya çalışarak kız kardeşini kurtarmak için ne yapması gerektiğini düşünmeliydi. Ayağa kalktı ve her iki yana sallanmaya başladı, zıplayarak ağırlığını verdi. Birkaç denemeden sonra çöp bidonu devrildi. Sammie yere çarptı ve omzunda bir acı hissetti. Aldırmadı, ayağa kalktı. Çöpün içine bakıp dondu kaldı. Kurtçuklar her yerdeydi. Çöpün çoğu suydü. Oradan kendi vücuduna çevirdi bakışlarını ve çığlık attı. Kurtçuklar her yerinde geziniyordu. Onların üzerinde yürüdüğünü hissediyordu. Bir eliyle onları üzerinden atmaya çalıştı. Onların altında dün gece ormanda koşarken yırttığı yerlerinin üzerinde kurumuş kanı gördü.

Sonunda çığlığı bırakıp, iğrenmeye geçti. O kadar kötü kokuyordu ki, kurtçuklar üzerinden gitmiyordu ve her yanı kusmukla kaplıydı. Onu böyle gören biri ona yardım eder miydi? Keşke hala yağmur yağsaydı. Evin oraya çökmüştü ama yardım bulmaya çalışması gerektiğine karar verdi. Dün gece evde kimse yoktu ve garajda araba da yoktu.

Titreyerek ve ıslak bir halde, acıyan omzunu tutarak çamurlu araba yolundan toprak yola yürüdü. Daha hızlı koşarak bir ev aradı, insanların olduğu bir ev.

Sammie şehir dışına yolculuklardan nefret ederdi. Jackie ve Alex isterdi ormana gidip çiçek toplamayı. Sammie değil, ona şehri vermelisiniz. Beyzbol sahaları ve birlikte yaşayan insanlar.

Ve Biri Daha Vardı

Yola çıkınca diğer tarafta bir ev gördü. Omzu çok acıyordu, yavaşladı. İlk kez düştüğünde sağ kolu incinmişti. Condor'un pit-cheriydi. Durdu ve yeri tekmeledi gözyaşları içinde. Öfke ve yenilginin yaşları. Babası onu yedeğe alacaktı.

Bir araba yavaşladı ve Sammie çömeldi. Kimsenin onu ağ-larken görmesini istemiyordu. Hala kollarını göğsünde tutarak yeniden yola koyuldu. Elinin tersiyle gözlerini silerek yürürken arabanın geri geldiğini gördü. Panikten çallara atladı. Gözleri yine sulandı bacaklarına dikenler batarken. O kel adam mı kullanıyordu arabayı? Onu tanımış mıydı?

Kıpırdarsa yeri belli olacaktı, bu yüzden kıpırdamadan hatta nefes almadan durdu. Gözetleyince iki adamın onun saklandığı yere doğru geldiklerini gördü. Maggie'nin oğlu gibi dev değil normal görünümlüydüler. Erkeklerin işe ya da kokteyllere giydikleri gibi takım elbiseleri vardı. Kendine bakıp havayı kokladı. Ona yardım ederler miydi?

Alex'i düşününce karar verdi. "Bana yardım edebilir misiniz?" dedi çallıktan çıkarak. "Kardeşimi bulmam gerek, o bir evde kal-"

Bitirmedi. Adamlardan biri onu kucakladı, diğeri televizyon-da polisin yaptığı gibi telsize konuştu.

"Tatlım adın ne senin?" diye sordu onu tutan adam.

Sammie iyiler mi kötüler mi bilmiyordu. "Ahh, omzum," dedi adam kolunu kaldırırken. Adam onun pis ve kokulu olduğuna al-dırmıyordu.

"Özür dilerim," dedi tutuşunu gevşeterek.

Onun candan ses tonu Sammie'yi rahatlattı. "Ben Samantha Monroe, kardeşimi bulmama yardım eder misiniz?"

İsteyerek yaptığını sanmadı Sammie ama adam onu sıkıştı-rınca acıdan bağırdı.

"Pardon, canını acıtmak istemedim," dedi. Yüzünü buruşturarak partnerine döndü ve "Beni Ajan Streeter'a bağlayın," dedi.

"Bok," dedi diğer adam "Neredeyse onu geçiyorduk. Bakalım Streeter bunu duyunca ne diyecek?"

Sammie adama onu yere bırakmasını söyleyecekti ki adam, "Ajan Streeter, Samantha adındakini bulduk. İyi ama omzunda bir sorun var."

Sammie telefonun ucundaki sesi duydu, "Onu acil Detroit Çocuk Hastanesine getirin," dedi.

"Kendi arabamızla olacak bu."

"Diğer kardeş?"

"Olumsuz. Çocuğu sorgulamadık daha."

"Öncelikle güvende olduğundan emin olun. Diğerini de bulun."

Adamlardan biri konuşuyor, diğeri Sammie'yi tutuyordu. Sammie onların polis olduğunu anladı.

"Beni yere bırakır mısınız? Ben yürüyebilirim."

Adam onu yere indirirken, Sammie "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Biz FBI'ız küçük bayan. Biz her yerde seni ve-"

Sammie adamın konuşurken durma tarzını sevmedi.

"Alex'i buldunuz mu?" diye böldü adamın konuşmasını. Onun sorusuna aldırış etmemesini beğenmedi. "O bir evde. So-kağı tam bilmiyorum, toprak bir yol. Gidip onu oradan çıkarmalıyız."

"Şu anda seni hastaneye götürüyoruz. O koluna ve kesiklerine bakılacak, tamam mı?"

"Hayır! Sammie ayağını yere vurdu. İyi olan eli ormanlara doğru kalktı. "Kardeşimi bulmanız gerek. Kötü bir adam onun canını yakıyor. Orada, biliyorum." Ve Sammie biliyordu. Zaman zaman ikizlerde diğeri ya da diğerlerinin duygusal durumuyla il-

gili altıncı his olurdu. Sammie'nin Alex ile ilgili altıncı hissi güçlüydü. Ama birden çok güçlü bir dehşet duygusuyla doldu. Alex ile alakalı değildi. Diğer kardeşiyle ilgiliydi. Gözleri doldu, "Jackie?" diye sordu, "Jackie öldü mü?"

Her iki FBI ajanı da ona gülerek baktılar, sonra birbirlerine döndüler. Sammie o bakışı bilirdi. Ona gerçeği söylemekten korkuyorlardı. Jackie çok hasta olup ölmüş olmalıydı. Jackie'yi sinemada bırakmış, şimdi Alex'i o korkunç adamla yalnız bırakmıştı. Her şey onun suçuymdu. Herkesin dediği gibi kötü olan oydu. O bodruma Alex'i bulmak için geri dönmeliydi.

Sammie derin bir nefes aldı, dişlerini gıcırdattı, öne fırladı ve tüm gücüyle koşmaya başladı. Telsizle konuşan FBI ajanı onu durdurmak için hareket etti ama artık çok geçti.

"Kahretsin, kız kaçtı. Ama onu yakalayacağız."

Sammie bir boruya takılmadan önce biraz gitmişti. Dizlerinin üzerine düştü ve dizleri sıyrıldı. Tekrar kalkmadan önce, her iki FBI adamı onu çekmeye çalıştılar, o da acıyan kolunu çekmeye çalıştı. Bir şey diyemeden çevik olan adam onu yakaladı.

"Hayır," diye debelendi Sammie ve çığlık attı. "Alex'i bulun! Sanırım ev şu tarafta."

O evi gösterirken bir ambulans siren çalmadan geliyordu.

"Burada kardeşini bulmaya çalışan birçok polis olacak Samantha. Sen şimdi hastaneye gidiyorsun."

Sammie kıpırdandı ama kurtulamadı. Ambulans durdu, onlara doğru gelen bir sürü araba vardı. FBI ajanı onu ambulansa taşıırken telsizinden ses geldi. "Streeter burada. Çocuk sizde mi, değil mi?"

Yanlarında yürüyen adam cevap verdi. "Olumlu. Ambulansa koyuyorlar. Baş etmesi zor. Bize kardeşini nerede bıraktığını anlatmaya çalışıyor."

“Eğer fiziksel olarak iyiye oraya getirin. Ben orada buluşurum sizinle. Onun yürümesine izin verirse bizim kaçırdığımız bir şey belirebilir.”

“Evet, efendim,” dedi adam. Sammie’ye dönerek, “Sokağın yukarisından geçeceğiz. Bize o evi göster.”

Sammie ambulansın camlarından göremiyordu. Maggie’nin evinde arka kapılar açılınca gerginleşti.

Uzun boylu, kısa saçlı bir adam onları karşıladı, iyi giyimliydi. “Ben Ajan Streeter,” dedi kirli elini tutarak. “Annenle babanı geçtiğimiz günlerde çok iyi tanıdım. Seni görünce ne kadar seviyecekler.”

“Ya Alex ve Jackie?” diye sordu Sammie, adamın yüzünü inceleyerek. “Kimse bana söylemeyecek.”

“Sammie, Alex’i daha bulamadık,” dedi Streeter. “Bu yüzden eve bakmaya getirdik seni. O burada yok ama sen belki bir ipucu bulursun. Sonra seni annene babana götüreceğiz. Tamam mı?”

Sammie başıyla onayladı. Kardeşinin bulunması için her şeyi yapardı.

“Sizi Alex’le burada mı tuttular?” diye sordu Ajan Streeter. Çok arkadaşça göründü ve Sammie ona şimdiden güvenmişti.

“Evet, gece buraya geldik ve doğruca içeriye gittik. O kadın -Maggie- bizi bodrumda tuttu. Sonra o iri adam gelince ben şu kapıdan kaçtım.” Sammie kapıyı gösterdi.

“Bizimle oraya gelip gösterebilir misin?” diye sordu Streeter, diğer ajan oraya şerit gererken.

Sammie onları aşağıya götürdü. Ajan Streeter elini onun iyi olan omzuna koydu. En alt basamağa gelince küf kokusunu aldı. Durdu, o bodruma bir daha girmek istemiyordu. FBI ajanlarına kız kardeşini en son gördüğü yeri gösterdi. Uyudukları ikiz yatakları, küçük buzdolabını ve oyuncakları gösterdi.

Ve Biri Daha Vardı

“Alex ayısını almamış,” dedi Sammie. Kahverengi onundu benimki griydi.”

Ajan Streeter onu yukarıya çıkardı ve Sammie, Maggie’nin onları hiç oraya çıkarmadığını söyledi. Ajan Streeter ona pembe döşeli karyolalı ve oyuncaklı odayı gösterince Sammie hayretle nefes verdi, “Bebekleri burada mı tutuyormuş?”

“Bilmiyoruz ama sen bir daha buraya gelmek zorunda kalmayacaksın Sammie. Hadi gidip annenle babanı görelim. Sonra iddiaya girerim ki sen banyo yapmak isteyeceksin.”

Bölüm 49

*Anne ve Oğul Arayışı Yoğunlaşıyor
Maggie Spansky ve Samuel
– Saturday News, 20 Haziran*

Evan Spansky Torontó Star gazetesinin cuma baskısının iş sayfasını karıştırırken başını salladı. Normalde bunu Canada Life'daki ofisinde okurdu. Ama bugün yeni müdür tüm mevcudu golf gezisine götürmüştü. Evan oynamasa da onunla takılan üç talihsiz adamla sahayı turluyordu. Sonucunda yanık bir kel kafa ve alçaltıcı bir skor elde etmişti. Daha da kötüsü, ücreti pazartesi masasının üzerinde yığılan bilgisayar çıktılarını alınca ödeyecekti. Ona seçenek sunsalar ofisinde sıkıcı bir gün geçirmeyi az tanıdığı kadın ve adamlarla sohbet etmeye tercih ederdi. Evan özel bir adamdı, utangaçtı. Ama evi ve işinde mutlu bir adamdı.

Kapının çarpışı onu kendine getirdi.

“Hey anne. Hey baba. Uyanık mısınız?”

Pamela... Evan'ın karısı... Televizyonun sesini kısı ve saatini kontrol etti. “Eve geliş saatini beş dakika geçirmişsin.” diye söy-

lendi. Sesindeki rahatlama duygusunu saklayamayarak. “Şimdi on haberlerini açtım.”

Tim odasına çıkmadan önce annesine iyi geceler öpücüğü vermek için ona doğru hamle yaptı. Bu arada babasına seslendi. “Baba bilmeni isterim Cuma akşamı eve onda dönen tek kişi benim.”

Evan gözlüklerinin üzerinden en küçük oğluna baktı. Uzun boyluydu yaşına göre, on beş yaşından büyük olarak geçebilirdi her yerden. “Doğum gününden sonra,” dedi. “Craig gibi on altı ol, sonra iznini uzatacağız.”

Evan Tim merdivenlere vardığında “bok” dediğini duyduğunu sandı. Belki oğullarına çok sertti ama sebebi vardı.

Evan sesini açtı televizyonun ve Haberler, “FBI altı gün önce Detroit’de bir alışveriş merkezinden kaçırılan Monroe üçüzlerinin ikisinin Detroit’in banliyösü Michihan Holy’de bir evde tutulduğunu öğrendi. Tüm hukuk organları elli iki yaşında, beyaz bir kadın olan Margaret Spansky’nin ve oğlu otuz üç yaşındaki Samuel Spansky’nin aranması için seferber oldu.”

Evan elindeki gazeteyi düşürdü ve sesi açmak için televizyona koştu. O giderken Maggie’nin resmi ekranda görüldü. Evan geri gitti ve kafasını kitaplığa çarptı, Pamela yardımına koştu.

“Evan? Ne oldu?”

Evan yirmi beş senedir Maggie’yi görmese de eski karısını tanıdı.

“- oğluyla kaçtığı sanılıyor.” Traş olmamış iri yarı bir adamın resmi kadınınkini izledi. Adam Spansky olmalıydı, büyümüştü.

“Spansky? Evan duydun mu?” dedi Pamela. “O kayıp üçüzlerle ilgili bir durum mu?”

Evan biraz oyalandı cevaplamadan. Pamela’ya ne diyecekti? Yukarıdaki Tim ve Craig’i düşündü, büyük oğlunu arkadaşının ailesiyle uzaktaydı. Ottawa’daki kolejleri araştırıyordu.

“Evan, iyi misin? Ne dediklerini duydun mu? Üçüzler hakkında?”

“Duydum.”

“Spansky hakkında?”

“O kadın Maggie Spansky. Benim Amerika’da yaşarken evli olduğum kadın. Seni tanımadan önce.”

“Oh, hayır. Çok korkunç.” Pamela elini ağzına götürdü. “Gerçek mi bu?”

Pamela onun evlenmiş boşanmış olduğunu bilirdi ama onun önceki eşiyle bağlantısı yoktu. Bildiği o ve Maggie’nin ikiz kızlarının olduğuydu, Jessica Ann ve Jennifer Marie. Bebeklerin en değerlisi. Onları o günkü gibi hala hatırlıyordu.

Bölüm 50

*Sammie Monroe Kurtuldu, Alex Hala Kayıp
– Breaking News, 20 Haziran Cumartesi*

Ajan Camry ve Streeter, Sammie'ye Çocuk Hastanesine kadar eşlik etti. Yolda Streeter, Scott ve Katie'yi aradı, acı tatlı bir arama. Onlara Sammie'nin güvende olduğunu söyledi, sadece biraz pisti. Onlar sormadan söyledi, "Alex hala kayıp."

"Sammie gerçekten iyi mi?" diye sordu Katie."Yani psikolojik olarak?"

Sesi yalpaladı ve Streeter neden olduğunu anladı. Sammie'nin toprak yolda bulunduğu haberi gelmeden önce, Streeter onlarla Samuel'in kötü geçmişini paylaşmıştı. "Ona tacizde bulunulmamış, değil mi?"

"Bir kolu iyi, yara bereleri var, banyoya ihtiyacı var ama başka bir şeyi yok. İlgisizlik belki, bodrumda kapalı kalmış, ama yorum yapmayalım."

“Ben ona yardımcı olsun diye Dr. Reynolds’ı arıyorum. Bu benim alanım olabilir ama kendi çocuklarıma değil, çaresiz ve yetersizim.”

“Bu iyi fikir. Jackie nasıl? Sammie onu sorup duruyor, ben ne diyeceğimi bilemedim.”

“Aynı.hala, iletişim kurmuyor ama belki Sammie’yi görünce-”

“Sammie yarım saate orada olur.”

“Lütfen Alex’i de bulun,” diye yalvaran Scott’un sesi geliyordu. Telefonu o kapmış olmalıydı. “Katie ve ben üç çocuğumuzu da yanımızda görmek istiyoruz.”

Ambulans acil odasının yakınına yanaştığında Katie ve Scott, Sammie’ye doğru koşarken, onu kollarına almak için neredeyse birbirleriyle yarışlıyordu. Detroit polisi medyayı geri çekti. Scott öndeydi ama Katie’nin elleri Scott onu içeriye taşıırken Sammie’nin koka yaralı bedeninin her yerindeydi. Üçü aynı anda konuşuyordu ta ki hemşireler Sammie’yi anne babasından ayırana kadar.

Sammie, Jackie’yi sordu ama kavuşmanın kargaşasıyla soruları cevapsız kaldı. Hastane ve FBI personeli onun başına üşüştü. Katie ve Scott’u ittirerek her açıdan Sammie’nin fotoğrafını çektiler. Derisindeki pislikten ve onu kaplayan kirden örnekler aldılar. Adli uzmanlar dikkatlice çalıştılar, Sammie’ye neyi neden yaptıklarını anlattılar. Bu arada Sammie, Alex’i başka yere götürmüş olan kadın ve adam ile ilgili tüm soruları yanıtladı. Nereye götürdüklerini bilmiyordu. O ağlamaya başlayana kadar durmadılar ve hem Katie hem de Scott herkesi geriye itti.

Dr. Reynolds’ın önerisiyle hastane Sammie’yi Jackie’nin odasında müşahade altında tutmaya karar verdi. Katie onu hemen oraya götürmek istedi ama izin vermediler. FBI’ın Sammie’den istediği öncelikli olarak Alex’i bulmaya yönelik en küçük bilgi-

lerdi. Sammie anne ve babasıyla onlara sinemadan nasıl çıkarıldıklarını, bodrumda nasıl tutulduklarını, o iri adam –Maggie’nin oğlu– Spansky gelene kadar sadece Maggie diye bildikleri kadını gördüklerini, nasıl kaçtığını, bütün gece o çöp bidonunda nasıl saklandığını anlattı.

FBI sorguyu bitirince hemşire üstünü çıkardı, onları bir torbaya koydu ve onun yaralarına pansuman yaptı. Sonra omuz röntgeni için radyolojiye gönderildi, Katie ile Scott, Jackie’nin yanına döndü.

Onlar radyolojiden döndüklerinde, diken saçlı nöbetçi çocuk doktoru Jackie’nin odasının dışında bekliyordu. Susan Reynolds ile mütalaa yapıyordu, cinsel taciz protokolünü gözden geçiriyorlardı. Bu adli olarak gerekliydi. Susan bunu Katie’ye anlattı, Katie isteksizce bu genç çocuk doktorunun Sammie’yi muayene odasına almasına izin verdi, onu perdelerin arkasında kaybolana dek izledi.

Sözüne sadık kalarak genç doktor muayene kabininden geri geldi, Sammie de elindeydi. Hiç travmatik görünmüyordu.

“Anne banyoya ihtiyacım var,” dedi. “Kokuyorum. Hala o berbat beyaz şeylerin üzerimde yürüdüğünü hissediyorum. Ya bazıları hala saçlarımdaysa?”

“Seni bekleyen banyolu bir odamız var!” dedi hemşire. “Annen baban burada doktorla konuşur konuşmaz seni oraya götürreceğim.”

Çocuk doktoru Katie’ye onu koridorda takip etmesi için işaret etti. Katie’nin kalbi ezildi, doktorun hali çok sakın olsa da Katie en kötüsünü bekliyordu.

“Susan sen de gel,” dedi Katie.

“Bu omuz röntgenleri,” diye açıkladı çocuk doktoru. Zarftan bir film çıkardı ve ışığa tuttu. “Olumsuz. Travmanın tanımına ve

ondaki belirtilere göre, omuz çıkmış olabilirdi.” Tekerlekli sandalyede oturan Sammie’ye baktı ve göz kırptı. “Sammie ben ona beyzbol kariyerine devam edebilirsin deyince havalara zıpladı. Babası gibi. Biliyorsunuz o hala çocuk. O saklandığı yere nasıl girdiğine ve çıktığına bakılırsa çok da becerikli.”

“Başka yaraları var mıydı?” diye sordu Katie nefesini tutarak.

“İyi haber,” dedi doktor, röntgeni cebine koyarak, “Taciz izi yok. Kimse ona uygunsuz bir şekilde dokunmamış. Tabii Dr. Reynolds tekrar konuşur onunla bunu ama ben kızınızın cinsel ya da fiziksel tacize uğradığını düşünmüyorum. Tüm yaraları kaçıyla ilgili. Yaraları ve sıyrıkları gördünüz.”

“Teşekkürler, Tanrım,” dedi Katie.

“Tamam Sammie, seni şimdi temizleyeceğiz.” dedi Susan, bir hemşireye işaret vererek. “Nasıl?”

“Sonra ne?” diye sordu Sammie, elleri tekerlekli sandalyenin kollarını sıkıca tutuyordu. “Neden bana söylemiyorsunuz?”

Katie’nin kalbi Sammie’nin şaşkın ifadesini görünce sızladı. Psikolojik zarar? Jackie’ye ne olduğunu hiç kestirememişti ve şimdi Sammie de rahatsız bakıyordu. Bir kaç dakika önce iyi görünüyordu ama şimdi...

“Neyin var Sammie?” diye sordu Katie ve Scott.

“Anne, baba bana söylemelisiniz. Jackie nerede? Öldü mü?”

Katie önce Scott’a sonra da yardım için Susan’a baktı. Sammie çok şey atlatmıştı. Jackie’yi sorup durmuştu. Ona kimse bir şey söylememiş olmalıydı. Jackie’nin katatonyasına ne tepki verecekti?

Susan, Katie’ye cevap vermesi için başını salladı.

“Jackie burada, hastanede. Seni onu görmeyi için götüreceğiz. Yıkanıp güzel kokar kokmaz. Ama o hasta...”

Ve Biri Daha Vardı

O zaman o Maggie denen korkunç kadın doğru söylemiş. Jackie sinemada hastalanmış. Alex ve ben inanmadık. Jackie hasta gibi değildi.”

“O zaman hasta değildi Sammie. Kadın size yalan söyledi,” diye açıkladı Scott. “Ama sonra hastalandı.”

“Onu hemen görmek istiyorum.” Sammie tekerlekli sandalyeden kalkmaya çalıştı. “Duş almadan önce.”

Katie yönlendirme için Susan’a baktı. “Sen Jackie’nin ilacı olacaksın. Ama gerçekten kokuyorsun. Önce duş, sonra Jackie. Söz.”

“Tamam!” dedi Sammie, “Acele edelim.”

Bölüm 51

*Üçüzleri Kaçıran Maggie Spansky için Arama Yoğunlaşıyor
– International News, 20 Haziran Cumartesi*

Spansky rahatsız bir uykudan uyandı, çift kişilik yatakta yalnızdı. Annesi uyuduktan sonra dışarıya çıkmıştı, onun tarif ettiği bataklık alanı bulmuştu, arabayı olabildiğince içeriye itmişti ve dallarla kapatmıştı. Bölge ahşap evden on beş dakika yürüme mesafesindeydi, geriye el feneri ile gelmişti. Spansky'nin yön duygusu kuvvetliydi, ihtiyacı olduğundan değildi ama yararlıydı. Yarı yolda, bir söğüt ağacının altına park edilmiş lastiği patlak eskiyen bir kamyon fark etti. Eve iyice yaklaşıp, pencereden içeriyi ve ön verandayı inceledi. Yakında gelip oturan olmadığını anladı. Pencereleer açık değildi, çöp yoktu, ön kapıda ayak izleri yoktu. Spansky kamyonu geçti, ama sabah aletlerle ve pompayla gelecekti. Onun tamir edemeyeceği araç yoktu.

Gece ısı düşmüştü ve ince örtülerin altında titremişti. İki kez kalkıp salondan annesi ve Değerlinin uyuduğu misafir odasına gitmişti. Kızı annesinden alıp kendi yatağına götürmek istese de gecenin sessizliğini bozmamayı tercih etmişti. Detroit'ten Mic-

higan'a yolculuk herkesin enerjisini emmişti. Ayrıca düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Hamlesini bugün yapmak zorundaydı. O fidye telefonunu açınca polisler nereyi arayacaklarını bileceklerdi ama anladı ki hazırlanmak zamanlarını alacaktı, o sırada da uzaklaşmış olurdu.

Mutfağa gidip yiyecek torbalarını karıştırdı. Bir muz buldu ve vişneli tart açtı bir tane. Geldiklerinde buzdolabı fişten çekikti ama elektrik vardı. Şimdiye kadar portakal suyu sürahisine soğumuştur, kendine büyük bir bardak doldurdu. Planını gözden geçirmeden önce midesine bir şeyler girmesi lazımdı. Dün gece dönüp dururken yapmıştı planını. Şimdi gün ışığına çıkarmalıydı. İkinci bir muz ve Twinkie kaptı.

Tamam, plan şu. Yolda olan o kamyonu bul. On beş mil ötede, büyük bir şehir olan ve onu saklayabilecek Travesse City'e sür. Kulübeden bir fidye telefonu aç ve sesini değiştir. Nereyi arayacağından emin değildi. Ama Florida'daki evlerini arayacaktı. FBI bütün telefonları nasıl olsa dinliyordu. Tampa danışmayı arayıp, Scott Monroe'yu sorup, numarayı bulurdu. Ama o telefonu açar açmaz hızlı hareket etmesi gerekirdi.

Parayı nereye bırakmaları gerektiğine çok kafa yormuştu. Önce şuna karar verdi. Değerliyi vermeyecekti. Onunla Alaska'ya gidecekti. Detroit yakınında bir yere gitmeye cesareti yoktu. Bu diğer yeri gündeme getirdi, Miami.Monroelara çarşambaya kadar süre verecekti. Parayı Everglades yakınında bildiği bir bataklık bölgeye isteyecekti. Eskiden turist teknelerinde çalışan biri orada kalmasına izin vermişti. Yer uzaktı, gelen trafiği izleyebilirdi. Spansky kaçma kanallarını çok iyi bilirdi. Ebeveynler çocuğun yaşadığına dair kanıt isteyeceklerdi, Değerliyi 'Bugün çarşamba, çok korkuyorum.' derken ve kaçırılan herkesin dediği şeyleri söylerken videoya çekecekti.

Zamanlamayı iyi yapmayı umdu. Bugün annesi ve Değerliyi kamp bölgesine götürecekti ama ona dair bir hikayesi yoktu. Bir kez hatırladığı annesini kardeşinin kendi çocuğuyla birlikte onu kampa götürdüğüyüdü. Spansky on yaşındaydı, kuzeni biraz daha küçüktü. Upper Peninsula'da Wells Park kampına gitmişlerdi. Oraya Milwaukee'den gittiklerini hatırlıyordu. Gelirken de Mackinac Köprüsünden geçmişlerdi. Diğer hatırladığı şey ise seyahatın kısa kesilmiş olmasıydı. Amcası sonra annesine bir daha Spansky'yi gezmeye götürmeyeceğini söylemişti.

Ondan birkaç yıl sonra amcası ve karısı bir kazada ölmüştü, kuzeniyle ilgili bir daha hiçbir şey duymamıştı. O kampı sevmemişti, oraya tekne ile gidildiğini biliyordu ve kimse nerede olduklarını bilemezdi.

Sonra Alaska'ya geçerdi, fidyeyi aldıktan sonra. Kampa annesi ve Değerli ile yerleştikten sonra o Miami'ye gider, parayı alır ve geri gelirdi, oradan Kanada'ya geçerlerdi.

Evet, Spansky'nin bir planı vardı. Annesi ile küçük kızı fidyeyi almaya gittiğinde saklamak zorundaydı. Yakalanmaktan fazla endişelenmiyordu. Milyonlarca araba vardı ve o arka yolları iyi bilirdi. Yola çıkma zamanıydı. "Hayır henüz değil, önce söyleyeceklerimi yazmalıyım."

Scott Monroe: Kayıp kızın bende. Onu canlı görmek istiyorsan yüz bin doları yirmilikler halinde bırakmalısın.

Sonra yirmiliklerin üzerini çizip "yüzlükler" yaptı.

Sonra yine "Yirmilik" yaptı.

Onu kilitli olmayan su geçirmez bir çantaya koy. Miami bölgesine getir. Sonra sana mesaj yazıp nereye bırakacağını söyleyeceğim. Parayı kendin getirmelisin. Scott Monroe'yu tanırım. Kimse olmasın yanında. Eğer yalnız gelmezsen kızını öldürürüm. Tatlı bir kız ama öldürürüm. Parayı getir. YALNIZ.

Ve Biri Daha Vardı

Spansky bir şeyin eksik olduğunu düşündü. Ne olduğunu hatırlayamaması uzun sürmedi. Sesini değiştirmeyi unutmamalıydı. Az mı istiyordu? Miktarı değiştirdi. Sonra kâğıdı alıp cebine koydu.

“Anne” dedi, annesinin omzuna vurarak.

“Spansky?”

Spansky çocuğun uyanık olduğunu gördü. Gözleri kırmızıydı ve bir damla yaş aktı. Eliyle o bir damla yaş silmek için iri cüsseyle uzandı. Üzerinde Disney karakteri bir gecelik vardı. İçi gitti ama şimdi değildi, ilerde bunun için çok zamanı olacaktı.

“Ne istiyorsun oğlum?”

“Ben bir süre gitmeliyim. Sen kızla burada kal. Ne olursa olsun kapıyı kimseye açma.”

“Ama-”

“Her şeyi planladım anne. Anne buna bizi sen soktun. Ben de çıkaracağım. Sen benim dediğimi yap.”

Spansky küçük kızın geceliğinin altında beyaz külotu olduğunu biliyordu.

Bölüm 52

Monroe Üçüzlerinden İkiisi Çocuk Hastanesinde Kavuştu

Ama Alex Nerede?

– Saturday News, Haziran 20

Kate, Sammie ve Jackie’yi böyle takatsiz bırakmanın mantığını sorguladı ama Susan Reynolds onun endişesini bastırdı.

“Jackie şu an bizimle konuşmuyor,” diye açıkladı Sammie’ye Katie banyodan sonra. “Sanırım sen ve Alex için endişeleniyor.”

Susan, Sammie’nin göz seviyesine eğildi.

“Yatakta yatıyor, uyur gibi. Aslında gerçekte hasta değil. Konuşmak istemediğine karar vermiş sadece.”

Sammie’nin gözleri büyüdü. “Neden?”

“Sammie, anla. Jackie iyi olacak.” Kate rahatlatıcı olmak istedi ama ikiye bölünüyordu. Susan’ın Sammie ve Jackie ile çalışmasını istiyor, Ajan Streeter’in Sammie’yi Alex’in yeriyle ilgili daha fazla sorgulamasını istemiyordu. Sammie’nin sağ salim geri gelmesi onun Alex’in geri geleceğine dair umudunu arttırmıştı. Alex olmadan onlar nasıl yaşayabilirdi? O yapamayacağını biliyordu.

"Anne ölmeyeceğinden emin misin?" Sammie annesine sordu.

Katie başıyla onayladı ama gözleri doldu. İki kızı burada onunlardı ama Alex o korkunç insanlardı.

Jackie'yi hala yatarken bulan Sammie, onun alnını okşadı ve ona fısıldadı. Katie saate baktı. Fidyeye acaba Spansky'den mi gelmişti? Acaba bugün sahiden Alex'i geri verirler miydi?

"Sammie buraya gel," dedi Scott, Sammie geriye doğru büzüşürken. "Jackie iyi olacak. Söz veriyorum." Susan'a baktı, o da onayladı. "Neden gelip onunla konuşmuyorsun?"

Susan, Sammie'yi elinden tuttu ve Jackie'nin yanına götürdü. Katie ve Scott arkasında durdular.

"Jackie?" dedi Sammie. "Jackie uyan, benim. Sam. Burada-yım. İyiyim."

Katie ve Scott nefeslerini verdiler, Jackie gözlerini açtı.

Kapı vuruldu ve içeriye Ajan Camry girdi. "Af edersiniz Katie, sen ve Scott ile konuşabilir miyim?"

"Ben kızlarla kalırım," dedi Susan.

İstemeyerek ikisi de koridora çıktı ama Katie'nin eli kapının kolundaydı.

"Sanırım... Sanırım Jackie gözlerini açtı," dedi Katie. "Lütfen ben içeride olmalıyım."

"Bunu duymanız lazım," dedi Camry. "Başka bir fidye mesajı aldık. Bu sizin Tampa'daki ev telefonunuza geldi. Bir erkek sesi. Alex için iki yüz elli bin dolar istiyor. Kısa bir kayıt var. Bu Alex'in sesi mi bize söyleyin. Gidip koridora oturalım."

"Tanrım. Diğer fidye? Birmingham'a bırakılacak olan?"

"Eğer kızınızın sesini tanımlarsanız oraya da benzer bir tuzak göndereceğiz."

"O halde bu yeni arama gerçek olabilir?"

Camry kaydı başlatmadan ikisini de oturttu. Camry kaydı başlattı ve bir erkek sesi duyuldu.

Kızınız bende. Eğer onu geri istiyorsanız bana iki yüz elli bin vermeniz gerekiyor. Biliyorum bu parayı sağlayabilirsiniz. Miami bölgesine getirin. Onu Miami'ye götürüyorum. Kızınızı bir daha görmek istiyorsanız, Bay Monroe, Miami'de olun ve parayı dediğim yere getirin. Su geçirmez bir çantaya koyun. Küçük banknotlar halinde. Aynı yere size bir mesaj bırakacağım. Kimse bilmesin. Polis yok. Kızınız bende, kanıt mı istiyorsunuz? Burada. Değerlim söyle bir şeyler.

Katie ve Scott eğildi küçük sesi duyabilmek için. "Baba," di-yordu. "Ben çok korkuyorum. Lütfen beni bul." Sonra bir klik sesi ve makine sessizleşti.

"Evet, Alex." Katie ve Scott ağlamaya başladılar.

Kaydı dinlerken Camry'nin telefonu titremeye başladı. Çağrı-yı sonlandırmadan kısaca dinledi.

Camry Katie'ye başını salladı ve dedi ki "Çağrı Traverse City'de bir kulübeden yapılmış. Biliyorum Alex'in sesini duymak yıpratıcı ama odaklanmalıyız. Alex'in sesi olduğundan eminsiniz değil mi?"

Her ikisi de "Evet!" dedi.

"Şimdi Traverse City'de kimi tanıyorsunuz?"

"Bazı aile dostlarımızın yazlık evleri var orada." Scott'un sesi titredi, vücudu sarsıldı ama gözyaşları durdu. "Ama neden Mia-mi'ye gel diyor?"

"Bilmiyoruz ama Ajan Streeter sizi merkezde görmek ister." dedi Camry. "Ve Sammie'yi de getirmenizi isteriz. Onunla yüzey-sel konuştuk. İhtiyacımız olan cevaplar onda olabilir."

Camry'nin telefonu yine çaldı. Sesinde yoğunluk vardı, ayağa kalktı ve dolanmaya başladı.

"Hala Sammie'yi şehre istiyor musunuz?"

Katie'nin kalbi çarptı. Neden böyle bir soru sormuştu? Katie, Sammie'nin Jackie ile birlikte hastanede kalacağını ve gerekirse FBI'nın onu orada sorgulamasını istediğini söylemeye hazırdı. Ama şimdi Sammie'nin oraya gitmesini istiyordu. Onun oraya gitmesi için bir sebep olmasına dua etti.

"Size bu konuşmayı anlatayım," dedi Camry. "Önemli olduğunu düşündüğümüz bir çağrı aldık. Sammie'yi oraya götürmeyi erteliyoruz."

Katie, "Anlaltın," dedi.

"Bizim Michigan'da bir olası yerimiz var. Alex'i oraya götürmüş olabilirler. Olabilirler diyorum."

"Nereye?" diye sordu Scott. "Şimdi oraya gidebilir miyiz?"

"Lütfen Tanrım lütfen bu doğru olsun. Onlar Alex'i sağ salim bulsun"

"Elk Lake," dedi Camry. "Traverse City'e on beş dakika, kayıt da orada yapılmış. SWAT ekibi yola çıktı ve bölge sarıldı. Ajan Streeter da oraya gidiyor ve benim burada sizinle kalmamı istiyor. Benim Sammie ile konuşmam gerek, onu kaçıranlar nereye gideceklerini söylemişler mi acaba."

"Benim oraya gitmem gerek," dedi Scott. "Katie, Alex ne dedi? Duydun mu?"

"Baba beni kurtar." dedi. Bebeğim çok korkmuş."

"Hiç şansınız yok," dedi Camry. "Biz burada oturacağız. Unutmayın, mesaj Miami'ye git dedi. Tüm olasılıkları açık tutmalıyız. Elk Lake bölgesinde olsalar bile Alex'i Miami'ye götürebilirler."

Scott, Katie'nin omuzlarına masaj yapmaya başladı. Elleri güçlüydü ama Katie onun vücudunun titrediğini hissetti.

Bölüm 53

Scott Monroe Babalar Gününde Yarın Evde Olmayacak

Alex Hala Kayıp

– Tampa News, 20 Haziran Cumartesi

Maggie torbalarda Jennifer'ın sevdiği bir yiyecek aradı. Çocuk şimdiye dek yiyip içmeyi reddetmişti. İkizler Hershey barları sevmişti ama kalmamıştı. Bir kutu donut buldu, bir tane-sini götürdü. Jennifer duvara bakarak kıvrılmış yatıyordu.

“Tamam biliyorum Jessie’yi özledin, ben de ama o gitti!”

Çocuk kıpırdandı ve Maggie’nin yüreği umut doldu. “Jennie evde sen ve ben varız şimdi. İyi olacak. Söz”

Maggie, Jessica’nın yokluğuna üzülmüyordu ama Jennifer’ın iyiliği için kendini toplamalıydı. Jennifer’ı Evan’a götürmeli ve onu birlikte büyütmeliydiler. Jessica’yı kaybetseler de buradaki kızlarını yetiştirmek için onun geleceğini biliyordu. Ama önce Jennifer’ı Kanada’ya götürmeliydi. Spansky’e planını daha söyle-memişti. Ama planı yürürdü. Kanada yakındı.

Maggie, Spansky'nin de bir planı olduğundan şüpheleniyordu. Spansky iyi bir çocuktuk, devamlı iyi işler yapardı, onun arabasını tamir etmek gibi. Yeni bir tane almaya söz vermemiş miydi? Ona yolculuklarından bir şeyler getirirdi. Ama gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Evan, Spansky'i sevmezdi ve onun Jennifer'ı Evan'a götürmesi gerekiyordu. Spansky artık yetişkin bir adamdı, kendini idare ederdi. Belki evlenirdi ve kötü alışkanlıklarından vazgeçerdi. Onunla hiç konuşmadığı o kötü huyunu da bırakabilirdi.

Alex uyandı, her iki kardeşinden de ayrı geçirdiği bir akşamdan sonra.

"Aa uyandın mı Jennie? Bak sana donut ve portakal suyu getirdim. Süt bozulur diye getirmedik."

"Aç değilim," dedi Alex. Doğru değildi ama düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Duvara dönüp, uyuyor gibi yaptı.

Alex önce nerede olduğunu bulması gerektiğini anladı. Etrafta telefon bulursa diye. Dün geceki uzun yolculuğu hatırladı. Artık Detroit yakınlarında değildi. Onu Florida'ya götürmüş olabilirler miydi? Maggie'nin nesi vardı, ona Jennie deyip duruyordu? O iri yarı çirkin adam neredeydi? Onu çok korkutmuştu. Maggie'ye güveniyor gibi yapıp buradan kaçmanın yollarını aramalıydı.

Maggie saçlarını okşayınca döndü. "Maggie!" dedi "Biz neredeyiz?"

"Kuzey Michigan'dayız tatlım," dedi.

"Florida'da olduğumuzu ummuştum. Çok uzun geldik. Ben neden bagajda geldim?"

"Spansky'e anlatmaya çalıştım seni arka koltuğa almak için," dedi Maggie.

"Spansky kim?" diye sordu Alex. O berbat ismi duymak onu ağlatmak için yeterliydi ama kendini tuttu.

"O senin ağabeyin tatlım, üvey ağabeyin!"

Alex, "O-" diye başladı ama durdu.

"Seni Kanada'ya götüreceğim." dedi Maggie "Babanın yanına gideceğiz. Jessi için üzülecek ama seni sevecek."

"Gerçek babama mı?" Gözlerini annesi gibi kırıştırdı. "Kanada'da mı?"

"Evet," dedi Maggie. "Ama Spansky bizle gelecek mi bilmiyorum."

"Ben o Spansky'den korkuyorum."

"Seni incitmesine izin vermem," dedi Maggie. "Söz, bu sefer izin vermeyeceğim."

Spansky bir gece önce keşfettiği kamyonu buldu. Deposu boştu ama annesinin arabasından benzin çekmişti. Planladığı gibi Traverse City'ye gitti, telefonu etti, yazdığı şeyi okudu. Sonra Charlevoix'e gitti.

Orası bir tekne çalması için ideal bir yerdi.

Spansky, Monroeların evini aramadan önce, Traverse City'de bir kamp aletleri dükkânında durdu. Bir kez kamp yapmıştı ve bu alet listesi yapması için yeterli olmuştu. İki kişilik bir çadır, buzluk, kahve çanağı, fener, tabak, çatal kaşık ve kupalar. Dükkânda gezerken küçük parçaları aldı. Amatör gibi görünmemek için tezgâhtara sormak istemedi. Bir çadır seçti. 'Daha fazla yiyecek almalı mı?' diye düşündü ama Değerli çok yemiyordu, annesi de biraz kilo versindi. Fazla geç kalmadan buradan çıkmalıydı ve harekete geçmeliydi.

Eve döndü ve annesine, "Anne toplan," dedi.

Maggie dönüp oğluna baktı.

"Spansky gel otur," dedi Maggie.

"Anne toparlan. O yiyecekleri al. Tüm giysileri dışarıdaki kamyonu koy. Şimdi, hemen."

Ve Biri Daha Vardı

“Anlamıyorum,” dedi Maggie. “Burada kalacağımızı düşünüyordum.”

“Aptal olma anne. Burada kalamayız. Bir planım var. Hadi çabuk hareket et.”

“Ama...”

“Eşyalarını kamyonu koymaya başlayacağım.” Sonra Spansky, Jennifer’a eğildi, alnını okşamak için. Maggie bunu da bir işaret olarak algıladı ve Jennifer’ın bakışlarından üzüntü duydu.

Ama yatak odasına gidip eşyalarını toplamaya başladığında dondu kaldı.

“Beni sevmeye başlasan iyi olur Değerli!” diyordu Spansky. “Artık sen benimsin.”

Bölüm 54

*İsyan Polisi Tahran'da Protestocularla Çarpışıyor
– International News, 20 Haziran Cumartesi*

Scott ve Katie, Jackie'nin odasına döndü. Ajan Camry onların Alex'i bulmada acil bir rolü olmadığını söylemişti. Odaya geldiklerinde bir başka yatağın daha kurulmuş olduğunu gördüler. Ve o yatakta Jackie ve Sammie oturuyorlardı.

"Scott," dedi Katie. "Bak Jackie oturuyor ve konuşuyor. İnanamıyorum."

Susan, "Jackie doğru ilaç oldu," dedi.

Jackie uyanmıştı, Sammie sağ salim gelmişti. Ama Alex hala burada değildi.

"Dinle," dedi Susan.

"Bana bir kere daha söyle," dedi Jackie. "Kadın kızgın mıydı?"

"Hayır, bence deliydi." dedi Sammie. "Bana Jessie, Alex'e Jennie diyordu. Ama adam kızgındı. Ona zarar verecek. Biliyorum."

"Bence de," dedi Jackie. "Ne yapabiliriz? Annemle babam dua etmeliyiz dedi, ama yapacak başka bir şey olmalı."

Ve Biri Daha Vardı

“Onu bulmak zorundalar,” dedi Sammie. “Ben o FBI ajanı banyana her şeyi anlatacağıma söz verdim.”

“Ajan Camry burada Sammie ve sana bazı soruları var,” Scott aralarına girdi yatakta, “Bildiğin her şeyi anlatabilir misin?”

“Evet, baba,” dedi Sammie. “Tabii ki. Hiç bir şeyi atlamak istemiyorum.”

Sammie, Camry’e tüm kaçırılma olayını anlattı. Arada Jackie de ona sorular sordu.

Camry her ikisine de cesur olduklarını söyleyerek sorguyu bitirdi.

Cumartesi günü Cliff Hunter FBI’nın dışarıda olacağını biliyordu. Scott, Monroe’yu polisi arama diye uyardıysa da öyle olmayacağını biliyordu. Polis oraya üşüşecekti. O yüzden kalabalık bir yeri seçmişti. Alışveriş yapanların arasına ateş edemezdi polis.

Cliff kapkaççılar gibi motosikletiyle geçerken parayı alıvereceğini planladı. Sonra motoru yok edip, kaçacağı araba Toyota’ya binip Detroit’i terk edecekti.

Ama planı şimdi suya düşmüştü. Çocuğun biri bulunmuştu. Evet biri hala kayıptı ama polis bulunan çocuktan hikayeyle ilgili birçok bilgi almış olmalıydı. Ama aldığı bir önlem vardı. Ona dokundu; Smith and Wesson, 45 lik.

Scott Monroe kariyerini mahvetmişti ve Cliff intikamla yanıp tutuşuyordu.

Bölüm 55

Sanat yürüyüşü

– Eğlence, 20 Haziran Cumartesi

Öğlen olduğunda Spansky her şeyi yüklemişti. Planının tüm basamaklarını bir kez daha düşündü. Ama annesi onu çok yoruyordu. Onun başını derde sokmuştu hala Jennie için sızlanıyordu.

Annesi ile ilgili başka düşünceleri de vardı. Atmaca gibi kızı izliyordu. Şu anda başka şansı yoktu. Kızı annesi ile kampa bırakacaktı. Parayla geri geldiğinde, kızı alıp giderdi. Annesine kendine yeni bir yer alması için para bırakırdı. Ama ona gidecekleri yeri söylemeyecekti. Belki de annesiyle ilgili yanılıyordu. O da onlarla kimseye söylemeden mutlu mesut yaşardı belki de.

O küçük bir kızla yaşamada hiçbir sakınca görmüyordu ama annesi de diğerleri gibi öyle düşünmüyordu. Alaska'ya gidince yalnız olacaklardı. Şimdi onları buradan çıkarmalıydı.

Alex battaniyenin altında ağlıyordu. Maggie'yi o adamla Jennie ile ilgili konuşurken duyuyordu ve "Alex, benim adım Alex!" diye bağırarak istiyordu.

Ve Biri Daha Vardı

“Onu bağlamak doğru değil,” diyordu Maggie.

“Sana kaç defa sus dedim,” dedi adam. Alex adının Spansky olduğunu ve Maggie’nin oğlu olduğunu biliyordu ama ona ismiyle hitap etmek istemiyordu.

Kamyon durdu. Acaba Kanada’ya mı gelmişlerdi?

“Neredeyiz?” diye sordu Maggie. “Niye buraya otların içine park ediyoruz?”

“Bak anne, bir planım var. Tek yapman burada kal, sessiz ol ve güvende ol. Yakında dönerim.”

Alex ve Maggie beklerken uyumuşlardı. Alex Spansky’nin motosikletle geldiğini gördü. Sonra Maggie, “Spansky, tekne olmaz. Ya kızı tutarsa?” dedi.

Ama Spansky kızı kucakladı ve limandaki beyaz bir tekneye koydu. “Yat ve sakın ol,” dedi. Sonra eşyaları yükledi. Adam onun gözlerini bağlamadı. Alex etrafa bakınca bir balıkçı gördü. O da onu görmüş müydü? Ona yardım eder miydi?

“Oldu mu anne? Orada rahat mı?”

“Rahat ama tekne fikrini sevmedim. Nereye gidiyoruz?”

“Kampa,” diye duydu Alex. Sonra motor çalıştı.

Streeter, Elk Lake’e helikopterle geldi. Rapor kötüydü. Maggie ve Samuel Spansky onları atlatmıştı. Evet, Spanskylerin aile evlerine gitmişlerdi. Kahverengi Escort bataklık yakınlarında bulunmuştu ama bundan sonra nereye gittiklerine dair hiçbir ipucu yoktu.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin...” dedi. Başka ne diyebilirdi? Scott’u aradı. “Scott, evi bulduk ama Alex orada değil. Oradaymış ama gitmişler.”

“Hayır,” dedi Scott.

“Para,” dedi Scott. “Parayı Miami’ye götürmek zorundayız.”

"Miami ofis görevde, Alex, Elk Lake ile Miami arasında bir yerde olabilir. Her yerde yol barikatları var."

"Diğer fidye notu?" diye sordu Scott.

"Oraya sahte para bırakacak birini yolladık. Kimse almadı. Bu sahteydi, biliyorduk. Ama yine de orası da gözlem altında. Sonra bakacağız."

Tekne yolculuğu altı saat sürdü. Kıyıya vardıklarında Maggie kendi kusmuğuna bulanmıştı. Maggie'nin başı da ağrıyordu, arkaya kızın yanına gitti. Spansky onu da atmış mıdır denize diye kontrol etti. Şükür oradaydı.

Kıyıya çıkınca Alex'i çözdü ve ağzındaki bezi çıkardı.

"Şükür, boğulmadın," dedi." Seni tekrar kaybetmekten çok korktum Jennie. Alex kusmuk kokmasına rağmen Maggie'nin ona sarılmasına izin verdi.

Sammie bunu asla yapmazdı ama "Maggie," dedi "Sana anne desem?" Alex de kusacağını düşündü dediğinden dolayı.

"Ah bebeğim, tabii."

"Çabuk ol anne, kes konuşmayı. Hadi Değerli sen de şu torbaları al. Yoksa yerde uyuyacaksınız."

Sonunda çadırı kurdu. Onlara feneri nasıl kullanacaklarını, nasıl ateş yakacaklarını öğretti. Kimseyle konuşmamaları gerektiğini söyledi. Maggie tuvaleti sordu.

"Ormana," dedi." Gel Değerli göstereyim sana."

"Hayır Spansky, ben işeyeceğim." Spansky gösterdi ve kadın gitti. O gider gitmez Spansky pantolonunun fermuarını açtı ve penisini çıkardı. Alex gerçeğini hiç görmemişti sadece fen kitaplarında görmüştü. "Bak buna Değerli, bu senin. Gel annem gelmeden dokun. Ağzına almak ister misin? Alabilirsin, biliyorsun. Yalaya da bilirsin. Çok iyi hissettirir."

Ve Biri Daha Vardı

Alex ne yapacağını bilemedi. Dokunmalı mıydı? Eğer dokunmazsa ona bir şey yapar mıydı?

Başını salladı. Penisin ne işe yaradığını biliyordu. Oğlanlarda olurdu. Onunla işlerdi. Adamın neden gösterdiğini anlayamadı, ya da neden dokunmasını istediğini, ama kötü bir şey olduğunu biliyordu. Jackie ve Sammie ne yapardı? Onlar burada yoktu, belki de onları bir daha göremeyecekti. Alex ağlamaya başladı. Spansky onun elini aldı ve tüylü penisinin üzerine yerleştirdi. O sırada Maggie geldi.

“Dur, Spansky,” dedi “Sana dur dedim. O senin kardeşin, bunu kız kardeşine yapmamamı söylemiştim.”

“Az kaldı anne, bana yap yapma diyemeyeceksin. Ben büyüdüm. Sana bakan ben olacağım.”

Bölüm 56

FBI Sammie Monroe'yu Sorguluyor
– *National News, 20 Haziran Cumartesi*

Katie, Jackie'nin iyileşmesinin gerçek ve kalıcı olduğunu anlayınca rahatladı. Sammie'nin de yara bereleri vardı sadece. Kolu da önlem için askıdaydı. Ajan Camry, Sammie'nin sorgusunu bitirince Katie ziyarete gelebilmesi için annesini aradı. Lucy geldiğinde kızlar oyun oynuyordu. Her ikisi de tekerlekli sandalyelerinden anneannelerine atlayınca Katie karışık duygular yaşadı.

"Saçın, Sammie," dedi Lucy. "Sonunda ikinizi ayırt edebileceğim."

"Ama Alex ile değil." dedi Sammie. "Onunki de kısa artık."

Katie'nin kızların annesine kavuşma sevinci bir anda buharlaştı ve gerçeklerle yüzleşti. Alex hala kayıptı.

Lucy için Sammie ve Jackie kaçırılma hikâyesini bir daha anlattılar. "Alex'i bulmalıyız, anneanne," diye tekrarlardı ikisi de.

"Katie?" diye araya girdi Lucy. Katie başka yerdeydi, Alex hala yaşıyor muydu? Tabii hiçbir cevabı yoktu bu sorunun.

Ve Biri Daha Vardı

“Anne biz düşünüyoruz,” dedi Jackie. “Biz anneannemin evine geri gidebilir miyiz? Hastanede kalmama gerek yok. Şimdi iyiyim, gerçekten anne.”

“Dr. Susan gelir gelmez ona sorarız,” dedi Katie. Evet, ikisini de hastaneden çıkarmak istiyordu. Ama annesinin evine Alex olmadan gitmekle başa çıkabilir miydi? Sanki pes ediyor gibiydi.

Birbirlerini rahatlatmaya devam ederlerken kapı vuruldu. Ajan Camry Scott ve Katie ile konuşmak istiyordu. “Alex ile ilgili bir şey yok,” dedi herkesin duyacağı bir sesle.

“Ajan Streeter bunu bilmenizi istedi,” dedi Camry. “Roberta Kendrick, Olivia’nın kız kardeşi bugün aşırı doz eroiden ölü bulundu. Bir not bırakmış, Jake ve Aiden’in sorumluluğunu alamıyorum artık diye. Biri onlara bakar diye umut ediyor. Onsuz daha iyi olacaklarını söylemiş.”

“Zavallı çocuklar,” Katie üzüntü ile karışık suçluluk hissetti. “Kimseleri yok, ben onları korumaya çalıştım ama...”

“Zor bir hayatları var, ama bu senin suçun değil,” dedi Katie.

“Ama ben ısrar ettim Alex ve Sammie’yi Cutty aldı diye. Ne kadar yanlışım.”

“Ama annelerini öldürmüş ve onlara tacizde bulunan bir adamın yanında büyümek? O çocukların hiç şansı yoktu.”

“Çocuklar nerede şimdi?” diye sordu Katie.

“Hillsborough Koruma Hizmetlerinde. Adam Kaninsky onları almayı teklif etmiş, ama mahkemenin kabul edeceğini sanmam.”

Ailenin yanına geri dönmeden Scott, Katie’yi kenara çekti. “Tatlım dikkatimizi dağıtmamalıyız. Kendimiz ve üç kızımız için. Başkası için endişelenemeyiz.”

Katie başıyla onayladı, “Scott, seni seviyorum,” dedi.

Bölüm 57

Alex Monroe'yu Arama Çalışmaları Kuzey Michigan'a Kayıyor
– *Evening News, 20 Haziran Cumartesi*

Elk Lake'deki evi inceleyen suç mahali müfettişleri FBI helikopteri ile Detroit'e dönecek olan Streeter'ı bilgilendirdi. Oradaki parmak izleri, Holy'deki evde buldukları parmak izleriyle eşleşiyordu; Alex Monroe, Margaret Spansky, Samuel Spansky. Bir saat önce Streeter müdürden bir telefon aldı. Alınan ses kaydına dayanarak Monroe kurtarma görevi Miami bölgesine kayıyordu. Streeter, Michigan operasyonlarının başında olacaktı, ama Miami'den de emir alacaktı. İkna olunmuştu ki kaçırılan parayı almak için Güney Florida'da olacaklardı ve Alex'i gösteri nedeni ile canlı tutacaklardı.

Tam uçağa çıkmıştı ki pilot, "Size bir telefon var efendim," dedi. "Kalkışı bekleteceğiz ki sesi iyi duyun," dedi.

"Ajan Streeter," dedi telefona.

Charlevoix polisi kendini tanıttı ve bir olayın raporunu vermekle devam etti. Onu rahatsız ettiği için özür diledi.

"Devam et," dedi Streeter.

"Bu bir şey değil, eminim ama bugün Monroe kızı ile ilgili aramalar hakkında polisle konuşurken bugün öğleden sonra aldı-

Ve Biri Daha Vardı

ğımız bir ihbar için sizi bilgilendirmek istedim. Duyarlı bir vatandaş çok eski bir kamyonu rastlamış, bir göl kenarında park etmiş. Her gece işten gelince aynı yolda köpeğini gezdirmiş. Garipsemiş çünkü plakası yokmuş ve bize bildirdi. Biz cevaplayınca, aracı kumların arasında yarı saklanmış bulduk. Çimlerin durumuna bakılırsa orada çoktan beri duruyor olamaz. Plaka yok ama kayıt bilgisini yolcu koltuğunun paspasının altında bulduk. Adres Elk Rapids idi. Sahibini araştırınca Elk Lake'deki evden alınmış olabileceğini söyledi. Sahibi o bölgeye üç haftadır uğramamış, dolayısıyla ne zamandır kayıp bilemedi.

Streeter bu kayıp kamyonundan çok etkilenmedi ama karşılaştırmak için parmak izi alınmasını istedi. Ama bu küçük bilgi ona ekibini kuzey Michigan'dan çekmesi için bir mazeret sağlamamıştı. İçi ona Spansky çiftinin Alex'i çok uzağa götürmediğini söylüyordu. Yolculuğunu erteledi, Charlevoix polisi terkedilmiş kamyonunda parmak izini alana kadar. Pilotlara onlara Travers City'de gece kalmak için bir yer bulmalarını söyledi. Detroit'deki SAC ekibine daha sonra haber verecekti.

Streeter daha sonra ahşap eve döndü. SWAT ekibinden birkaç kişi dolanıyorlardı. Kötü iletişimden yakınıyorlardı. Bir saat daha önce aransalardı, çocuğu alacaklardı, kötü insanları da tutuklayacaklardı. Başarısız her operasyondan sonra olan konuşmalardı. Streeter ve iki ajanı dönmeyi erteleyebilirlerdi ama takım liderini kalmaya ikna edemediler. Şimdi SWAT'ın dikkati Miami'deydi ve dava oradan yönetilecekti. Streeter, Detroit'e geri dönecekti, Alex'i bulamadan...

Bu sezonda Grand Traverse Bay'de bir motelde beş kişilik FBI takımının yer bulması büyük şanstı. Bavulları yoktu ama laptop ve gerekli ekipmanları ile odalarına girdiler. Streeter'ın odasını kuracaklar ve diğer iki odayı dördü paylaşacaktı.

Bölüm 58

*Bu Haziran Yukarı Michigan'da Sıcaklıklar Birkaç
Derece Normalin Altına Düşüyor
– Michigan Weather, 21 Haziran Pazar*

Maggie uyandığında Spansky gitmişti. Ona yapacaklarının olduğunu, gelip onu ve Jennifer'ı alacağını söylemişti. Bir hafta yetecek kadar erzak vardı ve ne olursa olsun kamp alanını terk etmemesi gerektiğini biliyordu. İyi uyumamıştı ama Spansky'nin çıktığını da görmemişti. Gece iki kez uyanıp Jennifer'ın üzerine battaniye örtmüştü. Evan onu ikizler doğmadan kampa götürürdü ve o kamp yapmayı hep severdi. Ama şimdi ifşa edilmiş ve terkedilmiş hissediyordu. Spansky nereye gitmiş, niye onları bırakmıştı?

Maggie, Spansky'nin ne yapacağını düşünmekten çok fazla uyuyamamıştı. Oğluna güvenemeyeceğini anlamıştı. Yıllardır küçük kızlara kötü şeyler yaptığını biliyordu. Ama ne olduğundan emin değildi. Tecavüz mü? Buna oğlancılık mı deniyordu? Her neyse, küçük külotları bir kutuya topluyordu. Yola giderken de yanına alıyordu. Ama kız kardeşi ile... Bu çok yanlıştı.

Ve Biri Daha Vardı

Jennifer kıpırdanana kadar şişme yatakta yattı Maggie. İşi düşünüyordu. Kızlar neler diyordu? FBI ya da polis onları sorgulamış mıydı? Sorguladığını hayal etti. Keşke o kolay, candan yaşama geri dönebilse. Ama dönemezdi. Hamlesini yapmıştı. İkizlerinin birini kaybetmişti. Ama Jennifer hala yanındaydı.

“Anne, uyanık mısın?” dedi Jennifer tatlı bir sesle. Maggie yıllardır bunu beklemişti. Bu defa Spansky’nin her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. Onun için elinden geleni yapmıştı. Ama Spansky bir sapık olmuştu. İşte söylemişti, sapık onun için doğru kelimeydi.

Maggie seçim yapmalıydı; Spansky ya da Jennifer. Jennifer, Evan’ın çocuğuydu. Spansky gibi ne idüğü belirsizin değil. Akla piç lafı geliyordu, ilk hamile olduğunu söylediğinde babası kullanmıştı bu lafı, ama Maggie dün geceye kadar kendine bile hiç söylememişti. Jennifer ve Jessica, iki meşru çocuğa tamamen zıttı. Jessica olmasa da Evan, Jennifer ve onu kabul edebilirdi. Tek yapması gereken onu bulmaktı. Toronto’da yaşadığını biliyordu.

“Evet, Jennie uyandım. Dün gece üşümedin değil mi?”

“Evet ama neden burada kalmak zorundayız? Bu sabah hava aydınlanınca sen çok üşümüştün, ben sana battaniye örttüm.” Maggie etrafına bakındı. ‘Ne mükemmel bir çocuk.’ diye düşündü. Önceleri utangaçtı ama açılıyordu.

“Aç mısın?”

“Sanırım,” dedi Jennifer. “Gidip o böğürtlenlerden toplayalım.”

“Önce çiş yapalım,” dedi Maggie. “Çünkü ormana gitmek zorundayız, ama belki bir tuvalet buluruz. Kamp alanlarında tuvalet olmak zorunda ve Spansky buranın devlete ait olduğunu söyledi.

Maggie gece planlarını gözden geçirdi. Jennifer’ı alacak, Kanada’ya gidip Evan’a kavuşacaktı. Orada onları kimse aramazdı.

Spansky bile. Çantasında 430 doları vardı, yeterince de yiyecek. Hangi yöne gideceğini bilmiyordu ama fark etmezdi. Gölün kenarından yürürdü, insanlar göl kenarlarında kamp yaparlardı. Onlara duruma göre bir şey uydururdu. Cüzdanını unutmuş da Toronto'ya dönmesi gerekiyormuş gibi.

Alex, Maggie'nin yanında yürürken güzel davranmayı hatırlattı kendine ama aynı zamanda tetikte olmayı da. Başka birini görmemişlerdi ama görseler ne yapardı bilmiyordu. Belki "İmdat!" diye bağıırdı, Maggie'den o kişiye koşardı. Bunları düşünürken havlayan bir köpek duydu, arkasına dönünce köpeğin yanından geçtiğini fark etti. Alex köpekleri severdi, Sammie nefret ettiği için bir tane alamamışlardı. Maggie onu çekiştirince omzunda acı duydu. Geriye dönüp baktı, köpeğin sahibi yoktu. Bundan sonra Maggie onun yanında kalmasına özen gösterdi. Köpek gidince Alex, Maggie'ye "Köpekleri sever misin?" diye sordu.

"Evet Jennie, sana bir tane alırım ama bugün değil."

Acaba köpekle ilgili daha çok mu muhabbet etseydi. Belki sahibi gelirdi ve o da kurtulurdu. Ama artık çok geçti. Bir daha birini görürse yardım isteyecekti. Kendine bol su içmeyi de hatırlattı. Babası hep takıma su için derdi. Su yoktu yanlarında o da Limonata ve Sprite kutularını bitirdi.

Biraz oturdular ve salamlı sandviçlerini yediler. Alex sularının olmadığını hatırlattı ve Maggie gösterdi.

"Ama o tuzlu su," dedi Alex.

"Hayır Jennie, bu okyanus değil, göl. Michigan Gölü ya da Superior Gölü, emin değilim. En büyük göllerden biri. Okulda okumadın mı?"

Okul çok uzakta kalmıştı. Alex, Maggie'nin söylediğinin doğru olmasını umdu.

Ve Biri Daha Vardı

Tekneyi dünkü yerinde bırakan Spansky, çadıra doğru yöneldi. Kendinden iğreniyordu. Değerliye 'Bugün çarşamba, baba beni kurtar!' diye kayıt yapmayı unutmuştu. Şimdi fidye tarihini perşembeye ötelemesi gerekecekti.

Önce her ikisinin de uyuduğunu düşündü. Her yer sessizdi. Annesi bazen geç saatlere kadar uyumayı severdi. Ama kamp alanı boştu. 'Belki böğürtlen toplamaya gitmişlerdir!' diye düşündü. Beklerken uyumayı tercih etti.

Spansky bir köpek havlamasıyla uyandı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Etrafa bakında, annesi ya da Değerliyi göremedi. Hala dışardalar diye düşündü. Sarı bir köpek gördü, Grady White'ı sakladığı yere giden yolda ilerliyordu.

"Kahretsin," dedi, kargo pantolonunun büyük cebindeki Taurus 44 revolverini elledi. Köpek olan yerde insan da olurdu. Saatine baktı. Öğlen. Annesi ve Değerliyi bulmalıydı, çocuğun ses kaydını yapmalıydı ve oradan gitmeliydi.

On beş dakika dolandı ama onları bulamadı. Acıktı, çadıra geri döndü. Torbalara baktı, bir sürü yiyecek vardı. Kola, elma, muz, ekmekler, fıstık ezmesi ama çikolatalar neredeydi?

Bölüm 59

Tüm Babaların Babalar Günü Kutlu Olsun

– Sunday news, 21 Haziran

Streeter ekibiyle saat sekizde kahvaltıda buluşacaktı. Asansörden çıktı, üniformalı bir adam yanına yaklaşınca şaşırdı. Adam besbelli onları lobide bekliyordu.

“Siz Ajan Streeter mısınız? FBI?” diye sordu adam.

Bay Streeter iyi olmayı planlamıştı.

“Evet, benim.” diyerek kimliğini çıkardı.

“Şef Barley,” dedi o da kimliğini gösterdi.

“Şimdi odanızı aradım belki aşağıya iniyorsunuzdur dedim. Charlevoix’den geliyorum. O kamyonu takipten.”

Streeter adamın adını unutmuş olmaktan utandı.

“Raporu aldım,” dedi. “Bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Eşleşme var. Parmak izleri... Elk Gölü’ndeki ahşap evdekilerle kamyonadaki parmak izleri eşleşti. Üçü de. Küçük kız kamyondaymış. Size Charlevoix’e kadar eşlik edeyim”

Ve Biri Daha Vardı

Streeter'in kalbi çarptı. Alex o kamyondaydı. Miami mantıklı değildi. İçi doğru söylüyordu. Kız neredeydi?

"Benim aracım bekliyor, beşimizi de alır," dedi Bagley. "Gidelim."

"Helikopterle mi gitsek?" dedi Streeter.

"Ben sizi daha hızlı götürürüm," dedi Bagley. "Ama siz bilirsiniz."

Bagley, Streeter ve diğer dört ajan, şerifin aracına bindiler. Söz verdiği gibi Bagley hızlıca onları Charlevoix'e götürdü. Ofise varır varmaz, emri verdi. "Haberı yayın, gerekirse ev ev arama yapın. Göl kenarına ağırlık verin ama bir tekmeden endişe ediyorum."

Streeter, Bagley'i içeriye kadar takip etti ve ajanlarının burada kamp kurup kuramayacağını sordu. Bulgularını geçmek zorundaydı, FBI da parmak izlerini teyit etmeliydi.

Fazla uzun sürmedi. Teyit geldi. Alex, Margaret ve Spansky'nin parmak izleri kamyonun her yerindeydi. Ne yapacağına karar vermeden Bagley heyecanla geldi.

"Ben marinaya gidiyorum. Müdüre bir telefon gelmiş. Benimle gel. Birkaç dakika uzaklıkta. Yolda konuşuruz. Gidelim."

Resmi görünümlü bir adam marinanın kapısında bekliyordu. "Flaş ışıkları kapatabilir misiniz?" dedi. "İçeriye gelebilirsiniz. Ben Mike Gates, buranın müdürüyüm. Çalınan bir yat var."

Bir kızın hayatı tehlikedeyken adam yatı düşünüyor.

"Bir problemim var," dedi Gates. "Grady White, çalınan yat. Sahibi Dale Bole. Chicagolu, ama sürekli ülke dışına seyahat ediyor. Kimseye yatını kullanması için izin vermemiş."

"Anormal bir şey gören var mı?" dedi Bagley.

"Sordum ama kimse normalin dışında bir şey görmemiş."

"Kamera gözlemleri?" dedi Streeter.

“Kamera sistemi koyacaktım ama Charlevoix’de çok suç yoktur.”

“Benim işimi yapmazsanız yoktur.” dedi Bagley. “Çocuklar tekneleri hiç ödünç almaz mı?”

“Ben de öyle sandım ama memur gelip bana anormal bir durum var mı deyince ben de...”

Kamyon ve şimdi de tekne. Neden kamyon? Nereye? Streeter cevap bulamıyordu ama çevre aramasının sonuçlarını beklemeye karar verdi.

Güneş çok ısındığında Jennifer, Maggie’ye “Ağaçlık alana gidelim ve gölgede dinlenelim.” dedi. Kadın onayladı ve ikisi de bir ağaca yaslandılar. Maggie, Jennifer’ı bağlamadan uyumaya cesaret edemezdi. Uyanık oturdu ama Jennifer uykuya daldı.

Jennifer uyanınca Maggie kendisinin de uyuduğunu fark etti. Üç saat geçmişti. Bir elma yiyip, tekrar yürümeye devam ettiler. Çok konuşmadılar, Maggie, Jennifer’ın Spansky’den korktuğunu biliyordu. Evan’ı bulunca ikisini de korurdu. Yağmur başladı. Sıcak tutan giysiler almadığına pişman oldu. Kolunu Jennifer’ın omzuna attı. “Sen titriyorsun,” dedi.

Bagley pizza getirtti. Streeter patronuna olan biteni haber verdi.

Sonra da Grand Rapids’deki eski karısını aramıştı ki marina müdürü bağırarak kapıdan girdi. Telefonu kapattı, karısı açmış mıydı emin değildi. Streeter, müdürle odanın ortasında karşılaştı. “Aramaya çalıştım ama telefonlar meşguldü, buraya geldim.”

“Birinden telefon aldım. Rudy Canover. Grady White’ı gördüğünü söyledi, yani çalınan tekneyi.”

“Devam et,” dedi Streeter. “Nerede? Ne zaman?”

Ve Biri Daha Vardı

"Upper Peninsula'da bir devlet parkında. O bir pilot. Kendi uçağını kullanıyor. Karısıyla ikisinin özel bir yeri var. Karısı geçen yıl öldü, şimdi köpeğiyle yaşıyor."

"Ne zaman görmüş tekneyi?" dedi Streeter.

"Bu sabah onda. Köpeği bir tekneye doğru koklayarak gitmiş, bir de bakmış ki tekne onun restoranına yemeğe gelen bir müşterinin teknesi."

"Nerede o?" dedi Streeter.

"Chicago'da. Teknenin sahibi de Chicago'da yaşıyor, Charlevoix'de yazlık evi var."

"Orada on beş dakika bekliyor, ağaçların arkasına gizlenerek. İri yarı bir adam görüyor, tabii ki sahibi değil teknenin. Orada bir kamptan çıkarak tekneye binip gidiyor."

"Yalnız mı?" diyor Streeter." Kadın, çocuk yok mu?"

"Bay Canover'ı aramanız gerekecek sizin. On beş dakika bir telefon kulübesinde bekleyeceğini söyledi bilgiye ihtiyacınız olursa diye."

"Bana numarayı oku," dedi Streeter.

"Alo," dedi bir ses.

"Bay Rudy Canover?"

"Evet."

"Özel ajan Streeter, FBI."

Canover olan biteni detaylıca anlattı. Tekneyi gözlediğini, gelenin teknenin sahibi olmadığını anlattı.

"Şu anda Wells State Parkı'nda mısınız?"

"Evet, oradayım."

"Biz gelene kadar orada kalır mısınız? Çünkü hikâyeniz kayıp Monroe üçüzü ile bağlantılı sanırım."

"Kamp bölgemi güvensiz bıraktım"

"Lütfen, dokuz yaşında bir çocuğun hayatı söz konusu."

“Tamam kalacağım.”

Polis botuyla bir ekip yola çıktı. Kıyıya vardıklarında hepsi sırlıslıkladı. İlk önce Streeter atladı. “Bizi kamp alanına götürür müsünüz?” dedi Conover’a. “Ya da burada mı kalmayı tercih edersiniz?”

“Beni takip edin,” dedi Canover. “Tek sıra, patika dar.”

Streeter küçük çadırı hemen fark etti. İçeride loş bir ışık vardı. El fenerini açtı, içeriye tuttu. Hiçbir şey kıpırdamadı. Ses de yoktu. Çadırda yaşayan insan da yoktu. Ya da gitmişler miydi?

Streeter iki ajana işaret etti. “Kimse yok içeride.” dedi, “Ama varmış. Ben çadırı kontrol edeceğim. Bu arada bölgeyi güvene alın.”

Streeter çadırdan elinden giysilerle çıktı.

“Giysiler, çocuk giysileri!”

“Monroe mu?”

“Alex buradaydı. Ama gitmişler.”

Yine yenilmişti. Üçüncü kez Alex için geç kalmıştı. Yeteneksiz miydi?

Ajanlar içeriye girip eşyaların listesini yaptılar. Streeter, adam gönderip bölgeyi arama emri çıkardı. Koordinatörlerini uydu telefonundan aradı. Sonra Rudy Canover ile yere oturdu.

“Bir fikrin var mı?” dedi.

“Ben böyle yaparım,” dedi Canover. “Farz edelim kadın benim gördüğüm adamdan kaçtı. Tekneyi kullanmadılar. Ya buradan yürüyerek gittilerse?”

“Devam et,” dedi Streeter.

Sonra Canover kalp krizi geçirir gibi göğsünü tuttu.

“İyi misin,” dedi Streeter.

Ve Biri Daha Vardı

“Aman Tanrım,” dedi Canover, “Bu sabah, çışımı yaparken çalıların arkasında köpeğim havladı, kıyıya doğru koştu. Ben fermuarımı çekip çıkınca gittiğimiz istikamet tersine koştu. Uzakta küçük bir kız onu seviyordu, Tanrım ben bunu neden hatırlamadım?”

“Alex Monroe ve Spansky’nin resimlerini görmüş müydün?”

“Kim görmedi ki?”

“Gördüğün çocuk Alex olabilir mi?”

“Olabilir. Çok uzaktı, yüzünü göremedim.”

İki adam da ayağa kalktılar.

“Biliyor musun,” dedi Canover. “Ben o herifi yakalarım. Plan yapalım. Ben bu ormanı iyi bilirim.”

“Alex neredesin?” dedi Streeter.

BÖLÜM 60

*Bugün Alex Monroe Kaçırılalı Tam Bir hafta
– Morning news, 21 Haziran Pazar*

Scott yeni ajan Jason Pentero’yu sevmemişti. Alex’in davasından sorumlu yeni ajan Miami bölge ofisindendi. Kendini beğenmiş, öfkeli ve sinsi denebilirdi. Petro, Scott’a onu Miami’ye transfer edebileceğini söylemişti. Sabah erken saatlerde fidyе planını konuşmak üzere randevulaştılar.

Scott karısına danışmak zorundaydı.

Katie, “Hayır. Söyle ona hepimiz gidiyoruz. Ama Ajan Stree-ter, Alex’in orada olmadığını düşünüyor. Tam dile getirmedi ama sanırım o Alex’in hala Miami’de olduğunu düşünüyor. Keşke bize güncel haberleri geçse.” dedi.

“Ajan Pentero benim parayı bırakmada aktif rolüm olmayacağına söyledi ama beni orada istiyor. Alex serbest kaldığında ikimiz de orada olmalı değil miyiz? Ve Sammie? Ve Jackie?”

“Evet öyle,” dedi Katie. İsteksizdi ama başka ne yapabilirdi ki?

Scott, Ajan Pantero’yu aradı. Sadece karısı ve kızlarıyla gelebileceğini söyledi. Pentero biraz düşündükten sonra kabul etti ve ertesi sabah FBI uçağıyla dördünü de aldıracağını söyledi.

Ve Biri Daha Vardı

Scott, hastane odasına geldiğinde Katie yatakta kızların arasında uyuyordu. Hepsini yavaşça alınlarından öptü. Bütün gece Alex'e kavuşmaktan başka bir şey düşünmemişti. Acaba çarşambaya kadar ona kavuşurlar mıydı? Alex de kardeşleriyle böyle uyur muydu? Bir daha Katie ve kendisi çocuklarını başkalarının gözetimine bırakırlar mıydı?

Spansky şiltenin üzerinde uykuya daldı. Uyandığında hala annesi yoktu. Yağmur var diye bir yere sığınmış olmalıydılar. Biri kızı tanırса yanarlardı. Annesi beş gün o iki kızı kimse görmeden saklamıştı.

Spansky daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Everglades'e gidip işleri yoluna koymalıydı. Kızlarının sesini duymadan da Monroelar parayı verirdi. Neden şansa bıraksındı? B planına gitti. Miami'ye giderken küçük bir kız bulacaktı, onu sıkıştırıp ağlatacaktı. "Lütfen beni öldürme!" diye bağırıacaktı.

Spansky çadırdan çıkarak Grady White'a gitti. Dalgalar koca- mandı, cankurtaran yeleği giydi. Çok iriydi, ihtiyacı olmadığına karar verdi, attı bir kenara.

Güneye doğru giderken havanın soğuduğunu hissetti. Etrafa bakıp bir sweat shirt buldu, üzerine giydi.

Bölüm 61

Holly'den Elk Rapids'e Yapılan Arama Hayal Kırıklığıyla Bitiyor
– Northern Michigan NEWS, 21 Haziran Pazar

Alex sandviçini yerken Maggie'nin kollarında titriyordu. Üzerinde pantolon ve kısa kollu gömlek vardı. Plastik şişedeki ılık limonata da bitmişti. Gökyüzü kararıyordu ve yağmur yağmaya başlamıştı. Uzakta gök gürültüsü duydu. Alex gök gürültüsünden nefret ederdi. Her yıl Tampa'da şimşek yüzünden kaç kişi ölürdü. Güvende olmak için nereye giderlerdi?

"Jennie ben bir yuva yapacağım çalıların arkasında, üzerini de dallarla kapatırım, ıslanmayız kuşlar gibi." dedi Maggie.

Alex kuşlar ağaca yuva yapar diye tartıştı.

Şimdi daha çok yağıyordu ve Maggie şarkı söylüyordu. "Parla, Parla Küçük Yıldız" gibi şarkılar. Çocuk şarkıları. Alex onun neden Sammie'ye ve kendisine bebeklermiş gibi davrandığını anlayamıyordu. Sammie'yi düşünmek ona annesini ve babasını düşündürttü. Jackie hala hasta mıydı? Sammie anne ve babasını bulmuş muydu?

Ve Biri Daha Vardı

Ağlamaya başladı. Maggie onu sıkıca kollarında tuttu. "Tamam Jennie, seni Spansky'nin almasına izin vermeyeceğim. Seni bir daha incitemeyecek ama şansa bırakmam."

"O yüzden mi çadırı terk ettik?" Alex, Maggie'ye güvenmiyordu ama soruyordu.

"Evet ama hava soğuk ve yağmur yağıyor. Bizi Toronto'ya götürecek birini buluruz sanmıştım. Oraya varınca güvendeyiz."

'Birini bulmak?' Alex bunun garip olduğunu düşündü.

Şimşek çakıyordu, ardından gök gürültüsü. Gök gürültüsünden sonra Alex birini duyduğunu düşündü. Uzaktan gelen bir motor sesi. Yine şimşek. Yine gök gürültüsü. Alex soğuktan titriyordu. Oralarda bir tekne olabilir miydi? Ya biri tekneyle onu kurtarmaya geldiyse? Sammie ne yapardı? Savaşırdı.

Alex, Maggie'nin kollarından fırladı, koşabildiği kadar hızlıca kıyıya doğru koşmaya başladı.

"Jennie buraya gel," diye bağırdı Maggie.

Şimşek... Gök gürültüsü... Alex Sammie'yi düşündü, o geceyi. Nasıl yağmur yağmıştı?

Alex koşarken motor sesinin uzaklaştığını fark etti. Ağaçlara doğru giderek sesi izledi. Maggie onu artık göremezdi. Evet motor sesi şimdi daha yakındı. Arkasında Maggie, "Jennie gel, gitme!" diye bağıırıyordu.

Uzakta bir ışık fark etti. Yaklaştıkça ışığın ileri geri bir şey arıyormuş gibi hareket ettiğini anladı. Ya o iri yarı adamsa? Onun teknesi vardı. Onları almaya geldiyse? Geceyi yalnız başına ormanda geçirmek tekne o adamla olmaktan iyidir dedi.

Gözleri doldu. Arayan ışık solgunlaştı, motorun sesi uzaklaştı. Artık tamamen ağılıyordu. Bu arada motorun sesi hızlandı, kıyıya baktı motor ona doğru geliyordu. Ormanın derinlerine saklanmayı düşündü.

Kadını kıyıda ilk fark eden Streeter'dı, oradan oraya deli gibi koşuyordu. Bu kadın Margaret Spansky olabilirdi, yağmurdan ve havanın karanlığından tam emin olamamıştı. Yalnız gibiydi. Alex neredeydi?

Motor susunca kadının sesi duyuldu. Birden dalgaları işaret etti. Streeter suya atladı hemen, yaklaşınca kadının "Bebeğim, boğuluyor, onu kurtarın!" dediğini duydu.

Streeter yaklaştı, elinde silahı vardı ama kadın silahsızdı. Streeter, tekneyi alıp suda çocuğu arasınlar diye diğerlerini çağırdı. Telsizden "Suyu arayın, kurtarmaya hazırlıklı olun!" dedi.

Kadın kendini suya attı ve yüzükoyun yatarak, "Jennie yine boğuldu," diye bağırmaya başladı.

Streeter kadına soru soracaktı ki bir bağırış duydu.

"Bir çocuk sesi gibi bu," dedi.

"Buradayım," diye bağırdı Alex.

-

Bölüm 62

*Kuzey Yarımkürede Yaz Başlıyor
– 21 Haziran Pazar*

Ne Scott ne de Katie uyuyamamıştı. Kızları uyandırmamak için hastane odasında fısıldaşıyorlardı. Katie korkusunu Scott ile paylaşmak istemiyordu. İçgüdüsel olarak bu gece diye düşünüyordu. Bu gece Alex'e ne olacaktı? İşkence? Taciz? Altıncı hissi kuvvetli üçüzler o kötü adamın Alex'i inciteceğini söylemişlerdi. Bunu Scott'a söylememişti. Ne yararı vardı ki?

Parayı almak için Spanskylerin kızını canlı tutacaklarını düşünmüştü ama ya parayı alır ama kızlarını bırakmazlarsa? Her ikisi de yeni ajan Pentero'ya güvenmemişlerdi.

"Güvenme ona," Scott bir şey söylüyordu.

"En azından ajan Camry burada bizimle. Streeter da olsaydı keşke. Uzun zamandır yok, kızlarını görmeye gitti belki de." dedi Katie. Telefon çaldı.

"Evet ikimiz de buradayız," dedi Scott, elini ahizeye kapatarak, "Tony Streeter."

"Ne istiyor," diye fısıldadı Katie.

"Burada," dedi Scott. Sammie ve Jackie'yi de uyandırmamızı istiyor. O-"

"Neden kızları uyandırmamızı istiyor ki?"

"Bilmiyorum,"

"Tamam," dedi Scott. "Evet o da burada ama hoparlör yok."

Scott, telefonu Katie'ye yaklaştırdı. "İkimize birden söylemesi gereken bir şey varmış," dedi.

"Burada annesi ve babasını görmek için sabırsızlanan küçük bir kız var."

Scott telefonu düşürdü. Katie çığlıklarını kontrol edemedi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, teşekkürler, teşekkürler."

"Alex burada mı?" diye sordu Sammie.

"Bu gece geleceğini biliyorduk," dedi Jackie.

Kapı açıldı ve Alex içeriye girdi.

"Anne?"

Alex çok normal konuşuyordu.

Herkesin bir anda sevinçten gözleri parladı.

"Alex, ah tatlım," diye sarıldı Katie gözyaşlarına boğularak. "Seni çok özledik ve çok korktuk."

"Ben de çok korktum ama şimdi iyiyim. Kaçtım."

"Baba ağlıyor musun?" dedi Alex.

"Sevinç gözyaşları diyelim," dedi Scott.

"Annemi aramalıyım," dedi Katie. "O herkese haber verir. Çok mutluyum. İnanamıyorum." Ajan Streeter ve Ajan Camry'e dönerek, "Size nasıl teşekkür ederim bilmiyorum!" dedi.

"Hepsi iyi," dedi Streeter.

Ve Biri Daha Vardı

“Sizin sevincinizi bölmek istemem ama direktör bekliyor basın açıklaması için. Medya şimdiden üşüştü. Burada yapabiliriz, isterseniz. Çok kısa. Sadece teşekkür mesajı medyaya.

“Olur,” dedi Scott.

“Ben zaten televizyondaydım.” dedi Jackie.

Monroelar basın açıklamasını yaptılar. Alex, çocuk doktoru tarafından muayene edildi. Susan arabasıyla onları Lucy’nin evine götürdü.

Bölüm 63

*Fırtınalar Kara Bulutlar Getiriyor
– Hava Durumu, 21 Haziran Pazar*

Spansky yolunu bulmakta zorlandı, fırtına dalgaları büyötmüş-tü. GPRS açsa da pozisyonundan emin değildi. Yukarıda helikopter seslerini duyuyordu. Kuvvetli projektörler de çalışıyordu. Bir ördek gibi oturmuştu teknenin içnde. Helikopter, teknenin üzerine geldi ve dalga seslerinin üzerinden, “Michigan Eyalet Polisi. Samuel Spansky, güverteye çık. Ellerini başının üstüne koy.” diye yapılan anons duyuldu.

Domuzlar onu yakalamıştı. Tek şansı vardı. Silahını çıkardı cebinden. Nişan aldı. Operatörün kafasına doğru sıktı ama ayağı kaydı ve göle düştü. Boğulacaktı. Dalgalarla boğuştu. O sırada nefessiz kalınca üvey kardeşlerini hatırladı. Bu onlara ne olduğunu anlamasına yol açtı.

Ve Biri Daha Vardı

Kâbus bitince Maggie, Spansky'e ne olduğuna aldırmadı. Şimdi o şeytan oğlu, bir boğulma kurbanıydı.

Kadın çocuklara kötü davranmamıştı, sonunda da Alex'i korumuştı. Sonuçta hiçbir çocuğu zarar görmemişti ama bu yaşattıklarından dolayı Monreolar, Maggie'yi hiçbir zaman affetmeyeceklerdi.

-Takip Edin-

PATRICIA GUSSIN,
Michigan Grand Rapids'de büyümüş, Philadelphia'da eğitimini almış ve şu an Longboat Key, Florida'da yaşayan bir doktordur. Yazdığı diğer kitaplar: En İyi İlk Korku Romanı Ödülü Adayı Shadow of Death (Ölümün Gölgesi) , Twisted Justice (Çarpık Adalet) ve The Test (Test). Eşi Robert Gussin ile birlikte What's Next... For you? The Gussin Guide to Big Changes, Big Decisions, and Big Fun (Sırada Senin için Ne Var? Büyük Değişiklikler, Büyük Kararlar ve Büyük bir Eğlence için Gussin Rehberi)'ni yazmışlardır.